ที่ระลึก...
งานพระราชทานเพลิงศพ
คุณพ่อจันทร์ สังข์แก้ว
๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙

อนุสรณ์
งานพระราชทานเพลิงศพ
คุณพ่อจันทร์ สังข์แก้ว

อนุสรณ์
งานพระราชทานเพลิงศพ
คุณพ่อจันทร์ สังข์แก้ว

ณ เมรุวัดศรีเอี่ยม เขตบางนา

กรุงเทพมหานคร

วันจันทร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙

เวลา ๑๖.๐๐ น.

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม พระราชทานเพลิงศพ นายจันทร์ สังข์แก้ว ณ เมรุวัดศรีเอี่ยม เขตบางนา กรุงเทพมหานคร ในวันจันทร์ที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๙ เวลา ๑๖.๐๐ น. ซึ่งนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม เป็นเกียรติอันสูงสุดแก่ผู้วายชนม์ และวงศ์ตระกูลอย่างหาที่สุดมิได้

ข้าพระพุทธเจ้า บุตร ธิดา และหลาน ๆ ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสกราบบังคมแทบเบื้องพระยุคลบาท ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ และจะเทอดทูนไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม เป็นสรรพสิริมงคลแก่ข้าพระพุทธเจ้าและวงศ์ตระกูลตลอดไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า

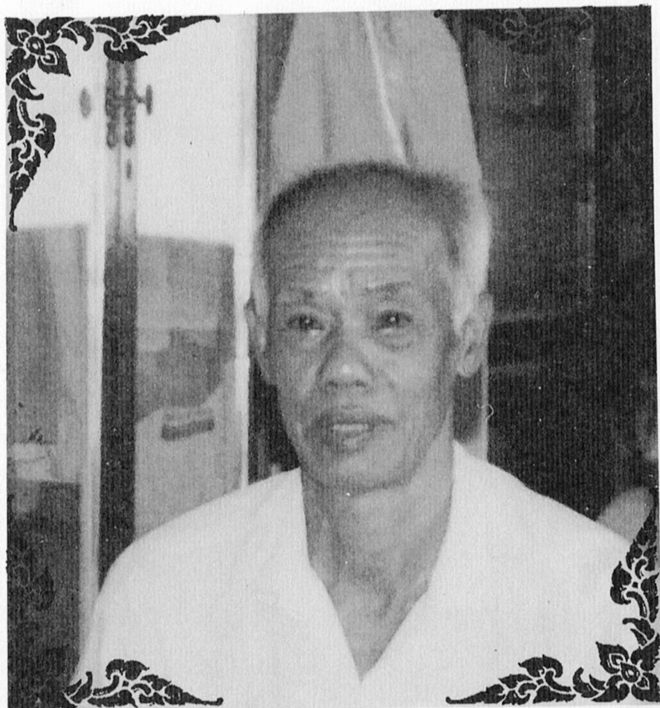
ครอบครัว สังข์แก้ว

ครอบครัว พรแก้ว

ครอบครัว สายทองทวี

ครอบครัว มโนธรรม

ครอบครัว โพธิ์พระ

นายจันทร์ สังข์แก้ว

ชาตะ ๕ มกราคม ๒๔๖๗

มรณะ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๙

ประวัติของพ่อ

คุณพ่อจันทร์ สังข์แก้ว เกิดเมื่อวันจันทร์ที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๗ เป็นบุตรของนายไผ่ นางหนู สังข์แก้ว สมรสกับคุณแม่จำเนียร สังข์แก้ว (พูลเจริญ) มีธิดา ๓ คน ธิดาบุญธรรม ๑ คน มีหลานชาย ๕ คน หลานสาว ๑ คน คือ

๑. **นางจินตนา พรแก้ว** รับราชการครูโรงเรียนอำนาจเจริญ สมรสกับ พ.ต.ท. บรรหาร พรแก้ว ไม่มีบุตรธิดา

๒. **นางลาวัลย์ สายทองทวี** รับราชการครูสังกัดกรุงเทพมหานคร โรงเรียนอำนวยกนกศิริอนุสรณ์ สำนักงานเขตบางนา สมรสกับนายเนตร สายทองทวี มีบุตร ๒ คน

๓. **นางพจนา มโนธรรม** รับราชการครูสังกัดกรุงเทพมหานคร โรงเรียนผ่องพลอยอนุสรณ์ สำนักงานเขตบางนา สมรสกับนายชวลิต มโนธรรม มีบุตร ๒ คน

๔. นางพรชนก โพธิ์พระ ประกอบอาชีพส่วนตัว สมรสกับนายสัญชัย โพธิ์พระ มีบุตร ๑ คน ธิดา ๑ คน

คุณพ่อจันทร์ สังข์แก้ว เป็นคุณพ่อที่ประเสริฐ อบรมเลี้ยงดูลูก ๆ ทุกคนให้ได้รับการศึกษาจนจบจนประสบผลสำเร็จทั้งหน้าที่และการงานที่มั่นคง

คุณพ่อจันทร์เป็นผู้ที่มีสุขภาพแข็งแรงมาตลอด จนกระทั่งเมื่อ ๓ ปีที่ผ่านมาคุณพ่อเริ่มเหนื่อยหอบ ล้มป่วยด้วยโรคถุงลมโป่งพอง และโรคหัวใจตีบ แต่ไม่มีอาการที่รุนแรง ลูก ๆ ได้พาคุณพ่อเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลทรวงอก จังหวัดนนทบุรี และรักษาอย่างต่อเนื่องตามแพทย์กำหนด จนกระทั่งในวันอังคารที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๙ คุณพ่อบ่นว่าเหนื่อย ไม่อยากทานข้าว ลูก ๆ จะพาไปพบแพทย์ แต่คุณพ่อต้องการนอนพักผ่อน ลูก ๆ จึงพาเข้านอน จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๙.๒๐ น. ลูก ๆ ได้เข้าไปดูพบว่าคุณพ่อได้สิ้นลมแล้วตัวยังอุ่น ๆ อยู่

คุณพ่อจากไปอย่างสงบ การจากไปของคุณพ่อทำให้ทุกคนใจหายและเสียใจ แต่ทุกคนทำได้เพียงขอพรคุณพระศรีรัตนตรัยได้นำดวงวิญญาณของคุณพ่อจันทร์ไปสู่สัมปรายภพที่ดีด้วยเทอญ รวมสิริอายุได้ ๘๒ ปี ๔ เดือน

รักและคิดถึงคุณพ่อตลอดไป

จาก

คุณแม่ ลูก ๆ หลาน ๆ ทุกคน

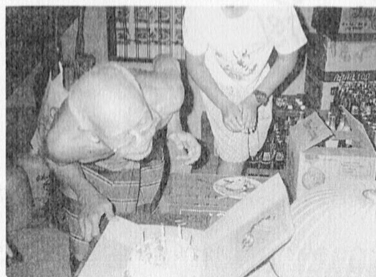

คุณตา และหลานรักทั้งสี่

คำไว้อาลัยแด่คุณพ่อ, คุณตา

ในวันอังคารที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๔๙ เป็นวันที่ลูกๆ หลาน ๆ ต้องสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต ทั้งที่รู้ว่าต้องมีวันนี้กันทุกคน แต่สำหรับคุณพ่อจันทร์ของลูก ๆ และคุณตาของหลาน ๆ เป็นคุณพ่อและคุณตาที่ดีที่สุด ตั้งแต่เล็ก ๆ ชีวิตใจวัยศึกษาคุณพ่อ, คุณตาได้สอนให้ทุกคนได้รู้จักและรับรู้แต่สิ่งที่ดีงาม ลูก ๆ หลาน ๆ มักจะเห็นท่านทั้ง ๒ มอบความรักให้ตลอดเวลา และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูก ๆ หลาน ๆ เสมอ ถึงแม้คุณพ่อจะมีเงินเดือนน้อย แต่คุณพ่อเป็นผู้มีความรับผิดชอบสูงมาก เงินเดือนของคุณพ่อจะมอบให้แม่ทั้งหมด เพื่อให้แม่ได้เป็นผู้ดูแลและเลี้ยงดูลูก ๆ และเมื่อมีหลาน ก็ยังดูแลไม่ขาดหาย คุณพ่อไม่เคยทำตัวเหลวไหลเป็นแบบอย่างที่ดีตลอดมา ทำให้ลูก ๆ หลาน ๆ ได้ซึมซับแต่สิ่งที่ดีงาม คุณพ่อและแม่มักจะเล่าถึงความลำบากในสมัยที่ลูก ๆ ยังเล็กอยู่ให้ฟังและจะคอยสอดแทรกสิ่งที่ดีสอนลูก ๆ เสมอ

สุขสันต์วันเกิดคุณพ่อ
๕ มกราคม ๒๕๔๘

พ่อมีอารมณ์ร้อนบ้างในบางครั้ง แต่ก็มีอารมณ์ขันให้ลูก ๆ ได้รับความสุขสนุกสนาน จนทำให้ทุกวันนี้ลูก ๆ ได้นำแนวทางของคุณพ่อมาสานต่อให้กับหลาน ๆ ของคุณตา คุณพ่อจันทร์ทำให้ลูก ๆ ทุกคนประสบผลสำเร็จและเจริญก้าวหน้าในชีวิต

แต่จากนี้ไปลูก ๆ หลาน ๆ จะเหลือแต่แม่และยายที่จะเป็นกำลังใจให้ลูก ๆ หลาน ๆ ต่อไป ขอให้คุณพ่อจันทร์ของลูก ๆ และคุณตาของหลาน ๆ หลับให้สบายเถอะนะ ไม่ต้องห่วงใด ๆ ทั้งสิ้น ขอให้คุณพ่อไปจุติบนสรวงสวรรค์ชั้นวิมานและจะอยู่ในใจของลูก ๆ หลาน ๆ ตลอดไป

รักพ่อ รักตามากที่สุด

จาก

ลูกหลานทุกคน

คำไว้อาลัย

หวลคำนึงถึงพ่อเมื่อครั้งยังหนุ่ม กว่าจะได้อยู่คู่กันก็ต้องผ่านอุปสรรคนานาประการจากผู้ใหญ่ถึง ๒ – ๓ ครั้ง เนื่องจากพ่อมีอุปนิสัยที่อ่อนโยน ซื่อสัตย์ เรียบร้อย และกตัญญูต่อผู้ใหญ่ จนทำให้ผู้ใหญ่ทางแม่กลัวว่าแม่จะลำบาก แต่ในที่สุดก็ยอมยกแม่ให้เป็นคู่ทุกข์คู่ยากกับพ่อในปี พ.ศ.๒๔๙๗ และในปีนี้ก็ได้ลูกไว้เชยชมเป็นลูกสาว ลูกสาวคนโตของเราเลี้ยงยากมาก แต่พ่อก็เป็นพ่อที่ดีมาก

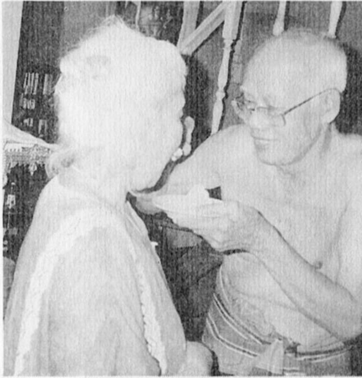
ชาติหน้า ขอให้เจอกันอีกนะพ่อนะ

ทอดกฐินวัดสวนอัมพวัน จ.ชัยนาท

ดูแลเอาใจใส่แม่หลังคลอดเป็นอย่างดีเลี้ยงลูกสาวคนโตมาได้ตลอดจนผ่านอุปสรรคต่าง ๆ และจากนั้นอีก ๒ ปีแม่ก็คลอดลูกสาวคนที่ ๒ ต่อมาอีก ๕ ปีก็ได้ลูกสาวไว้เชยชมอีก ๑ คน จนได้รับการพูดคุยว่าบ้านนี้ดีมีลูกสาว ๓ ใบเถา พ่อก็ยังเป็นพ่อที่ดีของลูก ๆ แต่แล้วจู่ ๆ ก็ได้ลูกสาวเพิ่มอีก ๑ คน เป็นลูกบุญธรรม พ่อก็ใจดีมีเมตตาเลี้ยงดูให้การศึกษาจนเติบใหญ่มีครอบครัวที่สมบูรณ์

ตลอดชีวิตที่เป็นคู่ทุกข์คู่ยาก พ่อเป็นคนที่แม่รักมากเทิดทูนพ่อมาก พ่อมักมีอารมณ์ขันและหยอกล้อเล่นกับแม่ แม่ชอบร้องเพลง จ๊ะ ทิง จา พ่อจะเต้นตามจังหวะเพลงที่

"เอ้า ยาย ! อร่อยไหม ?"

แม่ร้องเป็นเพลงที่สนุกสนานทั้งยามที่ลูกอยู่หรือมีแม่อยู่ตามลำพังกับพ่อ พ่อเป็นคู่ทุกข์ คู่ยาก ที่แสนประเสริฐ รักแม่ ห่วงใยแม่ ไม่เคยนอกใจเลยตลอดที่พ่อมีชีวิตอยู่ ในชาตินี้แม่ขอมีพ่อไว้ในดวงใจตลอดกาล แต่แม่เสียใจมากที่พ่อมาด่วนจากแม่ไปเร็วเกินไป น่าจะอยู่กับแม่อีกเพื่อดูความเจริญเติบโตและความก้าวหน้าของลูก ๆ หลาน ๆ แต่ก็เป็นไปไม่ได้แล้ว แม่ขอให้พ่อไปอยู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ไม่ต้องห่วงแม่ แม่จะดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่ให้ดีที่สุด

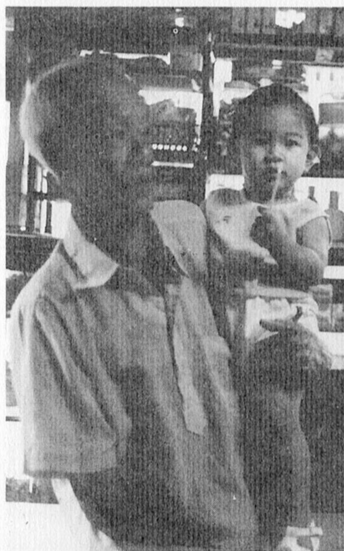
รักและอาลัยพ่อมาก

จากคู่ทุกข์คู่ยากของพ่อ

(นางจำเนียร สังข์แก้ว)

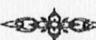
ทอดกฐินวัดสวนอัมพวัน จ.ชัยนาท

ตาดูแลหลาน ๆ ด้วยความรักและความเอาใจใส่

ขอขอบพระคุณทุกท่าน

ครอบครัวสังข์แก้ว ขอขอบพระคุณผู้มีเกียรติและญาติมิตรทุกท่านที่ได้ให้เกียรติไปร่วมงานพระราชทานเพลิงศพ
คุณพ่อจันทร์ สังข์แก้ว เป็นกรณีพิเศษ ณ วัดศรีเอี่ยม แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพมหานคร

ครอบครัวสังข์แก้ว ซาบซึ้งและปลาบปลื้มในน้ำใจไมตรีของท่านที่เคารพรักทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง และขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ โอกาสนี้ หากมีสิ่งใดบกพร่องขอได้โปรดอภัยด้วย

ครอบครัว สังข์แก้ว
ครอบครัว พรแก้ว
ครอบครัว สายทองทวี
ครอบครัว มโนธรรม
ครอบครัว โพธิ์พระ

หลวงพ่อ
ตอบปัญหาธรรม

ฉบับพิเศษ เล่ม ๑

โดย...พระราชพรหมยาน

(หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร)

วัดจันทาราม (ท่าซุง) อ.เมือง จ.อุทัยธานี

จัดทำโดย...

เจ้าหน้าที่ธัมมวิโมกข์

พิมพ์เผยแพร่

ครั้งที่ ๑	กันยายน	๒๕๒๕	ถึง		
ครั้งที่ ๓๖	พฤศจิกายน	๒๕๔๐	จำนวน	๓๔๑,๖๐๐	เล่ม
(ปรับปรุงครั้งที่ ๒)					
ครั้งที่ ๓๗	กุมภาพันธ์	๒๕๔๑	ถึง		
ครั้งที่ ๕๔	มิถุนายน	๒๕๔๖	จำนวน	๑๘๐,๐๐๐	เล่ม
(ปรับปรุงครั้งที่ ๓)					
ครั้งที่ ๕๕	สิงหาคม	๒๕๔๖	ถึง		
ครั้งที่ ๖๓	กันยายน	๒๕๔๗	จำนวน	๔๐,๐๐๐	เล่ม
ครั้งที่ ๖๔	ตุลาคม	๒๕๔๘	จำนวน	๑๐,๐๐๐	เล่ม
ครั้งที่ ๖๕	พฤศจิกายน	๒๕๔๘	จำนวน	๑๐,๐๐๐	เล่ม
ครั้งที่ ๖๖	กุมภาพันธ์	๒๕๔๙	จำนวน	๑๐,๐๐๐	เล่ม
ครั้งที่ ๖๗	พฤษภาคม	๒๕๔๙	จำนวน	๑๐,๐๐๐	เล่ม

จัดทำโดย

เจ้าหน้าที่ธัมมวิโมกข์

พิมพ์ที่

บริษัท เยลโล่ การพิมพ์

โทร. ๐-๒๔๑๗-๗๕๔๑-๒ แฟ็กซ์ ๐-๒๔๑๗-๗๕๔๐

วัตถุประสงค์ของการจัดพิมพ์

หนังสือเล่มนี้เป็นการพิมพ์เผยแพร่ในด้านเกร็ดความรู้ต่าง ๆ จากมุมหนึ่งของพระพุทธศาสนา ซึ่งได้รวบรวมมาโดยย่อจากหนังสือ "ธัมมวิโมกข์" ในคอลัมน์ "หลวงพ่อตอบปัญหา"

การที่ได้นำเรื่องเหล่านี้มาก็เพราะว่า หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อพระมหาวีระ ถาวโร) (ฤาษีลิงดำ) ท่านได้สนทนาธรรมกับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ท่านมีความประสงค์ที่จะคุยอย่างเป็นกันเองแบบลูกหลาน ไม่จำเป็นต้องมีพิธีรีตองในการขึ้นเทศน์บนธรรมาสน์เสมอไป เมื่อผู้รับฟังเหล่านั้นมีปัญหาข้องใจ ก็จะได้ซักถามให้เข้าใจเพื่อผลการรับฟังทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ด้วยคำอธิบายสั้น ๆ เพราะการอธิบายยืดยาว หรือหนักในด้านวิชาการจนเกินไป ก็จะสร้างความเบื่อหน่ายให้แก่ผู้รับฟัง

และเรื่องเหล่านี้จะช่วยให้ท่านผู้อ่านทุกวัย มีความรู้ความเข้าใจในการประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าแต่พอสบาย ๆ ไม่ทำตนให้เคร่งเครียด หรือย่อหย่อนจนเกินพอดี

หากท่านผู้ใดจะนำไปเผยแพร่เป็นอนุสรณ์ เนื่องในงานทำบุญต่าง ๆ เช่น งานทอดกฐินทอดผ้าป่า งานฌาปนกิจศพ และแจกเป็นที่ระลึกแก่ญาติมิตรของท่านหรือแจกตามโรงเรียนต่าง ๆ เป็นต้น โปรดติดต่อ สำนักงานธัมมวิโมกข์ วัดท่าซุง อ. เมือง จ. อุทัยธานี ๖๑๐๐๐

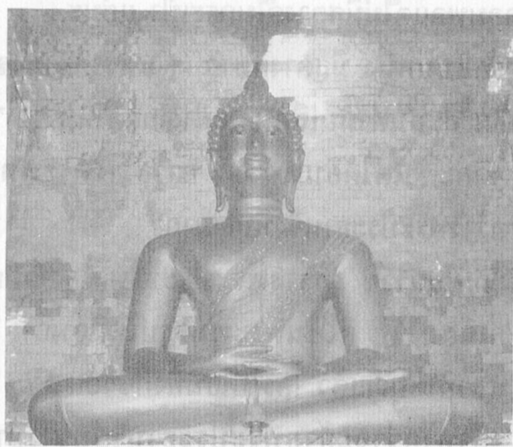
คณะผู้จัดทำ

๒๐ กันยายน ๒๕๒๕

สารบัญ

หน้า

อานิสงส์สร้างพระพุทธรูป

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ **การสร้างพระพุทธรูป** กับการถวายปัจจัยอย่างไหนมีอานิสงส์ดีกว่าคะ...?"

หลวงพ่อ : "การสร้างพระพุทธรูปจัดว่าเป็น **พุทธบูชา** ถ้าในเรื่องกรรมฐานจัดเป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** ถ้าตายจากคนไปเกิดเป็นเทวดา มีรัศมีกายสว่างไสวมาก ถ้าถวายปัจจัยถวายเป็นของสงฆ์ จัดว่าเป็น **พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา** จัดเป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน** เกิดมาชาติหน้าก็รวย

การสร้างพระถวาย ด้วยอำนาจพุทธบูชาทำให้มีรัศมีกายมาก เป็นคนสวย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"พุทธบูชา มหาเตชะวันโต"

"การบูชาพระพุทธเจ้ามีเดชอำนาจมาก"

แต่ถ้ามีอำนาจแต่ขาดสตางค์ก็อดตายนะ ใช่ไหม... แต่งตัวเป็นจอมพลแต่ไม่มีสตางค์ในกระเป๋า แย่นะ...

อีกแบบหนึ่ง มีสตางค์มาก ๆ แต่ขาดอำนาจราชศักดิ์ก็โดนโจรปล้นอีก ฉะนั้นทำมันเสีย ๒ อย่างเลยดีไหม...?''

ผู้ถาม : "ดีค่ะ...แต่ได้ยินเขาว่า การสร้างพระพุทธรูปนี่ควรสร้างพระประธานจึงมีบุญมาก"

หลวงพ่อ : "ก็เขียนไว้ซิ **สร้างพระประธาน** องค์เล็กองค์ใหญ่ก็เขียนไว้ ก็เป็นพระพุทธรูปเหมือนกัน เราสร้างแล้วก็ได้บุญแล้ว ใครไปโยนทิ้งก็ซวยเอง''

ผู้ถาม : "ถ้าหากว่าจะย้ายพระประธานไปบูชาเป็นประธานวัดอื่นจะได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "เรื่องของบูชา สำหรับที่วัดนี้ถือว่าเขาถวายมาเพื่อบูชา ตั้งอยู่ที่ใดก็ตามถ้าพระย้ายไปที่อื่นนอกเขตถือว่าย้ายเจดีย์ ทางวินัยท่านปรับอาบัติ และถ้าของนั้นเขาถวายสงฆ์เขามีเจตนาเฉพาะจุดนั้น ถ้าเราเอาไปถือว่าขโมยของสงฆ์ อันดับแรกเขาลง **บัญชีอเวจี** ไว้ก่อน ของสงฆ์นี่แม้แต่เศษกระเบื้องถ้านำไปก็ลงบัญชีอเวจีเลย"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อเจ้าคะ การสร้างพระพุทธรูป ทำด้วยโลหะกับทำด้วยปูน อย่างไหนจะดีกว่ากัน เจ้าคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้าเป็นเจตนาของฉันนะ ชอบให้ทำด้วยปูนมากกว่าปั้นด้วยปูนแล้วก็ปิดทอง เพราะอะไรรู้ไหม...เพราะพระ

ปูนไม่มีใครขโมย พระโลหะเผลอหน่อยเดียวคนตัดเศียรแล้ว ดีไม่ดีเอาไปทั้งองค์ ฉะนั้นปูนดีกว่า มีอานิสงส์เท่ากัน ราคาถูกกว่า ทนทานและรักษาง่ายกว่า”

หลวงพ่อ : “การสร้างพระพุทธรูปนี่เป็น **พุทธบูชา** เป็น **พุทธานุสสติ** ในกรรมฐาน ๔๐ กอง ท่านบอกว่ากำลัง **พุทธานุสสติ** เป็นเหตุให้เข้าถึงนิพพานได้ง่ายที่สุด ง่ายกว่ากองอื่น ก็เห็นจะจริง เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านอยู่ที่นิพพานนี่ และท่านก็เป็นต้นตระกูลของพระนิพพาน ใช่ไหม...ทีนี้ถ้าเราต้องการสร้างให้สวยตามที่เราชอบ เห็นแล้วก็ทำให้จิตใจสดชื่น จิตมันก็นึกถึงพระอยู่เสมอ ถ้าจิตนึกถึงพระพุทธรูปองค์นั้นอยู่เสมอ ก็จัดเป็น **พุทธานุสสติกรรมฐาน** ถ้าใจเราเกาะพระพุทธเจ้าเป็นปกติ ตายแล้วลงนรกไม่เป็น ฉะนั้นถ้าหากโยมเห็นว่าพระที่ทำด้วยโลหะสวยกว่า ชอบมากกว่า โยมก็สร้างแบบนั้น”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อคะ ถ้าหากว่าเดินไปเช่าตามร้านกับการจ้างเขาหล่อให้แล้วเททองเอง อานิสงส์จะได้เท่ากันไหมคะ...?”

หลวงพ่อ : “กุศลน้อยกว่าที่เขาทำสำเร็จแล้ว เพราะว่าเราต้องเหน็ดเหนื่อย ดีไม่ดีหัวเสีย ที่เขาทำเสร็จแล้วน่ะ เราก็เลือกดูเอาตามใจชอบ ใช่ไหมล่ะ วิธีการแบบนั้นไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรเลยนี่ ร้อนก็ร้อน เหนื่อยก็เหนื่อย บางทีไอ้ตัวร้อนตัวเหนื่อยนี่มันตัดเลย

ทำบุญทุกอย่าง ทำให้จิตสบาย กายสบาย อันนี้ถือว่ามีผลสูง ถวายสังฆทานนี่มีค่าสูงมาก การที่นิมนต์พระมาเลี้ยงข้าวที่บ้าน ๔-๕ องค์ อานิสงส์เป็นสังฆทานเหมือนกัน แต่ดีไม่ดีมันน้อยกว่าอย่างนี้ เพราะยุ่งกว่า ดีไม่ดีคนแกงบ้าง คนต้มบ้าง เราไม่ชอบใจก็โมโห ไอ้ตัวโมโหนี่แหละมันตัด ใช่ไหม...?"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ ถ้าเรามีพระบูชาเราควรจะหันหน้าไปทางทิศไหนคะ...?"

หลวงพ่อ : "พระบูชาที่นิยมกัน เขาหันหน้าไปทาง **ทิศตะวันออก** ถ้าหันไปทาง **ทิศใต้** กับ **ทิศตะวันตก** สตางค์ไม่เหลือใช้ ลองดูก็ได้"

ผู้ถาม : "เป็นเพราะเหตุใดคะ...?"

หลวงพ่อ : "อันนี้ฉันไม่รู้ละ รู้แต่ว่าสมัยหลวงพ่อปาน ถ้าลูกศิษย์ท่านหันหน้าพระพุทธไปทาง **ทิศตะวันตก** หรือ **ทิศใต้** ท่านบอกว่าควรหันไปทาง **ทิศตะวันออกหรือทิศเหนือ**"

ผู้ถาม : "แล้วอย่างพระพุทธรูปที่บอกว่ายังไม่ **เบิกพระเนตร** หมายความว่าอย่างไรคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้ายังไม่ **เบิกพระเนตร** แสดงว่ายังไม่มีลูกตา พระองค์ไหนมีลูกตาแล้วพระองค์นั้นเบิกพระเนตรแล้ว ใช่ไหม..." (ผู้ถามหัวเราะ)

หลวงพ่อ : "ฉันว่ามันเป็นพิธีสมัยก่อนโน้นละมั้ง คือเขาปั้นพระพุทธรูปแล้ว ยังไม่ได้ทำลูกตา เลยหาช่างมาทำลูกตา

มากกว่า เวลานี้ก็เลยเอาวิธีการนั้น พระที่วัดฉันไม่ต้องเบิกเนตร เห็นท่านมีตาทุกองค์ ใครเขาถามว่า เบิกพระเนตรหรือยัง...ฉันไม่ทำละ มีแล้วนี่ ควรจะเบิกเนตรเราให้ดีเท่าเนตรท่านดีกว่า ใช่ไหม...?"

ผู้ถาม : "แล้วถ้าหากว่าเรามีพระพุทธรูป แต่พระเนตรท่านปิด อย่างนี้ต้องเบิกพระเนตรไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "เอาล่ะซิ ขึ้นไปเบิกเข้าตาท่านฉีกแน่ บาป ต่อไปชาติหน้าตาเหลือก"

ผู้ถาม : (หัวเราะ) "คือท่านหลับตานั่งสมาธิค่ะ"

หลวงพ่อ : "เขาทำหลับตาก็ปล่อยให้หลับตา ทำสมาธิก็ต้องหลับตา ใช่ไหม...?"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ การถวายพระพุทธรูปองค์เล็ก ๆ กับถวายพระประธานองค์ใหญ่ ๆ พระประธานในโบสถ์นะครับ จะมีอานิสงส์เหมือนกันหรือเปล่าครับ...?"

หลวงพ่อ : "เหมือนกัน คือเขียนเหมือนกัน เขียนว่า "อานิสงส์ถวายพระพุทธรูป" ...แต่ว่าเราไปเทียบกันไม่ได้นะ

สุดแล้วแต่กำลังใจ ถ้าคนที่เขามีฐานะน้อย เขามีเงินจริง ๆ แค่สร้างพระพุทธรูปขนาด ๓ นิ้ว ทำด้วยปูนปลาสเตอร์ แต่ว่ากำลังใจเขามั่นคง ฐานะมันแค่นั้นก็มีอานิสงส์สูง ถือว่าเขาทำดีที่สุดของฐานะอยู่แล้วใช่ไหม...

สร้างพระประธานในโบสถ์ อานิสงส์ก็คือสร้างพระพุทธ

รูป ถ้าหากว่าเจ้าของคิดว่าสร้างเพื่ออวดชาวบ้าน ก็สู้สร้างองค์เล็ก ๆ ไม่ได้ เพราะคิดด้วยจิตบริสุทธิ์"

ผู้ถาม : "แล้วถวายพระประธานเพื่อแก้บนเล่าครับ คือว่าลูกชายง่อง ๆ แง่ง ๆ ใจไม่ค่อยดี ก็คิดว่าถ้าหากลูกชายแข็งแรงดี จะถวายพระประธานประจำอุโบสถ์สักองค์หนึ่ง จะแตกต่างกับถวายพระประธานเนื่องในการไม่แก้บนไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "ต้องดูเจตนาก่อน เราแก้บน แต่ตั้งเจตนาให้ถูกนะ ถือว่าสร้างพระพุทธรูปไว้ในพระพุทธศาสนา เพื่อสักการะของคนและพระ มันจะมีอานิสงส์เหมือนกัน แต่ถ้าคิดว่านี่เพราะลูกเราไม่ตาย เพราะการถวายพระพุทธรูปอย่างนี้อานิสงส์น้อยมาก เพราะมีการแลกเปลี่ยน

เราบนก็จริงแหล่ แต่คิดว่าการสร้างพระพุทธรูปนี่สร้างไว้เป็นที่สักการะของคนและพระเณร ก็ถือว่าเราสร้างไว้ในพระพุทธศาสนา ไม่ถือเป็นการแลกเปลี่ยน ถ้าคิดว่าแก้บนมันเป็นการแลกเปลี่ยน แต่ว่าเราบนไว้จริง แต่ว่าเจตนาเราตั้งไว้อีกหน่อยหนึ่ง"

ผู้ถาม : "เรื่องพระประธานผ่านไป ทีนี้ **เรื่องพระแตก** มีบางคนเขาบอกว่า ห้อยพระที่แตกหรือหัก ลูกเมียจะทะเลาะกัน พระศุกร์จะเข้าพระเสาร์จะแทรก บางคนถึงขนาดเอาเศียรพระหัก ๆ แตก ๆ ไปไว้ตามต้นโพธิ์ ตามวัด ความจริงเป็นยังไงครับหลวงพ่อ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้าจะให้แน่คุณก็ลองห้อยดูก่อน ใครได้พระสมเด็จแตก ๆ มาให้ฉันทีเหอะ ฉันเอาหมด...ความจริงมันไม่ได้เป็นอย่างนั้นหรอก มันจะด่ากันเองน่ะ เลยไปโทษพระใช่ไหม...แต่ว่าที่เห็นเขาถือกันก็คือ พระพุทธรูปถ้าชำรุดเขาไม่บูชาไว้ที่บ้าน อันนี้ไม่มีตำรา อาจจะมีประสบการณ์ก็ได้นะ

แต่พวกที่โบราณเขาเขียนบอกไว้ต้องระวังหน่อย บางทีมีประสบการณ์ แต่หาเหตุมาไม่ได้ก็ต้องเชื่อเหมือนกัน อย่างสมัย**หลวงพ่อปาน** ถ้าลูกศิษย์ท่านหันหน้าพระพุทธไปทางทิศตะวันตกหรือทิศใต้ อันนี้ไม่มีเรื่องทะเลาะกัน แต่สตางค์ไม่เหลือใช้ ท่านบอกว่าควรหันไปทางทิศตะวันออก หรือทิศเหนือ ทีนี้หากว่าเราเห็นว่าชำรุด เราตกแต่งให้ดีก็คงจะดีมั้ง"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อขอรับ ได้ทราบว่าหลวงพ่อจะ **สร้างแท่นพระ**สำหรับพระพุทธรูปข้างพระอุโบสถวัดท่าซุงนั้น อยากจะทราบว่าการสร้างแท่นพระมีอานิสงส์อย่างไรขอรับ...?"

หลวงพ่อ : "สร้างแท่นก็เหมือนกับการสร้างพระพุทธรูป คือแท่นพระพุทธรูปเขาบกพร่องอยู่ เราทำให้เต็มอย่างนางวิสาขาหรือพระสิวลี อานิสงส์ไม่ใช่เล็กน้อยนะ อานิสงส์ใหญ่มาก คนจะรวยแล้วนะ วาสนาบารมีจะสูง สร้างแท่นพระ หนุนพระให้สูงน่ะ แล้วพระพุทธเจ้าด้วยนะ เราฐานะก็จะดีขึ้น"

ผู้ถาม : "ดิฉันและน้อง ๆ ได้สร้างพระพุทธรูปปิดทองฝังเพชรขนาด ๓๐ นิ้ว ถวายเป็นพุทธบูชา ไปไว้ที่วัดท่าซุง พอ

ถวายแล้ว หลวงพ่อให้พรว่า *"ขอให้รวยทุกคน รวยเท่าพระพุทธเจ้านะลูก"* กราบเรียนถามหลวงพ่อว่า รวยเท่าพระพุทธเจ้าเขารวยแบบไหนเจ้าคะ...?"

หลวงพ่อ : "จะเอาแบบไหนล่ะ จะเอาแบบทรัพย์มาก หรือจะเอาแบบกิเลสหมด...?"

ผู้ถาม : "ตอนนี้เอาทรัพย์ก่อนก็แล้วกันค่ะ เพราะเศรษฐกิจไม่ค่อยดี"

หลวงพ่อ : "พระพุทธเจ้านี่รวยมากเพราะกิเลสหมดนะ คือว่าพระพุทธเจ้าใครบอกไม่มีทรัพย์สินน่ะไม่ถูกหรอก ที่นั่งอยู่ที่นี่ทรัพย์ที่นำมาให้เป็นของพระพุทธเจ้าทั้งหมดนะ ฉันไม่คิดว่าเป็นของฉัน พระพุทธเจ้าเสด็จไปที่ไหนไม่เคยจน อย่างวิหารของนางวิสาขาเขาสร้างราคาเท่าไร ก็รวมความว่าพระพุทธเจ้ามีทรัพย์สินมากราคาเป็นล้าน ๆ โกฏิ เอารวยแบบนั้นก็แล้วกันนะ"

หลวงพ่อมักให้พรอย่างนี้เสมอว่า "รวย รวย รวย"

อานิสงส์
การทอดกฐินและการทอดผ้าป่า

ผู้ถาม : "การทอดผ้าป่า บางแห่งเขามีชะนีกับพุ่มไม้ แต่ที่วัดท่าซุงนี่ไม่เห็นมีอะไรเลย อานิสงส์จะสู้มีชะนีได้หรือเปล่าคะ...?"

หลวงพ่อ : "สู้ไม่ได้หรอก เพราะไม่มีร้อง "ผัวโว้ย ๆ" คือว่าผ้าป่านี่น่ะ เดิมทีเดียวพระพุทธเจ้าท่านแนะนำให้ถวายสังฆทาน ท่านบอกว่าถวายของไม่เจาะจงรูปหนึ่งรูปใด มีอานิสงส์มากเป็นสังฆทาน ทีนี้ต่อมาญาติโยมมีน้อย พระมาก แกจะประเคนองค์ใดองค์หนึ่งก็เกรงใจองค์อื่น เลยเอาแบบนี้ก็แล้วกัน เราไม่เจาะจงพระเอาไปแขวนตามต้นไม้ใกล้กุฏิหรือป่าช้า ถ้าพระองค์ไหนพบ ชักเอาไปก็ถือว่าเป็นสังฆทาน เขาถือตามรูปนี้นะ

ต่อมาญาติโยมอยู่ไกลป่า เลยไปตัดกิ่งไม้มา ชะนีก็

ชะนีปลอม คือไม่มีความจำเป็นนะ ถวายผ้าป่าก็คือถวายสังฆทานนั่นเอง ก็ทำมันตรงไปตรงมาก็หมดเรื่อง"

ผู้ถาม : "ที่วัดท่าซุง ชอบใจอยู่อย่างครับ คือไปถึงก็ถวายได้เลย ไม่ต้องไปว่า อิมานิ อิมาแนะ สู้สะดวกนิของหลวงพ่อไม่ได้"

หลวงพ่อ : "จะไปว่าอะไร เขาตั้งใจมาตั้งแต่บ้านแล้ว ที่นำน่ะหมายถึงหลาย ๆ คนด้วยกัน ต้องว่านำ ดีไม่ดีหัวหน้าว่ามากเกินไป รำคาญ บุญหล่นอีก อันที่จริงพระท่านก็ทราบแล้วว่าเป็นสังฆทาน ผู้รับองค์เดียวก็ไม่มีสิทธิ์ใช้แต่ผู้เดียว"

ผู้ถาม : "ปัจจุบันโรงเรียนหลายแห่งมักจะหาเงินเข้าโรงเรียนโดยการทอดผ้าป่า มีผ้าไตรจีวรเสร็จ แล้วก็แบ่งถวายพระเล็กน้อย ส่วนใหญ่ก็เข้าโรงเรียน ลูกมีความไม่สบายใจเกรงว่าบุญอันนี้จะไม่สมบูรณ์แบบ เกรงว่าจะเป็นของสงฆ์ไปด้วยลักษณะอย่างนี้อยากเรียนถามหลวงพ่อว่า ได้บุญมากกว่าหรือบาปมากกว่าเจ้าคะ...?"

หลวงพ่อ : "ความจริงถ้าบอกเขาตรง ๆ ว่าจะไปช่วยโรงเรียนนะแล้วก็บอกเขาว่าส่วนหนึ่งก็จะถวายพระ ถ้าทำตามนั้นอานิสงส์สมบูรณ์แบบ พูดตรงไปตรงมานะ โกงไปโกงมาไม่ได้หมายความว่าส่วนใดถวายพระ นั่นเป็นสังฆทานแท้ ส่วนใดที่ให้โรงเรียนก็เป็นทานบารมีไป เป็นทานส่วนบุคคลนะอานิสงส์ต่ำหน่อย"

ผู้ถาม : "เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๗ กระผมเป็นหัวหน้าจัดทอดผ้าป่า

หลายครั้ง ได้เงินเป็นจำนวนมาก แต่เวลาเดินทางไปผมก็ซื้อขนมเลี้ยงกันในรถ เลี้ยงเหล้าเลี้ยงอาหารก็หลายครั้ง ตอนนี้ผมหูตาสว่างเมื่อได้พบหลวงพ่อ จึงอยากจะชดใช้เวรกรรมที่กระทำไว้ จึงขอปรึกษาหลวงพ่อว่า เราควรจะเพิ่มดอกเบี้ยเท่าใด พระยายมจึงจะอโหสิครับ...?"

หลวงพ่อ : "เอ...เดี๋ยว ๆ ขอค่าติดต่อ ได้ตังค์แล้วตอนนี้(หัวเราะ)

มิน่าเล่าตอนนั่งสมาธิท่านลุง (พระยายม) ถึงได้ขึ้นมาถาม "มีเรื่องอะไร ลุง" บอก "วันนี้มีธุระ" อันนี้จริง ๆ นะ"

ผู้ถาม : "แสดงว่าท่านรู้ล่วงหน้าหรือครับ...?"

หลวงพ่อ : "ใช่ ท่านรู้ว่าฉันจะได้สตางค์ เอายังงี้ก็แล้วกันนะ

ประเดี๋ยวก่อน คนที่ไปกินด้วยกันคือพวกเดียวกันหรือเปล่า พวกออกสตางค์หรือเปล่า ต้องดูก่อนนะ ถ้าเงินที่อื่นคนอื่นด้วย ก็ควรชำระหนี้สงฆ์ไป

ถ้าหากว่าคนที่ไปเป็นคณะ เราเรี่ยไรเฉพาะคณะนั้นนะ แล้วไปด้วยกันซื้อแบ่งกันกิน อันนี้ไม่เป็นไรต่างคนต่างกิน ลงก็ลงด้วยกัน แต่คงไม่ลง คือว่าถ้าเรี่ยไรเฉพาะคนนั้น เขาทราบอยู่ อันนี้ไม่เป็นไร ถ้าเอาเงินจากคนอื่นไปด้วย อันนี้ควรจะชำระหนี้สงฆ์"

ผู้ถาม : "ต้องเป็นวัดที่เราเคยไปทอดใช่ไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "วัดไหนก็ได้ เข้าเขตสงฆ์ก็แล้วกัน ใครทำมาบ่อย ก็จัดการแก้ไขเสีย"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ **การทอดผ้าป่า** กับ **การทอดกฐิน**

อย่างไหนได้อานิสงส์มากน้อยกว่ากันคะ...?”

หลวงพ่อ : “ความจริง **ผ้าป่า** กับ **กฐิน** เป็นสังฆทานด้วยกันทั้งคู่นะ แต่ถ้าว่าอานิสงส์โดยเฉพาะกฐินได้มากกว่า เพราะว่ากฐินมีเวลาจำกัด จะทอดตั้งแต่แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ ถึงกลางเดือน ๑๒ แต่อานิสงส์ได้ทั้งสองฝ่าย คือ ผู้ทอดก็ได้ พระผู้รับก็ได้ พระผู้รับมีอำนาจคุ้มครองพระวินัยได้หลายสิกขาบท ทำให้สบายขึ้น

ต้นเหตุแห่งการทอดกฐินนี้ ก็มี **นางวิสาขา** เป็นคนแรก ในสมัยนั้นพระพุทธเจ้าท่านทรงบัญญัติการจำพรรษา เพื่อป้องกันพระไปเดินเหยียบต้นพืชต้นข้าวที่ชาวบ้านเขาปลูกไว้ในฤดูฝนไม่ให้เสียหาย

ครั้นเมื่อออกพรรษาแล้ว ภิกษุชาวปาฐา ๓๐ รูป เดินทางไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ในเวลานั้นพระสงฆ์ทั้งหลายมีผ้าจำกัดเพียง ๓ ผืนเท่านั้น เมื่อมาถึงในขณะที่นางวิสาขาเฝ้าพระพุทธเจ้าอยู่พอดี เห็นพระมีผ้าสบงจีวรเปียกโชกด้วยน้ำฝนและน้ำค้าง จึงได้กราบทูลขอพรแด่พระพุทธเจ้าว่า “หลังจากออกพรรษาแล้ว ขอบรรดาประชาชนทั้งหลายมีโอกาสถวายผ้าไตรจีวรแก่คณะสงฆ์ด้วยเถิด” พระพุทธเจ้าก็ทรงอนุมัติ

ส่วน **ผ้าป่า** ก็เป็นสังฆทาน แต่อานิสงส์จะน้อยไปนิดหนึ่ง แต่ทั้งสองอย่างก็เป็นสังฆทานเหมือนกัน แต่เป็นสังฆทานเฉพาะกิจกับสังฆทานไม่เฉพาะกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ้าป่า ผู้ให้ก็ได้อานิสงส์

ผู้รับก็มีอานิสงส์แต่เพียงแค่ใช้ เป็นอันว่าทั้งสองอย่างนี้ถือว่าอานิสงส์การทอดกฐินมากกว่าผ้าป่าแต่ว่าการทอดกฐินปีหนึ่งครั้งเดียว ผ้าป่าทอดได้หลายครั้ง อานิสงส์ผ้าป่าย่อมได้มากกว่านะ"

ผู้ถาม : "แล้วองค์กฐินที่แท้จริงเป็นอย่างไรคะ...?"

หลวงพ่อ : "องค์กฐินจริง ๆ คือ ผ้าไตร นอกนั้นเป็นบริวาร เวลากรานกฐินจริง ๆ เรากรานกันแต่ผ้า การถวายก็ไม่ยาก เรามีผ้าจีวรผืนหนึ่งหรือว่าสบงผืนหนึ่ง หรือว่าสังฆาฏิผืนหนึ่ง อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เขาเรียกว่า **จุลกฐิน** หรือจะถวายทั้งไตรก็ได้ เขาเรียกว่า **ปกติกฐิน** แต่ถ้าถวายไตรจีวรครบทั้งวัด เขาเรียกว่า **มหากฐิน**

ฉะนั้นจะถวายมากก็ได้ ถวายน้อยก็ได้ อานิสงส์เหมือนกัน โดยเฉพาะที่วัดท่าซุง จัดเป็นกฐินสามัคคี เป็นเจ้าภาพร่วมกันทุกคน ได้อานิสงส์เท่ากันหมด

สำหรับการทอดกฐินครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านเคยเทศน์ คือพระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พระปทุมุตตระ** ท่านเคยเทศน์วาระหนึ่ง สมัยที่พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันเป็น **มหาทุคคตะ**

คำว่า **มหาทุคคตะ** นี้จนมาก เป็นทาสของท่านคหบดี ได้ไปฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าว่า อานิสงส์กฐินนี้มีมาก ท่านจึงกลับไปชวนนาย แต่นายก็มอบหมายทรัพย์สมบัติให้ท่านเป็นผู้จัดการทุกอย่าง ท่านมหาทุคคตะอยากมีส่วนร่วมในทานนี้ด้วย แต่ไม่มีอะไรมีแต่เสื้อผ้าเก่า ๆ ของตนที่มีติดตัวอยู่เพียงชุดเดียว

จึงนำไปแลกที่ร้านในตลาด มีด้าย ๑ กลุ่ม เข็ม ๑ เล่ม เอามาร่วมในการทอดกฐินกับเจ้านาย เพื่อปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาล

พระองค์ทรงตรัสว่า คนถวายผ้ากฐิน หรือร่วมในการถวายกฐินทานครั้งหนึ่ง จะปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้ จะปรารถนาเป็นพระอัครสาวกก็ได้ จะปรารถนาเป็นพระอรหันต์ก็ได้

แต่ถ้าหากว่ายังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใดอานิสงส์จะให้ผลแก่ท่านผู้นั้น เมื่อตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาแล้วก็จะลงมาเป็น **พระเจ้าจักรพรรดิ** ปกครองโลก ๕๐๐ ชาติ

เมื่อบุญน้อยลงมาจะเป็น **พระมหากษัตริย์** ๕๐๐ ชาติ เป็นมหาเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ เป็นอนุเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ เป็นคหบดี ๕๐๐ ชาติ

แต่คนที่ทอดผ้ากฐิน หรือว่าร่วมในการทอดผ้ากฐินครั้งหนึ่งก็ดี บุญบารมีส่วนนี้ยังไม่ทันจะหมดก็ปรากฏว่า ท่านเจ้าของทานไปนิพพานก่อน”

อานิสงส์
ถวายสังฆทาน วิหารทาน และธรรมทาน

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ **ถวายสังฆทาน**ให้พระองค์เดียวได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ได้ แต่พระไปกินองค์เดียวพระองค์นั้นลงนรก นี่เรื่องจริงนะ อย่างฉันรับนี่ฉันรับองค์เดียว แต่ว่าองค์เดียวนี่ถือว่าเป็นผู้แทนคณะสงฆ์นะ อย่าไปกินไปใช้แต่ผู้เดียวนี่ไม่ได้ ของเขาย่อมมีอานิสงส์สมบูรณ์แบบ พระองค์เดียวหรือพระ ๓ องค์ ถือว่าเป็นผู้แทนสงฆ์ พระ ๓ องค์ก็แบ่งไปใช้แค่ ๓ องค์ไม่ได้ จะต้องไปรวมทั้งคณะ คำว่า **สังฆทาน** สังฆะ เขาแปลว่า หมู่"

ผู้ถาม : "ลูกเป็นคนยากจนมีเงินน้อย อยากจะได้อานิสงส์มาก ๆ จะทำบุญอย่างไรดีคะ...?"

หลวงพ่อ : "คืออานิสงส์จริง ๆ ต้องทำบุญให้มากที่สุดเท่าที่จะพึง

ทำได้ สมมุติว่าเรามีเงินอยู่ ๑๐ บาท จะไปมาที่นี่เสียค่ารถ ๖ บาท กินก๋วยเตี๋ยว ๓ บาท ได้ครึ่งชามแล้ว หมดไป ๙ บาท เหลือ ๑ บาท เขียนที่หน้าซองเลยว่า **เงินนี้ถวายสังฆทาน วิหารทาน และธรรมทาน** อันนี้อานิสงส์มากเหลือเกิน จำนวนเงินเขาไม่จำกัด เขาจำกัดกำลังใจ ถ้ากำลังใจมุ่งด้านดีนะ

การทำบุญมาก ๆ คำว่า "ทำมาก" หมายความว่าทำบ่อย ๆ แต่คำว่า "บ่อย" ไม่ต้องทุกวันก็ได้นะ คำว่า "มาก" หมายความว่าทำเต็มกำลังที่พึงทำ ไม่ใช่ขนเงินมามาก เวลาทำบุญต้องดูก่อนว่า ค่าใช้จ่ายเรามีความจำเป็นเพียงไร ไอ้เงินที่มีความจำเป็นอย่านำมาทำบุญ มันจะเดือดร้อนภายหลัง และให้เหลือส่วนนั้นไว้บ้าง แล้วแบ่งทำบุญพอสมควร

และประการที่ ๒ การทำบุญถ้าใช้วัตถุมาก แต่กำลังใจน้อยก็มีอานิสงส์น้อย ถ้าหากใช้วัตถุน้อยกำลังใจมีมากก็มีอานิสงส์มาก อย่างถวายสังฆทานที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทนำมานี่ลงทุนไม่มาก แต่อานิสงส์มหาศาล

ความจริงถ้าจะพูดถึงอานิสงส์กันจริง ๆ ละก็ รู้สึกว่าจะมากกว่าจัดงานที่บ้านหรือที่วัดตั้งเยอะแยะ ทั้งนี้เพราะว่าอะไร เพราะว่าถวายสังฆทานเราทำกันแบบเงียบ ๆ ไม่มีกังวล การบำเพ็ญกุศลแต่ละคราว ถ้ามีกังวลมากอานิสงส์มันก็น้อย เพราะว่าจิตที่เราเข้าสู่กุศล มันห่วงงานอื่นมากกว่า ไม่ตั้งจิตโดยเฉพาะ

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายสังฆทานในหมู่ตั้งแต่

๔ รูปขึ้นไป ตามพระวินัยท่านเรียกกันว่า คณะสงฆ์ ถ้าต่ำกว่านั้นเป็น คณะบุคคล ถ้าบุคคลเดียวเป็น **ปาฏิปุคคลิกทาน** ทานโดยเฉพาะ ที่นี้การถวายสังฆทานแก่พระสงฆ์เป็นหมู่นี้มีอานิสงส์มาก

เรื่องนี้ก็มีตัวอย่างคนที่มีทรัพย์น้อยทรัพย์มาก อย่าง **ท่านอินทกะเทพบุตร** กับ **อังกุระเทพบุตร** ไงล่ะ?

ท่านอังกุระเทพบุตร ทำบุญนอกเขตพระพุทธศาสนา เวลานั้นพระพุทธศาสนาไม่มี ตั้งโรงทาน ๘๐ โรง ให้ทานถึงสองหมื่นปี เลี้ยงคนกำพร้า คนตกยาก คนเดินทาง พอตายจากความเป็นคน ไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เป็นเทวดาที่มีบุญน้อยที่สุดเพราะเขตของบุญเล็กไป คนไร้ศีลไร้ธรรม ใช่ไหม...?

ตรงกันข้าม **ท่านอินทกะเทพบุตร** เกิดเป็นคนจน พ่อตาย ตัดฟืนเลี้ยงแม่ ก็ไม่ได้ตัดขายมากมาย เอาแค่วัน ๆ พอกินพอใช้ไปวัน ๆ วันหนึ่งพระสงฆ์เดินผ่านไปที่นั่น ท่านมีโอกาสได้ถวายทานในฐานะไม่ได้เตรียมตัวไว้ก่อน คนจนจะมีอะไรมากนัก ใช่ไหมล่ะ เพียงแค่ครั้งเดียวในชีวิตเท่านั้น **อาศัยคุณความกตัญญูรู้คุณอย่างหนึ่ง แล้วก็ถวายสังฆทานหนึ่ง** สองอย่างด้วยกัน ตายแล้วไปเป็นเทวดาที่มีบุญมากที่สุดในดาวดึงส์ นอกจากพระอินทร์แล้วไม่มีใครโตกว่า"

การทำบุญใส่บาตร

ผู้ถาม : "การที่เราทำบุญใส่บาตรตามหน้าบ้านกับพระที่เรารู้จักตามวัด แล้วไปทำที่วัด อันไหนจะมีอานิสงส์มากกว่า

กันเจ้าคะ...?"

หลวงพ่อ : "คือว่าการใส่บาตรตามหน้าบ้านไม่เฉพาะเจาะจง พระอะไรมาก็ใส่ อย่างนี้ก็เป็นสังฆทาน ทีนี้ไปใส่บาตรตามพระที่ชอบ ใช่ไหม...?"

ผู้ถาม : "ไม่ใช่ชอบค่ะ คือว่าศรัทธาค่ะ"

หลวงพ่อ : "ชอบกับศรัทธาก็ครือ ๆ กันละ ถ้าศรัทธาฉันตั้งแต่ ๔ องค์ขึ้นไป เป็นสังฆทานมีอานิสงส์เหมือนกัน แต่ถ้าหากท่านฉันตั้งแต่ ๑ องค์ ถึง ๓ องค์ อย่างนี้เป็น "ปาฏิปุคคลิกทาน"

ผู้ถาม : "มีอานิสงส์มากไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "มีโยม ถ้าเป็นปาฏิปุคคลิกทาน ถ้าวัดกันตามลำดับแย่นะ ไล่เบี้ยตั้งแต่ให้ทานกับคนไม่มีศีล จนถึงพระอรหันต์มีอานิสงส์ไม่เท่ากัน แต่จะพูดสรุปโดยย่อว่า

ถวายทานกับพระอรหันต์ ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับพระพุทธเจ้า ๑ ครั้ง

ถวายทานกับพระพุทธเจ้า ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง

และถ้า ถวายสังฆทาน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายวิหารทาน ๑ ครั้ง คือสร้างวิหาร มีการก่อสร้าง เช่น สร้างส้วม ศาลาการเปรียญ กุฎิ โบสถ์ วิหาร เป็นต้น

การถวายสังฆทาน ๑ ครั้งในชีวิต และถวายด้วยจิตที่บริสุทธิ์มีศรัทธาแท้ พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า ผลของสังฆทานนี้

จะดลบันดาลให้แก่บุคคลผู้ถวายเกิดไปทุกชาติ ขึ้นชื่อว่าความยากจนเข็ญใจไม่มี ในแดนใดที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบากขัดสน คนที่ถวายสังฆทานแล้วจะไม่เกิดในที่นั้น ผลที่ให้ไปไกลมาก ท่านกล่าวว่า **แม้แต่พระพุทธญาณเอง ก็ยังไม่เห็นผลที่สุดของการถวายสังฆทาน**

คำว่า **"ไม่เห็นที่สุดของการถวายสังฆทาน"** หมายความว่า แม้แต่บุคคลผู้เป็นเจ้าของสังฆทาน บำเพ็ญบารมีแล้ว แล้วเกิดไปอีกกี่แสนชาติก็ตาม จนกระทั่งเข้าพระนิพพาน อานิสงส์นั้นก็ยังไม่หมด นี่เป็นอำนาจของการถวายสังฆทาน

ฉะนั้นการถวายทานเป็นส่วนบุคคล กับถวายเป็นสังฆทาน อานิสงส์มันต่างกันหลายแสนเท่า แล้วก็ยังมีอีกเวลาหนึ่งถ้าพระออกจาก**สมาบัติ** นี่คูณหนักเข้าไปอีกไม่รู้เท่าไร

ทีนี้การถวายสังฆทานแก่พระมีผลไม่เสมอกันอยู่อย่างหนึ่งคือ หมายความว่าถวายทานแก่ **พระที่มีจิตกำลังฟุ้งซ่านไปด้วยอำนาจของนิวรณ์ ๕ ประการ อย่างนี้เราถวายกี่หมื่นกี่แสนอานิสงส์มันก็ไม่มาก**

ถ้าหากว่าถวายแก่ท่านผู้ปฏิบัติกรรมฐาน ถ้าหากเข้าถึงจิตบริสุทธิ์ เรื่องบริสุทธิ์แค่ไหนก็ช่าง อย่างน้อยที่สุดก็มี**ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ**บางท่านก็เข้าถึง **ฌานสมาบัติ** บางท่านที่เป็น**พระอริยเจ้า** ก็เข้าถึง **ผลสมาบัติ** ถ้าถวายทานกับท่านที่ออกจาก**นิโรธสมาบัติ** หมายความว่าให้คนเดียวนะ ก็ให้ผลปัจจุบันทันด่วน

ได้ผลวันนั้นเลย”

ผู้ถาม : “แล้วอย่างการใส่บาตรโดยเราลงมือใส่เอง กับให้ลูกจ้าง คือเด็กของเราใส่แทนอย่างไหนจะได้บุญมากกว่าคะ...?”

หลวงพ่อ : “เราไปไม่ได้แต่ให้คนอื่นไป ได้บุญเท่ากัน แต่เราใส่เอง เราเกิดความปลื้มใจอันนี้ได้กำไรอีกนิด แต่ผลของทาน มันเสมอกัน”

ผู้ถาม : เวลาเราใส่บาตรไปแล้ว ถ้าหากว่าพระไม่ได้ฉันอาหาร ของเรา เราจะได้บุญไหมคะ...?”

หลวงพ่อ : “บุญมันเริ่มได้ตั้งแต่คิดว่าจะให้แล้วนะ พระจะฉันหรือ ไม่ฉันไม่ใช่ของแปลก คือการให้ทาน ตัวให้นี่มันตัด ความโลภ และตัวให้นี่กันความจนในชาติหน้า อันดับรองลงมา **“ทานัง สัคคโส ปาณัง”** ทานเป็นบันไดให้เกิดในสวรรค์

ทีนี้พอเราเริ่มให้ปั๊บ มันเริ่มได้ตั้งแต่เราตั้งใจ การตั้งใจน่ะ มันตัดสินใจเด็ดขาดแล้วนะ เช่น คิดว่าพรุ่งนี้จะใส่บาตรข้าวขันนี้ เราไม่กินแน่นอน คิดว่าเราจะไม่กินเอง ตั้งแต่วันนี้คิดว่าจะใส่บาตร นี่บุญมันเกิดตั้งแต่เวลานี้

แต่พอถึงพรุ่งนี้ต้องใส่จริง ๆ นะ อย่านึกโกหกพระ ไม่ได้นะ ไม่ใช่แกล้งนึกทุกวัน ๆ คิดว่านึกได้บุญ เลยไม่ได้ใส่บาตร สักที นี่ดีไม่ดีฉันพูดไปพูดมาเสียท่าเขานะ

แต่คิดว่าจะทำจริง ๆ นะ คือพรุ่งนี้จะใส่บาตรแน่ ๆ แต่ว่าวันนี้เกิดตายก่อน นี่ได้รับ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย ก็อย่างที่

พระพุทธเจ้าบอกนั่นแหละ

"เจตนาหัง ภิกขเว ปุญญัง วทามิ"

"ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวว่าตัวตั้งใจเป็นตัวบุญ"

พระพุทธเจ้าบอกว่า มันมีผลตั้งแต่การตั้งใจเริ่มสละออก พอคิดว่าเริ่มจะทำ อารมณ์มันตัดตั้งแต่ตรงนั้นแล้ว ถือว่าไม่ได้เป็นของเราแล้ว มันได้ตั้งแต่ตอนนั้น"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ **การใส่บาตรวิระทะโย** มีอานิสงส์อย่างไรคะ...?"

หลวงพ่อ : "อานิสงส์เท่ากับ **ถวายสังฆทานธรรมดา** ไม่ต่างกันอานิสงส์เหมือนกันหมด แต่ว่าใช้ **วิระทะโย** (คาถาภาวนากันจน) มันมีผลปัจจุบัน ชาตินี้ทำให้เงินไม่ขาดตัว ถ้าใส่บาตรทุกวัน สวดมนต์อยู่เสมอ ถ้าจะหมดก็มีมาต่อจนได้ ถ้าแบ่งเวลาทำสมาธิละก็ขลังมาก รวยมากหน่อย"

เนื้อนาบุญที่ดี

ผู้ถาม : "เห็นพระบางองค์ดูลักษณะไม่สำรวม ท่านวนเวียนคอยรับบาตรบ้านคนโน้นคนนี้แล้วก็ถ่ายใส่ถัง ถ้าเราไม่ใส่บาตรพระแบบนี้เราจะเป็นบาปไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "บาป เขาแปลว่า ชั่ว บุญ เขาแปลว่า ดี ถ้าเราไม่ใส่ก็ไม่ชั่วตรงไหนนี่ เพราะว่ามันเป็นทรัพย์สินของเรา ถ้าเราให้เขา เขาแสดงอาการไม่เป็นที่เลื่อมใส เราไม่ให้ก็ไม่เห็นจะ

แปลก เพราะว่าพระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสว่า การให้ทานก็จะต้องเลือกให้เหมือนกัน เพราะผู้รับถือว่าเป็น **"เนื้อนาบุญ"**

ถ้าหว่านพืชลงในนาลุ่มน้ำก็ท่วมตาย ถ้าดอนเกินไปน้ำไม่ถึงก็ตาย ต้องหว่านในเนื้อนาที่เหมาะ ถ้าเราเห็นนามันไม่ควรเราก็ไม่ให้ ทำไม่เหมาะไม่สม ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ถ้าให้ก็เป็นการเลี้ยงโจร

แต่ว่าถ้าพูดถึงทานการให้ เจตนาเราจะตั้งอย่างไรก็ตาม ตัวนี้มันเป็นผลตัดโลภะอยู่ตลอดเวลา ส่วนใหญ่จริง ๆ ที่มีอานิสงส์สูงสุดคือ **ตัดโลภะ ความโลภ** เพราะคนที่มีความโลภนี้ให้ทานไม่ได้ เงินที่จะให้ทานนี้มันตัดความสุขของเจ้าของ หากว่าเจ้าของเขาไม่ให้ เขากินเขาใช้ก็มีความสุข เขาอุตส่าห์ตัดความสุขของเขาส่วนนี้ออกไป เป็นการตัดโลภะ ความโลภ เป็นก้าวหนึ่งที่จะถึงพระนิพพาน อันนี้เขาไม่ต่ำ มันเป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน**

จาคานุสสติกรรมฐานนี่ไม่ต้องไปภาวนา จิตคิดว่าจะให้ทานทุกวัน ๆ นี่นะ จิตคิดว่าถึงเวลานั้นเราจะใส่บาตร มากหรือน้อยก็ตาม อันนี้เป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน** และการใส่บาตรหน้าบ้านเขาถือว่าเป็นสังฆทาน ถ้าพระองค์ไหนมีจริยาไม่สมควร เราไม่ให้มันก็ไม่แปลก การถวายสังฆทานมันก็มีผลสำหรับพระผู้รับ **ถ้าผู้รับไม่ดีก็ลงอเวจีไปเอง"**

ผู้ถาม : "กระผมอยากจะทำบุญใส่บาตรเหมือนกันครับ แต่คิดว่าของที่จะใส่บาตรทำบุญมันไม่ดี ก็เลยอายไม่อยากใส่

กะไว้ว่าถ้ามีอาหารดีเมื่อไรจะใส่บาตร ผมคิดอย่างนี้ถูกไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "การทำบุญทำไมจะต้องอาย เคยมีนักเทศน์เขาถามกันว่า "มียายกับตา ๒ คน แกหุงข้าวแฉะแล้วแฉะอีก ไอ้แกงก็เปรี้ยวแล้วเปรี้ยวอีก แกกินไม่ลง ของมันกินไม่ได้ เวลาพระมาบิณฑบาตแกก็บอกใส่บาตรดีกว่า"

พระนักเทศน์เขาก็ถามกันว่า "อย่างนี้จะได้อานิสงส์ไหม..." ก็ต้องตอบว่า "ได้อานิสงส์ แต่ผลที่เขาจะได้รับก็เป็นทาสทาน"

ผู้ถาม : "ทาสทานเป็นยังไงครับ...?"

ทานมี ๓ ประเภท

หลวงพ่อ : "คำว่า **ทาสทาน** หมายความว่า ให้ของเลวกว่าที่เรากินเราใช้ เวลาที่เราใช้สอยมันก็ต้องเลวกว่าที่เขากินเขาใช้กัน ได้ก็ได้ของเลว

ถ้าให้ของเสมอที่เรากินอยู่ หรือที่เราใช้อยู่ เขาเรียกว่า **สหายทาน** ผลที่เราจะได้รับ ก็เสมอกับที่เรากินเราใช้

ถ้าให้ของที่ดีกว่าที่เรากินที่เราใช้ เขาเรียกว่า **สามีทาน** สามีทานเขาไม่ได้แปลว่า ผัวทานนะ **สามี** เขาแปลว่า **นาย** เวลาที่จะได้รับผลเราก็จะได้ของเลิศ

ถ้าจะถามว่า *ทาสทานมีอานิสงส์ไหม* ก็ต้องดูตัวอย่าง **ท่านอาฬวีเศรษฐี** เป็นมหาเศรษฐีมีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ พระราชาตั้ง

เป็นมหาเศรษฐี แต่ว่าผ้าที่แกนุ่งนี่ ผ้าใหม่แกนุ่งไม่ได้ นุ่งผ้าช้ำแล้วใกล้จะขาดแกจึงนุ่งได้ ข้าวที่จะกินเม็ดสวย ๆ ก็กินไม่ได้ต้องเป็นข้าวหัก หรือปลายข้าวแกจึงจะกินได้ ของทุกอย่างที่แกใช้ต้องเป็นของเลว แต่อย่าลืมว่าเขาก็เป็นมหาเศรษฐีได้นะ"

หลวงพ่อปรารภเพิ่มเติมว่า

หลวงพ่อ : "การตั้งใจว่าจะใส่บาตรด้วยของดี ๆ น่ะดี แต่ว่าวันไหนมีอาหารที่เราคิดว่าไม่ดีก็ใส่บาตรได้

การให้ทานพระพุทธเจ้าบอกว่า อย่าให้เบียดเบียนตัวเอง ถ้าเบียดเบียนตัวเองเป็น **อัตตกิลมถานุโยค** เป็นการทรมานตัว

และการให้ทานพระพุทธเจ้าให้ดูอีกว่า ควรให้หรือไม่ควรให้ ถ้าให้ในเขตของคนเลวอานิสงส์ก็น้อย อาจจะไม่มีเลย รู้ว่าคนนี้ควรจะให้เราก็ให้ ถ้าไม่ควรให้เราก็ไม่ให้ ให้แล้วไปกินเหล้าเมายา ไปสร้างอันตรายกับคนอื่น เราไม่ให้ดีกว่าเป็นการต่อเท้าโจรให้พลังแก่โจร เวลาจะให้ท่านวางกฎไว้ดังนี้

๑. **ผู้ให้บริสุทธิ์** บริสุทธิ์หรือไม่เขาจึงให้สมาทานศีลก่อน ถ้าสักแต่ว่าสมาทานนี่ซวย เวลานั้นต้องตั้งใจรักษาศีลจริง ๆ จิตตอนนั้นมันจึงจะบริสุทธิ์ คืออยู่ในช่วงว่างจากกิเลส ถ้าตั้งใจสมาทานศีลด้วยดี จิตตอนนั้นบริสุทธิ์

๒. ผู้รับบริสุทธิ์ หมายความว่า ถ้าผู้รับเป็นพระ ก็พยายามให้เป็นพระจริง ๆ นะ ถ้าถวายสังฆทานนี่ไม่ต้องห่วง ผู้รับบริสุทธิ์แน่ พระองค์ไหนถ้าไม่บริสุทธิ์ กินแล้วตกนรก

๓. **วัตถุทานบริสุทธิ์** ถ้าไม่ได้ฆ่าสัตว์เอามาทำบุญ ไม่ได้ขโมยสตางค์เขามาทำบุญ เป็นของที่เราหามาได้โดยชอบธรรม

อย่างนี้ของดีก็ตาม ของเลวก็ตามมีอานิสงส์มาก อานิสงส์คือความดี ความชื่นใจมาก

ถ้าผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ วัตถุทานไม่บริสุทธิ์ ความดีก็ลดน้อยลง

แต่ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับไม่บริสุทธิ์ วัตถุทานไม่บริสุทธิ์ ให้บาทหนึ่ง จะได้สักสตางค์หรือเปล่าก็ไม่รู้

รวมความว่าต้องบริสุทธิ์ ๓ อย่าง ถ้าลดไปอย่างใดอย่างหนึ่งอานิสงส์ก็ลดตัวลงมา ถ้าลดเสียหมดเลยก็ไม่มี”

เจตนาครบ ๓ กาล

หลวงพ่อ : “แต่ว่าการให้ทาน พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้อีกประเภทหนึ่ง ต้องให้ครบ ๓ กาล จึงจะมีอานิสงส์สูง คือ

๑. ก่อนที่จะให้ก็ตั้งใจว่าจะให้

๒. ขณะที่ให้ก็ดีใจ

๓. เมื่อให้แล้ว ก็เกิดความเลื่อมใส

มีเรื่องเล่าว่า ในสมัยหนึ่ง เมื่อท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีจนลง ขนาดข้าวเป็นเม็ดแทบไม่มีกิน ต้องกินปลายข้าว แต่ว่าศรัทธาท่านยังไม่ถอย ท่านนิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมไปด้วยพระสงฆ์ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน ท่านก็เอาปลายข้าวละเอียด เรียกว่า

ข้าวปลายเกวียนต้ม แล้วก็เอาน้ำผักดองเปรี้ยว ๆ เค็ม ๆ ทำเป็นกับมาถวายพระพุทธเจ้า แล้วกราบทูลพระพุทธเจ้า

"เวลานี้ทานของข้าพระพุทธเจ้าเศร้าหมอง พระพุทธเจ้าข้า"

พระพุทธเจ้าถามว่า "เธอมีเจตนาในการถวายทานมีความรู้สึกอย่างไร...?"

ท่านบอกว่า "ก่อนจะให้เต็มใจพร้อมเสมอ ในขณะที่ให้ก็ปลื้มใจ เมื่อให้แล้วก็เกิดความเลื่อมใส ดีใจว่าให้แล้วพระพุทธเจ้าข้า"

พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสว่า "ดูก่อน มหาเศรษฐี ลูขัง วา ปะณีตัง วา" หมายความว่า ถ้าคนให้ทานมีเจตนาพร้อมเพรียงทั้ง ๓ กาลอย่างนี้ ของดีก็ตาม ของเลวก็ตาม ย่อมมีอานิสงส์เลิศ มีอานิสงส์สูง แต่ที่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีท่านทำนั้น ท่านถวายพระพุทธเจ้า และพระที่ฉันก็เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด นับเป็นยอดของทาน

ถ้าหากว่าเราไม่รู้จะเลือกยังไง องค์นี้จะเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์หรือเปล่า หรือเป็นพระโปเก พระเชียงกง ถ้าเราไม่รู้ก็ถวายเป็นสังฆทานเลย เพราะสังฆทานอานิสงส์สูงมาก รองจากวิหารทาน"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ ใส่บาตรตอนเช้าบังเอิญหากับข้าวไม่ทัน เอาปลาเค็มที่กินค้างเมื่อวานนี้ ใส่ไปเพราะความจำเป็น

อย่างนี้มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าครับ...?”

หลวงพ่อ : “มีแน่ เป็นผลร้ายแรงมาก”

ผู้ถาม : “ขนาดไหนครับหลวงพ่อ...?”

หลวงพ่อ : “ตายแล้วเป็นเทวดา นี่เป็นจริง ๆ นะ”

ผู้ถาม : “ก็นี่เขากินเหลือนี่ครับ”

หลวงพ่อ : “เดี๋ยวก่อน...เคยอ่านเจอในพระไตรปิฎกไหม ครั้งหนึ่ง พระพุทธเจ้าเสด็จไปในที่แห่งหนึ่ง เวลานั้นสายเกินไป เลยเวลาอาหารตอนเช้าใช่ไหม พร้อมกับพระสงฆ์ ก็มีพราหมณ์คนหนึ่งบอกว่า

“อาหารของข้าพเจ้ามี แต่เวลานี้มันเป็นเดนเสียแล้ว การถวายพระพุทธเจ้าพร้อมไปด้วยพระสงฆ์เกรงจะเป็นบาป”

พระพุทธเจ้าถามว่า “เธอคิดว่าเป็นเดนน่ะ เธอตักกินในหม้อหรือเปล่า”

เขาบอกว่าเปล่า เขาตักออกมาใส่ถ้วยแล้วกิน พระพุทธเจ้าบอกว่า “อย่างนี้ไม่ถือว่าเป็นเดน ถวายพระสงฆ์หรือพระพุทธเจ้าก็ดี จะมีอานิสงส์สมบูรณ์แบบ” แล้วท่านก็ตรัสต่อไป “ถึงแม้ว่าอาหารจะเป็นเดน คือกินในถ้วยนั้นแล้ว แต่ถ้าพระท่านหิว ถ้าเอาไปถวาย ก็มีอานิสงส์สมบูรณ์แบบเหมือนกัน ไม่มีโทษมีแต่คุณ”

การทำบุญมี ๓ วิธี

หลวงพ่อ : “อีกประการหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า สมัย

พระพุทธกัสสปท่านเทศน์ไว้อย่างนี้คือ

"บุคคลใดทำบุญด้วยตนเอง ไม่ชักชวนคนอื่น ถ้าเกิดในชาติต่อไป จะร่ำรวยโภคสมบัติ แต่ขาดเพื่อนขาดบริวารสมบัติ"

"ถ้าดีแต่ชักชวนเขา ไม่ทำเอง ชาติต่อไปมีเพื่อนมาก แต่ตัวเองจน"

"ถ้าทำบุญด้วยตนเองด้วย ชักชวนคนอื่นด้วย รวยด้วย มีพรรคพวกมากด้วย"

นี่ท่านเทศน์แบบนี้นะ ถ้าเราทำคนเดียวได้ก็ทำ ทีนี้ถ้าเราชวนเขาด้วย แต่ว่าการชวนนี่ก็ลำบากนะ ถ้าชวนเขาทำบุญด้วยก็อย่าหวังว่าเขาจะให้เรานะ คิดว่าเขาให้หรือไม่ให้ก็เป็นเรื่องของเขา คือแนะนำเขาว่าเวลานี้เราทำโน่นทำนี่ จะทำบุญร่วมด้วยไหม... ถ้าบังเอิญเขาไม่ทำร่วมด้วยก็อย่าไปโกรธ เราถือว่าเราชวนเขาทำความดี ถ้าเราโกรธเขาเข้า บุญเราจะด้อยลงไป เพราะตัวโกรธเข้ามาตัด"

ผู้ถาม : "ดิฉันเคยอ่านเจอในหนังสือที่หลวงพ่อเขียนบอกว่า การถวายสังฆทานควรมี **พระพุทธรูป ผ้าไตรจีวร และอาหาร** อันนี้จำเป็นจะต้องมีครบตามนี้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ความจริงเราไม่ทำถึงขนาดนี้ก็ได้ การถวายสังฆทานในที่บางแห่งใช้เครื่อง ๕ เครื่อง ๘ นี่เป็นการสร้างขึ้น เรามีข้าวเพียงช้อนหนึ่ง แกงเพียงช้อนหนึ่ง น้ำเพียงช้อนหนึ่ง แล้วถวายไป บอกว่าเป็นสังฆทานเพียงเท่านี้ก็ใช้ได้ แต่ว่าที่เขียนไว้ในหนังสือว่าควรทำแบบนี้เพราะว่า ผีกี่ร้อยกี่พันรายก็ตาม มาขอ

กันแบบนี้เรื่อย คือขอเหมือนกัน ที่ฉันแนะนำเขาตามที่ผีเขาขอนะ เลยถามเขาว่า

"ผลจะได้แก่พวกเอ็งเป็นยังไง...?" เขาบอกว่า

๑. **ถวายพระพุทธรูปเป็นของสงฆ์** อานิสงส์ก็คือถ้าเป็นเทวดามีรัศมีกายสว่างไสวมาก เพราะว่าเทวดาหรือพรหมเขาไม่ดูกันที่เครื่องแต่งตัว เขาดูแสงสว่างจากกาย

๒. **ผ้าไตรจีวร** หรือผ้าสักผืนหนึ่ง เขาจะได้เครื่องประดับอันเป็นทิพย์ เครื่องแต่งตัวทิพย์

๓. **อาหารหรือของกิน** จะทำให้มีร่างกายเป็นทิพย์"

ผู้ถาม : "ทีนี้ถ้าหากว่า ท่านทั้งหลายเหล่านั้นจุติจากเทวโลกก็ดี พรหมโลกก็ดี มาเกิดเป็นมนุษย์ อานิสงส์เหล่านี้จะติดตามมาอีกไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "อานิสงส์ตามมา คือ

๑. มีรูปร่างหน้าตาสวย เพราะอานิสงส์ถวายพระพุทธรูป แล้วก็มีปัญญาทรงตัว นี่อำนาจพุทธานุภาพนะ

๒. เครื่องประดับเครื่องแต่งตัวดี และไม่อดอยากเพราะอาศัยทาน

ตัวอย่าง นางวิสาขา เป็นคนสวยงามมาก เพราะในชาติก่อนได้เคยซ่อมแซมพระพุทธรูป และปลูกโรงทำหลังคาคลุมพระพุทธรูป จึงเป็นปัจจัยได้ **เบญจกัลยาณี** คือมีความงาม ๕ ประการ

และนางวิสาขาก็เป็นคนรวยมาก มีเครื่องลดามหา-

ปสาธน์ราคา ๑๖ โกฏิ เป็นเครื่องประดับ เพราะอานิสงส์เคยถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ถ้าเป็นผู้ชายออกบวชในสำนักพระพุทธเจ้า เมื่อท่านตรัสว่า **"เอหิ ภิกขุ"** แปลว่า **"เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด"** เพียงเท่านี้ ก็จะได้ผ้าไตรจีวรที่สำเร็จด้วยฤทธิ์ ลอยลงมาสวมตัวทันที

ทั้งนี้ด้วยอำนาจบุญบารมีที่ท่านได้บำเพ็ญแล้วด้วยดี จึงเป็นปัจจัยให้นางวิสาขาเป็นทั้งคนสวยคนรวย และเป็นคนมีปัญญามาก ได้เป็นพระโสดาบันตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ

ผู้ถาม : "ทีนี้ก็มีคนสงสัยเรื่องสังฆทานครับ ถามว่าสังฆทานที่มาถวายหลวงพ่อ แล้วก็ผาติกรรมไป แล้วก็กลับมาถวายหลวงพ่ออีกครั้งหนึ่ง อานิสงส์จะสมบูรณ์หรือไม่อย่างไรครับ...?"

หลวงพ่อ : "เท่ากันแหละ เขาเอาแบ๊งค์มาถวายก็เป็นสังฆทาน ถ้าอยากจะมีของไปรับเอามาก็เท่ากัน"

ผู้ถาม : "ซื้อมาเองกับผาติกรรมนะครับ...?"

หลวงพ่อ : "แต่อย่าลืมว่าสตางค์ของใคร นั่นมันเป็นสัญลักษณ์เป็นนิมิตออกมา มีของสักหน่อยใจมันสบายกว่าไม่มีของใช่ไหม **ถ้าเจตนาให้เงินมันเป็นอะไรมันก็เป็นไปตามนั้น** และก็ตั้งใจเฉย ๆ เกรงว่าไม่เป็นไปตามนั้นให้มันมีของตั้งอยู่ ถ้าต้องการจีวรต้องการพระพุทธรูป ก็เป็นนิมิตจับ

อย่าลืมว่าอานิสงส์ของสังฆทาน อะไร ๆ ก็ต้องไป

ดาวดึงส์เป็นอย่างน้อย **สังฆทาน** กับ **วิหารทาน** จุดแรกต่ำที่สุด **คือดาวดึงส์** หลังจากนั้นจะไปเลวกว่านั้นก็ตามใจ แต่อย่าลืมนะ ดาวดึงส์นี่เข้ายากนะ ไม่ใช่เข้าง่ายนะ นอกจากทำบุญขั้นสังฆทานและวิหารทานแล้ว ถ้าเป็นบุญเล็กน้อย ก็ต้องเป็นการทำบุญตัดชีวิต

คำว่า **"ทำบุญตัดชีวิต"** ก็หมายความว่า ถ้าเราเดินทางไปเอาข้าวไปจำกัด ขณะกินข้าวอยู่เห็นสุนัขเดินมา หรือไก่เดินมานึกสงสารมัน *"ให้มันกินหน่อยเถอะวะ"* อย่างนี้ไปดาวดึงส์ได้"

ทำบุญวันเกิด

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ การทำบุญวันเกิด เราจะทำหลังวันเกิดดีหรือก่อนวันเกิดดีคะ...?"

หลวงพ่อ : "ตอนไหนก็ได้ การทำบุญวันเกิด เราถือว่าปีหนึ่งเรามีโอกาสทำบุญครั้งหนึ่ง ที่เราทำบุญวันเกิดนี่เป็นนโยบายของพระ ท่านให้เรามีจิตเป็นกุศลไว้ ถ้าถึงวันเกิดเราตั้งใจจะทำบุญ เราจะทำอะไรบ้าง มีการเตรียมการไว้ในใจ ถ้าจิตมันนึกอย่างนี้ เวลาจะตายอานิสงส์ได้ทันที

อย่าง **สาตกีเทพธิดา** เธอจะเอาดอกบวบขมไปบูชาเจดีย์ที่เขาบรรจุกระดูกของพระอรหันต์ แต่พอจัดดอกไม้ยังไม่ทันพ้นบ้านถูกวัวขวิดตาย อาศัยที่เธอจะตั้งใจบูชาพระด้วยดอกไม้ดอกนั้นยังไปไม่ถึง พอตายแล้วก็เกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้า ๑,๐๐๐ เป็นบริวาร

อย่างนี้เขาถือว่าเป็น **อนุสสติ** ถ้าเรานึกจะถวายเป็น

สิ่งของ ก็เป็น **จาคานุสสติ** คิดว่าเราจะทำบุญกับพระองค์นั้นองค์นี้ นึกถึงพระสงฆ์ ก็เป็น **สังฆานุสสติ** ถ้าเราคิดจะทำบุญกับพระสงฆ์ แต่ให้มีพระพุทธรูปตั้งอยู่ด้วย นึกถึงพระพุทธก็เป็น **พุทธานุสสติ** ถือว่าเป็นการเจริญพระกรรมฐานไปในตัว แต่พระท่านไม่ได้บอกตรง ๆ เท่านั้นเอง"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ แล้วอย่างทำบุญแค่เพียงเล็กน้อยเช่นการสร้างโบสถ์นี่นะคะ คือไม่ได้ทำทั้งหลังค่ะ ทำเฉพาะประตูไม้ เขามาเรี่ยไรก็ร่วมทำบุญไปกับเขาค่ะ อย่างนี้บุญคงน้อยกว่าการทำบุญทั้งหลังใช่ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้าเราทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างวิหาร สร้างกุฏิ สร้างศาลา ทั้งหมดนี่เราไม่ได้ทำเต็มหลัง คือราคาไม่เต็มหลังแต่ว่าไม่ใช่เราได้นิดเดียวนะ เราก็ได้เต็มหลัง วิมานจะปรากฏเลย ถ้าเราได้มโนมยิทธิจะสามารถไปเที่ยวดูได้"

ผู้ถาม : "รู้สึกว่าสมบัติที่เราทำไปมันน้อย ก็คิดว่าบุญคงได้น้อยค่ะ"

หลวงพ่อ : "สมบัติมันเล็กน้อยก็จริง แต่ว่าอานิสงส์มันไม่เล็กน้อย ก็แบบซื้อลอตเตอรี่ใบเดียวถูกรางวัลที่หนึ่งน่ะ อย่างทำบุญสร้างโบสถ์ สร้างศาลา สร้างอาคาร สร้างส้วม เขาเรียกว่า **วิหารทาน** อันนี้จัดเป็นบุญสูงสุด

ตัวอย่างตอนที่พระพุทธเจ้าเคยเกิดเป็น **มฆมานพ** ท่านกับเพื่อนอีก ๓๒ คน ช่วยกันทำศาลาหลังหนึ่งไว้เป็นที่พักของ

คนเดินทาง มีช้างสำหรับลากไม้หนึ่งเชือก มีนายช่างหนึ่งคน

เวลาตายไปแล้ว ท่านมฆมานพก็ไปเป็นพระอินทร์ เพื่อนอีก ๓๒ คน ก็ไปเป็นเทวดา มีวิมานคนละหลัง นายช่างไปเป็น **วิษณุกรรมเทพบุตร** ช้างที่ลากไม้เป็น **เอราวัณเทพบุตร** มีวิมานคนละหลังเหมือนกัน เห็นไหม... สร้างศาลาหลังเดียวก็มีวิมานคนละหลัง นี่เป็นเรื่องของอานิสงส์นะ”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อครับ กุศลชนิดใดที่มีอานิสงส์มากกว่าวิหารทานบ้างครับ...?”

หลวงพ่อ : **“สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ”** การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง ให้ธรรมทานซิคุณ หนังสือเรียนของเด็ก หนังสือเรียนของผู้ใหญ่ หนังสือเรียนของพระ หนังสือธรรมะต่าง ๆ

ดูตัวอย่าง พระสารีบุตร ให้ปัญญากับประชาชนทั้งหลาย เพราะอานิสงส์ได้เคยสร้างพระธรรมซึ่งเป็นถ้อยคำที่มีประโยชน์ถวายพระพุทธเจ้า เกิดมาชาติหลังสุดเป็นพระที่มีปัญญามาก

อย่างเงินที่เขาถวายฉันไว้นี่ พอกลับไปถึงวัดก็เรียบร้อย เลี้ยงอาหารพระบ้าง ค่ากระแสไฟฟ้าบ้าง ค่าก่อสร้างบ้างโดยเฉพาะเทปคาสเซททที่ขายม้วนละ ๒๕ บาท ถ้าเอาทุนจริง ๆ แล้วมันไม่พอ รวมความว่า ที่ท่านตั้งใจนี่มีผล ๔ อย่าง

๑. สร้างพระพุทธรูป	๒. วิหารทาน
๓. สังฆทาน	๔. ธรรมทาน

ทั้งหมดนี้ใช้ทุนไม่ต้องมากก็ได้ เอาสัก ๕๐ สตางค์ เป็นอันว่าการทำบุญเอาแค่พอควรนะ แต่ให้มันเป็นบุญใหญ่ เขามุ่งแบบนั้นนะ คือเราเอาไปผสมกับเขาก็แล้วกัน ไม่ต้องสร้างทั้งหลัง"

ผู้ถาม : "กระผมสงสัยเรื่องการทำบุญ บางคนก็ทำช้า บางคนก็ทำไว อยากเรียนถามหลวงพ่อว่า การทำบุญช้าบ้างเร็วบ้าง ยืดยาดบ้าง อานิสงส์จะต่างกันหรือไม่ขอรับ...?"

หลวงพ่อ : "ต่างกัน คือได้ช้าได้เร็ว ก็เหมือน **ท่านจูเพกสาฎก** ท่านฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้า ตั้งใจถวายทานตั้งแต่ยามต้น และยามที่ ๒ จิตเป็นห่วงยายที่บ้านไม่มีโอกาสจะฟังเทศน์เพราะไม่มีผ้าห่ม พอยามที่ ๓ ใกล้สว่าง จึงตัดสินใจถวาย แล้วประกาศว่า **"ชิตัง เม ชิตัง เม"** พระเจ้าปเสนทิโกศลได้ยินก็ทราบว่าชนะความตระหนี่ จึงนำผ้าสาฎกและทรัพย์สินต่าง ๆ มาให้มีฐานะเป็นคหบดีคนหนึ่ง

ต่อมาพระพุทธเจ้าตรัสว่า **"ถ้าพราหมณ์นี้ถวายในยามต้นจะได้เป็น มหาเศรษฐี ถ้าถวายยามที่ ๒ จะได้เป็นอนุเศรษฐี ยามที่ ๓ จะได้เป็นคหบดีใหญ่ ที่ได้น้อยเพราะถวายช้าเกินไป"** พระองค์จึงตรัสว่า การบำเพ็ญกุศลผลความดีในศาสนาของเรานี้จงอย่าให้เนิ่นช้า ต้อง **"ตุลิตะ ตุลิตัง สีฆะ สีฆัง"** คือ เร็ว ๆ ไว ๆ"

ปัตตานุโมทนามัย กับ ไวยาวัจจมัย

ผู้ถาม : "มีคนฝากให้มาถามหลวงพ่อว่า พ่อแม่ไม่ค่อยทำบุญ แต่เป็นคนดี คนซื่อ ถ้าบุตรหลานทำบุญให้ แล้วจะใส่ชื่อของท่านด้วย อยากทราบว่า ท่านจะได้หรือไม่ครับ...?"

หลวงพ่อ : "เขาโมทนาด้วยหรือเปล่า ถ้าลูกไปบอกว่า "พ่อ (หรือแม่) ฉันทำบุญให้แล้ว" ถ้าท่านยินดีด้วย ท่านได้แน่นอน ถ้าบอก "กูไม่รู้โว้ย" ด่าตะเพิด อันนี้ไม่ได้แน่"

ผู้ถาม : "อย่างเวลาที่เลิกพระกรรมฐานแล้ว ก็มีคนไปถวายสังฆทานกับหลวงพ่อ แต่หนูไม่มีของก็ยกมืออนุโมทนาด้วย อย่างนี้จะมีอานิสงส์ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "อานิสงส์ที่จะพึงได้ก็คือ **ปัตตานุโมทนามัย** เป็นผลกำไรจากการเจริญพระกรรมฐานไม่ต้องลงทุน ถ้าตั้งใจจริงถึง ๙๐ เปอร์เซ็นต์ เจ้าของได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เราได้ครั้งละ ๙๐ ผ่านไป ๑๐ คนเราได้ ๙๐๐ มากกว่าเจ้าของ เอ้า! เยอะจริง ๆ มันทำบารมีให้เต็มเร็ว เร็วมาก

การโมทนา เขาแปลว่า **ยินดีด้วย** ต้องยินดีด้วยความจริงใจนะ สักแต่ว่าสาธุ มันไม่ได้อะไร คำว่า "สาธุ" ไม่จำเป็นต้องออกเสียง ไม่จำเป็นต้องยกมือไหว้ก็ได้ เอาใจยินดีใช้ได้เลย

และการแสดงความยินดีมันก็คือ **มุทิตา** เป็นตัวหนึ่งในพรหมวิหาร ๔ นี่บุญตัวใหญ่ ที่พระพุทธเจ้าบอกว่า

"จิตเต สังกิลิฏเฐ ทุคคติ ปาฏิกังขา"

ถ้าก่อนตายจิตเศร้าหมอง ก็ไปอบายภูมิ มีนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น

"จิตเต อสังกิลิฏเฐ สุคติ ปาฏิกังขา"

ถ้าก่อนตายจิตผ่องใส ก็ไปสู่สุคติ หมายถึง สวรรค์ก็ได้ พรหมก็ได้ นิพพานก็ได้ สุดแล้วแต่กำลังใจของเรา

และการโมทนานี่ทำให้ชุ่มชื่นใจ ใช่ไหม...เขาทำดีเรายินดีด้วย ยินดีกับความดีของเขา ไม่ช้าเราก็ดีตามเขา เพราะเราเห็นเขาดี เราก็ชอบดีใช่ไหม... แต่อย่าไปชอบดีเฉย ๆ นะ ต้องทำดีด้วยนะ ทำบุญด้วยตนเองบ้าง"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ **ปัตตานุโมทนามัย** กับ **ไวยาวัจจมัย** นี่เหมือนกันไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "**ไวยาวัจจมัย** เขาแปลว่า ขวนขวายในกิจการงาน เช่น เขาส่งสตางค์มาทำบุญ เราช่วยส่งต่อ หรือพวกที่ช่วยขนสังฆทานนี่ก็พลอยได้บุญไปด้วย มีอานิสงส์ต่ำกว่าบวชเณรนิดหนึ่งไม่เบานะ

แต่**ปัตตานุโมทนามัย** ไม่ต้องลงทุน แต่พวกถือมานี่ยังต้องออกแรงนะ พวกโมทนานี่ไม่ต้องออกแรงเลย แต่อย่าลืมนะว่าเอาแค่โมทนาอย่างเดียวไม่ดีนะ ต้องอาศัยคนต้นตลอด ถ้าไม่ได้อาศัยคนต้นจริง ๆ จะสำเร็จมรรคผลไม่ได้ เช่นเดียวกับ **พระนางพิมพา** ต้องอาศัยพระพุทธเจ้าตลอด"

อานิสงส์การรักษาศีล

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ หนูขอทราบอานิสงส์ของการรักษาศีล กับการให้ทานค่ะ...?"

หลวงพ่อ : "จำที่พระบอกในตอนท้ายได้ไหมล่ะ...

"สีเลนะ สุคติง ยันติ" การรักษาศีลเป็นปัจจัยให้มีความสุข สุขทั้งชาตินี้ สุขทั้งชาติหน้านะ

"สีเลนะ โภคสัมปทา" ถ้ามีศีลชาตินี้ทรัพย์สมบัติก็ไม่ฝืดเคือง ชาติหน้าก็มีทรัพย์สมบัติมาก

"สีเลนะ นิพพุติง ยันติ" ศีลเป็นปัจจัยให้เข้าถึงนิพพานได้โดยง่าย

นี่อานิสงส์ของศีล ท่านว่าไว้อย่างนี้

ส่วนการให้ทาน ท่านบอกว่า **"ทานัง สัคคโส ปาณัง"** ทานเป็นบันไดให้เกิดบนสวรรค์ การให้ทานมากก็ตามน้อยก็ตาม ผลของทานทำให้เกิดในสวรรค์ ถ้าหากว่าพ้นจากสวรรค์มาแล้วมา

เป็นคนก็ไม่ยากจนเข็ญใจ แต่ว่าจะรวยเท่าไรนั้นเป็นเขตของทานนะ ท่านเรียกว่า **"ปุญญักเขตตัง"** เป็นเนื้อนาบุญ ถ้าเราให้ในเขตที่มีความบริสุทธิ์มากเราก็รวยมาก ให้ในเขตที่มีความบริสุทธิ์น้อย เราก็มีทรัพย์สินน้อย แต่คำว่าอดตายไม่มีสำหรับคนให้ทาน"

ผู้ถาม : "แล้ว **ศีล** กับ **ทาน** อย่างไหนจะอานิสงส์มากกว่าคะ"

หลวงพ่อ : "อ้าว...มันคนละคนนี่หนู ต่างคนต่างแก่ต่างคนต่างกล้า

ทานเขาก็ให้ผลไปอย่างหนึ่ง ศีลก็ให้ผลมีกำลังอย่างหนึ่ง แต่ว่าทั้ง ๒ อย่างต้องร่วมกันนะ ถ้าแยกกันเมื่อไรก็พังเมื่อนั้นแหละ เรามีแต่ทานอย่างเดียว แต่บกพร่องในศีลทั้ง ๕ ข้อ หรือข้อใดข้อหนึ่ง เราก็ตกนรก ต้องพ้นจากนรกมาก่อนแล้วจึงจะรวย ถ้าเรามีแต่ศีลอย่างเดียว ไม่มีทาน เกิดชาติหน้าอายุยืน หน้าตาสวย แต่อดตายเอาซิ เอาอย่างไหนล่ะ เอาไงดี...?"

ผู้ถาม : "หมายความว่าต้องทำคู่กันใช่ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ต้องคู่กันไปหนู หนูไม่มีข้าวกินมาที่นี่ได้ไหม...?"

ร่างกายดี รูปร่างหน้าตาสวยเพราะ **ศีลข้อที่ ๑**

รักษา **ศีลข้อที่ ๒** ได้ ทรัพย์สินไม่เสียหายเพราะไฟ เพราะน้ำ เพราะโจร

รักษา **ศีลข้อที่ ๓** ได้ คนที่อยู่ในปกครองว่าง่ายสอนง่าย พวกที่มีลูกดื้อหลานดื้อเพราะพลาดศีลข้อที่ ๓

ถ้าทรง **ศีลข้อที่ ๔** ได้ เป็นผู้ที่มีวาจาไพเราะ พูดแล้วคนอื่นชอบฟัง

รักษา **ศีลข้อที่ ๕** ได้ ไม่เป็นโรคเส้นประสาท ไม่เป็นโรคบ้า

แต่ว่าอด ไม่มีข้าวกินไหวไหม...? ดี ๕ อย่าง แต่ไม่มีอาหารจะกิน ไม่มีผ้าจะนุ่ง มันต้องคู่กันหนู จะว่าอย่างไหนสำคัญกว่ากันมันก็ไม่ควร **ทาน ศีล ภาวนา เป็นบุญกิริยาวัตถุ** และพระพุทธเจ้าตรัสว่า สิ่งที่เข้าถึงบุญกุศลก็คือ

๑. **การให้ทาน**

๒. **การรักษาศีล**

๓. **เจริญภาวนา** ภาวนานี่หมายถึง สมถภาวนา หรือ **วิปัสสนาภาวนา** คือใช้ปัญญาคิดอยู่

ทานนั้นเป็นปัจจัยตัดโลภะ **ความโลภ** เป็นก้าวหนึ่งที่จะถึงนิพพาน

ศีลเป็นเหตุตัดโทสะ **ความโกรธ** เป็นก้าวที่สองที่จะทำให้ถึงนิพพาน

ภาวนาเป็นตัวตัดกิเลสตัวสำคัญทั้งใหญ่และเล็ก เป็นปัจจัยให้กิเลสหมดจริง เข้าถึงนิพพานแน่นอน

แล้วทั้ง ๓ อย่างนี้ จะถืออะไรสำคัญกว่ากันไม่ได้เลย ต้องถือว่าสำคัญเท่ากัน ถ้าเราขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง เราจะถึงนิพพานไม่ได้

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อาหารการบริโภคมีความสำคัญในการครองชีพ ร่างกายเราจะทรงตัวได้เพราะศีล ถ้าเรามีแต่อาหาร

แต่ไม่มีร่างกายก็ไม่เป็นประโยชน์ใช่ไหม...เรามีร่างกายดี มีอาหารดี แต่ไร้ปัญญาก็เป็นเหยื่อของคนฉลาด เพราะตัววิปัสสนาญาณและตัวภาวนาเป็นตัวทำให้เกิดปัญญา

รวมความว่า **๑. เรามีอาหาร ๒. มีร่างกาย ๓. มีปัญญา** ทั้ง ๓ อย่างนี้ต้องประกอบกัน หนูจะเลือกเอาอย่างไหนโดยเฉพาะล่ะ? เอาแต่ปัญญาดี ไม่มีร่างกาย ไม่มีอาหาร ดีไหม...? แล้วก็มีร่างกาย ไม่มีอาหาร ไม่มีปัญญา ดีไหม...? เอา ๓ อย่างเลยสบาย ๆ"

ผู้ถาม : **"รักษาศีล ๘ ดู ที.วี. ได้หรือเปล่าคะ...?"**

หลวงพ่อ : "ดู ที.วี.ได้ แต่ห้ามเต้นตาม ที.วี. "เดี๋ยว ๆ อีหนู เอ้า อย่ารำคนเดียวซิ ข้าจะช่วยรำ" เสร็จ เต้นไปเต้นมา ที. วี. เลิกเมื่อไรก็ไม่รู้เต้นเพลิน"

"ดู ที.วี. ความจริงก็ไม่เป็นไร **ถ้าเราเป็นนักปฏิบัติกรรมฐาน** ดูได้ทุกอย่าง ดูอย่างนักกรรมฐานดูนะ ถ้าเป็นละครชีวิต มีสุขบ้างทุกข์บ้าง ทะเลาะกันบ้าง ก็ดูว่าภาวะอันนี้เป็นความจริงของโลก คนที่เกิดมาในโลก ถ้าเราเกิดมามันต้องประสบอาการอย่างนี้ เวลานี้เขาทะเลาะกันให้เราดู เขาแสดงการทะเลาะ เรายังไม่ได้ทะเลาะ สักวันหนึ่งข้างหน้าเราอาจจะทะเลาะกับใครก็ได้ อย่างที่เขาเรียกว่า **ดูเป็นกรรมฐาน**"

ผู้ถาม : **"ถ้าเราเดินไปเหยียบสัตว์เล็ก ๆ หรือปัดยุงแล้วไปโดนยุงตาย อย่างนี้ศีลจะขาดไหมคะ...?"**

หลวงพ่อ : "ถ้าเป็นสัตว์เล็ก ๆ เดินไปเราไม่เห็น บังเอิญเราไป

เหยียบตาย อย่างนี้ศีลไม่ขาด หรือสัตว์เล็ก ๆ มันมาเกาะกินเลือดของเรา เราไม่คิดจะฆ่ามัน ถ้ามันเกาะนานเกินไปก็ค่อย ๆ เอามือลูบให้มันหนีไป แต่บังเอิญมันหนีไม่ทัน ไปถูกมันตาย อย่างนี้ศีลไม่ขาดเพราะไม่มีเจตนาจะฆ่า"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ คนที่มีศีล ๕ ไม่บริสุทธิ์ ถ้าจะเจริญพระกรรมฐานจะได้ผลไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้ามีศีล ๕ ไม่บริสุทธิ์เจริญไปก็ไม่มีผล ถ้าถามว่าทำไมก็เพราะว่า ยังลงนรกอยู่ เจริญสมาธิเท่าไรมันก็ไม่พ้นนรก เพราะศีล ๕ นี่มันปิดทางนรก ถ้าขาดข้อใดข้อหนึ่งตัวที่ขาด นี่มันจะเข้ามาขวางเวลาที่เราจะตายเป็นกรรมที่เป็นอกุศล"

ผู้ถาม : "ฆราวาสถือศีล ๖ ได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ได้ ศีล ๑ ยังได้เลย ศีลข้อที่ ๖ อะไรล่ะ?"

ผู้ถาม : "**วิกาลโภชนา** ค่ะ แต่ว่าหนูทำงานเลิกเที่ยงแล้วอย่างนี้จะรักษาศีลข้อนี้ได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้าเที่ยงแล้วเรายังไม่เลิกงาน ก็ถือว่าเราจะกินข้าว**ไม่เกินบ่ายโมง** หรือ **บ่ายสองโมง** ตั้งเวลาไว้เลยใช้ได้ ไม่ใช่ ๒ ชั่วโมงกิน ๆ ก็ต้องคิดเหมือนกัน"

ผู้ถาม : "ถ้าหากเป็นพระ ฉันอาหารเลยเที่ยงได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "เวลาเดิมของพระจริง ๆ ตามวินัยนี่ มันไม่ใช่เลิกฉันเที่ยง พระพุทธเจ้าตรัสว่า ถ้าพระอาทิตย์ตรงศีรษะเริ่มฉันได้ แต่อย่าให้ **เงาพระอาทิตย์เลย ๒ นิ้ว** ความจริงท่าน

สั่งฉันเที่ยง แต่เงาเลยไป ๒ นิ้วไม่ได้ ๒ นิ้วไม่ใช่น้อยนะ มาตอนหลังเลื่อนเข้ามาฉัน ๕ โมง เลิกเที่ยง เวลานี้ไปถือตามพระวินัยแบบนั้น ชาวบ้านเขาถือว่าเลยเที่ยงไปแล้วฉันไม่ได้ หาว่าพระกินเลยเวลา"

ผู้ถาม : "ที่จริงหนูอยากจะถือเพิ่มอีกหนึ่งข้อ คือข้อ นัจจคีตะ-วา แต่ว่าหนูยังชอบดู ที.วี. อยู่ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ดู ที.วี. ก็ดูอย่าง พระโมคคัลลานพระสารีบุตร ดูมหรสพซิ ดูไปก็คิดว่าไอ้นี่มันทุกข์ ชีวิตของมนุษย์เต็มไปด้วยความทุกข์ พยายามพิจารณาบ่อย ๆ ถ้าจะให้ดีก็ถือให้ครบ ๘ เลย เพิ่ม **ข้อมาลาคันธะ** ไปด้วย"

ผู้ถาม : "รู้สึกว่าหนูจะทำไม่ได้ค่ะ เพราะว่ายังแต่งตัวทาหน้าอยู่ค่ะ"

หลวงพ่อ : "ก็ให้ถือว่า การเอาแป้งทาหน้า น้ำหอมใส่ตัวนี่เราทำเพื่อสังคม ถ้าในสังคมนั้น ๆ จำจะต้องแต่งตัวกันอย่างนั้นก็แต่งไป เราไม่แต่งเพื่อกิเลส เราแต่งเพื่อความเหมาะสมในสังคม เพื่อความไม่เก้อเขิน ถ้าจิตเราตั้งอยู่แบบนี้ ศีลมันไม่ขาด"

ผู้ถาม : "แล้วข้อที่ห้ามนอนที่นอนสูงใหญ่ แต่ว่าพื้นที่นอนเป็นหินอ่อน เราเอาผ้าห่มรองตัวอย่างนี้ได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ได้...ที่นอนสูง ที่นอนใหญ่ยัดด้วยนุ่นและสำลี อันนี้เขาป้องกันความลุ่มหลง ความฟุ่มเฟือย ถ้าจิตมันไม่คิดไปในด้านกิเลส ฉันว่าทำได้ ไม่เห็นแปลก"

ศีล ๘ นี่เป็นตัวธรรมะเสีย ๔ ข้อ เป็นตัวศีลเสีย ๔ ข้อ ถ้าผิดข้อปาณา, อทินนา, มุสา, สุรา, ลงนรกแน่ แต่ตัวธรรมะ คือ อพรัหม, วิกาล, นัจจคีตะวา, มาลาคันธะ, อุจจาสยนะ ถ้าพลาดมันไม่ลงนรกนะ

ข้ออพรัหมจริยา เวรมณี ถ้าเราละเมิดเฉพาะสามีภรรยาของเรา ไม่ได้ประพฤติล่วงเกินสามีภรรยาผู้อื่น ไม่ได้ขาดกาเมตัวนี้เป็นธรรมะ

ข้อวิกาลโภชนา เวรมณี ข้อนี้เราไม่ได้ฆ่าสัตว์ มันบาปที่ไหนล่ะ

ข้ออุจจาสยนะ คือไม่นอนในที่นอนสูง ที่นอนใหญ่

ข้อมาลาคันธะ คือไม่ทัดดอกไม้และของหอม อันนี้ไม่ได้ทำอะไรใคร"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ ขโมยเงินพ่อแม่นี่บาปไหมคะ มีคนเขาบอกว่าขโมยเงินพ่อแม่นี่ไม่บาป เพราะพ่อแม่ต้องจ่ายอยู่แล้วค่ะ"

หลวงพ่อ : "ไอ้บาปนี่แปลว่าชั่ว การขโมยเงินมันก็เป็นบาปทั้งหมด ถ้าเราขโมยท่าน ท่านไม่ชอบใจ ท่านก็ทำเฉย การขโมยของพ่อแม่ท่านชอบไหมล่ะ การกระทำอย่างนี้ชั่ว ฉะนั้นจึงบาป"

ผู้ถาม : "ถ้าหากท่านเห็นเล่าคะ แล้วเราหยิบไปเลย อย่างนี้บาปไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ก็สาธุก็แล้วกัน ดีแล้วที่ไม่ว่าฉัน"

"ถ้าเราหยิบไป ท่านเห็นแล้วท่านไม่ห้ามปราม ไม่ว่าอะไรก็ไม่เป็นไร ถ้าหากท่านไม่ให้ ท่านห้ามเราก็ไม่หยิบก็หมดเรื่องไป การขโมยนี่จิตมันเริ่มชั่ว ตั้งแต่ก่อนที่จะกระทำ คิดจะขโมยน่ะจิตมันชั่วแล้วนะ"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ ดิฉันไปซื้อดอกไม้แถวสนามหลวงราคา ๑๕๐ บาท พอกลับมาถึงบ้าน บอกกับสามีว่าต้นไม้ราคา ๕๐ บาท ที่บอกอย่างนั้นเพราะเกรงว่าสามีจะดุเอา ตอนหลังมานึกดูรู้สึกเสียใจค่ะ ไม่น่าโกหกเขาเลย อย่างนี้ศีลจะขาดไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "อย่างนี้เป็นการรักษาประโยชน์ไว้ไม่ได้ทำลายประโยชน์ ข้อ**มุสาวาท** จะขาดมันต้องทำลายประโยชน์ของบุคคลอื่น แต่นี่เป็นการพูดเพื่อรักษากำลังใจเขา มันมีประโยชน์แต่ว่าไปโกหกอย่างอื่นเอาเรื่องนะ อย่างเช่นของเลวบอกว่าของดี ของราคาถูกบอกของราคาแพง อันนี้มันทำลายประโยชน์"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ **การเป็นตัวแทนจำหน่ายสุรา** ศีลขาดไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "สุรา เขาห้ามกินนะ แล้วคุณกินหรือเปล่าล่ะ...?"

ผู้ถาม : "เปล่าครับ"

หลวงพ่อ : "ไม่กินก็ยังไม่ขาด พระพุทธเจ้าบอกว่ามันเป็น มิจฉา-วณิชชา แปลว่า **ไม่ควรขายของที่มันผิดศีล**"

ผู้ถาม : "และถ้าหากว่า ค้าขายอาวุธ ศีลจะขาดไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "ถามว่าศีลขาดไหม ก็ขอตอบว่า ศีลไม่ขาด ถ้าเป็นอาวุธเราไม่ได้ไปฆ่าเขา คนอื่นเขาเอาไปฆ่าก็เป็นเรื่องของเขา แต่มันเป็นสิ่งที่ไม่ควร"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ ถ้าหากเอาเหล้ามาผสมเพื่อเป็นกระสายยา ดื่มเข้าไปแล้วศีลจะขาดไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "อย่างเอามาผสมเป็นกระสายยานี่ ถ้าไม่ปรากฏรส ปรากฏกลิ่น นี่ไม่มีโทษ แต่ประเภทกินยาดองใช้ยา ๑ ช้อนกาแฟ ผสมเหล้า ๑ ไห อย่างนี้ไม่ผิดศีล ชนศีลพังไปเลย อย่างนี้ให้อภัยไม่ได้"

ผู้ถาม : "ถ้าหากว่าผสมตามสูตรเล่าคะ คือว่าไม่ใช้ยา ๑ ช้อน เหล้า ๑ ไห นะคะ"

หลวงพ่อ : "ทำตามสูตรเขาไม่เป็นไร ไม่ผิดโยม พระเขายังไม่ห้ามเลย แต่ว่าต้องไม่ปรากฏรส ปรากฏกลิ่นนะ"

การถือศีล ถ้าเคร่งเกินไปก็เดือดร้อน พระพุทธเจ้าท่านให้ปฏิบัติในทางสายกลาง หรือ มัชฌิมาปฏิปทา อย่าให้มันเป็นอัตตกิลมถานุโยค คือเบียดเบียนตนเกินไป ต้องดูแต่พอเหมาะพอดีพอควร

ในอุทุมพริกสูตร พระพุทธเจ้าท่านตรัสกับนิโครธ-ปริพาชก บอกว่า "จงอย่าทำลายศีลด้วยตนเอง อย่ายุยงส่งเสริมบุคคลอื่นให้ทำลายศีล และจงอย่ายินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลาย

ศีลแล้ว” ท่านแนะนำอย่างนี้นะ”

ผู้ถาม : “ผลที่เห็นชัด ๆ ว่าเราถือได้ **ศีลบริสุทธิ์แน่** ๆ เราพอจะรู้ไหมครับว่าตอนไหน...?”

หลวงพ่อ : “เมื่อเราตั้งใจเว้นแล้ว เราก็เว้นจริง ๆ ไม่ทำ อย่าง

ข้อที่ ๑ ปาณาติบาต สัตว์ที่ควรจะฆ่าไม่มีจิตคิดจะฆ่า ถ้าเรารักษาได้จะเป็นปัจจัยให้เกิดเป็นคนสวย เพราะศีลข้อนี้เราจะรักษาได้ก็ต้องอาศัย **เมตตา** เป็นปัจจัย และศีลข้อนี้นี่แหละจะทำให้เรามีโรคภัยไข้เจ็บน้อย เพราะว่ามันเว้นจากการเบียดเบียนสัตว์ ที่ว่าน้อยเพราะว่าเราเคยเบียดเบียนกันมาบ้าง เมื่อเข้ามาในเขตรักษาศีล บางทีเราเผลอไปบี้มดเข้าบ้างนั่นเป็นเรื่องของการเผลอเป็นอาการของความเคยชิน แต่ว่าอารมณ์ส่วนใหญ่เราระมัดระวังอยู่ในศีล นอกจากดังที่กล่าวมาแล้ว การรักษาศีลข้อที่ ๑ ผู้ที่รักษาได้จะทำให้เป็นคนที่มีอายุยืนยาวนาน อาจจะเต็มอายุขัยหรือเลยอายุขัยไปนิดหน่อย”

ข้อที่ ๒ เห็นของที่ควรจะขโมยได้ เราก็ไม่ขโมย ถ้าเรารักษาได้ จะมีอานิสงส์เป็นพิเศษกว่าปกติ หรือทรัพย์สินของท่านทั้งหมดที่มีอยู่จะไม่มีภัยจากไฟไหม้ จากน้ำท่วม จากโจรขโมยแล้วก็หาความยากจนไม่ได้

ข้อที่ ๓ เห็นโอกาสที่เราจะทำกาเมสุมิจฉาจารได้เราก็ไม่ทำ ถ้าเรารักษาไว้ได้ คนในปกครองหรือในคณะทั้งหมดจะเป็นคนที่อยู่ในโอวาท คือไม่ว่ายากสอนยาก คนในบังคับบัญชา

จะไม่ล่วงละเมิดในแบบแผน หรือกฎระเบียบที่เรามีอยู่

ข้อที่ ๔ เราจะโกหกได้ เราก็ไม่โกหก ถ้ารักษาได้ตามพระบาลีท่านบอกว่า จะเป็นคนปากหอม (แต่อย่าไปดมเข้านะ ถ้าแกลืมแปรงฟันละก็หงายท้องเชียวนะ) คำว่าปากหอมในที่นี้หมายความว่า พูดแล้วมีคนอยากฟังอยากเชื่อ

ข้อที่ ๕ มีเหล้ากิน มีสุราดื่ม เราก็ไม่กิน ถ้าเรารักษาได้ก็จะกลายเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์

เมื่อเราประสบแล้วเราไม่ทำ คือเว้นได้จริง ๆ ตอนนี้บริสุทธิ์แน่ และจะได้รับอานิสงส์ดังที่กล่าวมาแล้ว”

ผู้ถาม : “ถ้าอย่างนี้ **การสมาทานศีล** หรือรับศีลเรียบร้อยแล้วก็ยังไม่บริสุทธิ์ใช่ไหมครับ...?”

หลวงพ่อ : “**การสมาทานศีล** ไม่ได้หมายถึงศีลบริสุทธิ์นี่คุณ นั่นเป็นคำขอ จะบริสุทธิ์ได้ต่อเมื่อจิตตั้งใจงดเว้นจริง ๆ **ตัวตั้งใจงดเว้นตัวนี้แหละเป็นตัวศีล**”

ผู้ถาม : “แล้วอย่างชาวประมงที่เขามีอาชีพหาปลาโดยตรงจะทำยังไงล่ะครับ...?”

หลวงพ่อ : “อาชีพเขาจริง แต่เวลาที่ก่อนจะตาย เขาคิดถึงบุญกุศล อย่าง **ท่านสุปติฏฐิตะเทพบุตร** เห็นไหม ทำชั่วทุกประตูเลย วันดีไม่ละวันพระไม่เว้น พอจะตายขึ้นมา นึกถึง**พระพุทธเจ้าขึ้นมา** ไปเป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์ แล้วก็พบพระพุทธ-เจ้าอีกทีหนึ่ง ฟังเทศน์จบเดียวเป็น **พระโสดาบัน**”

อานิสงส์การเจริญพระกรรมฐาน

ผู้ถาม : "คำว่า สมถกรรมฐาน กับ วิปัสสนากรรมฐาน มีความหมายแตกต่างกันอย่างไรครับ?"

หลวงพ่อ : "สมถะ นี่เป็นจุดเริ่มต้นทำจิตให้เป็นสมาธิ ท่านมีความหมายว่า ทำจิตให้สงบจาก **นิวรณ์ ๕** สำหรับวิปัสสนาเป็นการใช้ปัญญาพิจารณาร่างกายเพื่อตัดกิเลส มันต่างกันตรงนี้

การทำจิตให้เป็นสมาธิ ก็เพื่อไม่ให้จิตวุ่นวาย เมื่อจิตไม่วุ่นวายแล้ว ก็ใช้ปัญญาพิจารณา คือ **ยอมรับนับถือกฎของความเป็นจริง** เกิดมาแล้วมันก็ต้องแก่ เมื่อทรงชีวิตอยู่มันก็ป่วยไข้ไม่สบาย มีการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ เมื่อมีชีวิตอยู่ต้องมีการนินทาสรรเสริญ กระทบกระทั่ง และในที่สุดเราก็ตาย นี่เป็นของธรรมดา ถ้าอาการอย่างนี้มันเกิดขึ้นกับเรา เราจะไม่หวั่นไหวในอารมณ์ ถือว่ามันเป็นธรรมดาของการเกิด"

ผู้ถาม : "สมถะนี่ตัดกิเลสได้ไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "ยังตัดกิเลสไม่ได้ แต่ว่าระงับได้"

ผู้ถาม : "มันแตกต่างกันอย่างไรครับ...?"

หลวงพ่อ : "คำว่า **ระงับ** ก็เปรียบเหมือนกับเรามีสัตว์ร้ายอยู่ตัวหนึ่ง ถ้ามันจะกัดเรา วิธีระงับก็คือ จับมันมัดหรือกดมันไว้ไม่ให้ทำร้าย ส่วนคำว่า **ตัด** หรือ วิปัสสนาญาณนั้น ก็หมายถึงฆ่าสัตว์ร้ายนั้นไม่ให้มีฤทธิ์ต่อไป เข้าใจไหม...?"

ผู้ถาม : "ครับ ทีนี้กระผมได้ยินมาจากคุยกันกับพวกนักปฏิบัติ นักสมถะบอกว่าสมถะก็ตัดกิเลสได้ ปัญญาไม่เกี่ยว ส่วนพวกเจริญวิปัสสนาญาณนั้นบอกว่า วิปัสสนาญาณเป็นส่วนที่ตัดกิเลสได้ สมถะไม่เกี่ยว ไม่จำเป็นจะต้องเจริญสมถะก็ได้ เลยไม่รู้ว่าความเห็นของฝ่ายไหนที่ถูก"

หลวงพ่อ : "ก็เป็นไปตามความเห็นของเขา อาตมาเคยคุยมาหลายราย มีอยู่รายหนึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รถไฟ ท่านบอกว่าสมัยก่อนผมเจริญสมถะจนกระทั่งมีจิตสงบมาก แต่มาตอนหลังเห็นว่าไม่เป็นการตัดกิเลสได้เลยเจริญวิปัสสนาอย่างเดียว ก็เลยบอกกับท่านว่า ถึงแม้จะเจริญวิปัสสนาอย่างเดียว ก็ต้องมีสมถะร่วมด้วย คืออันดับแรก จะต้องมีจิตเรียบร้อยในด้านศีล และประการที่สอง เวลาที่ใช้ปัญญาพิจารณาเพื่อการตัดกิเลสนี่นะเวลานั้นอารมณ์อื่นไม่เข้ามารบกวน ไอ้ตัวที่อารมณ์ไม่เข้ามารบกวน หรือไอ้ตัวที่สงบจากอารมณ์อื่น มันเป็นสมถะหรือท่านเรียกว่า **สมาธิ** ซึ่ง

มันมีอยู่ในตัวอยู่แล้ว ท่านจึงเข้าใจ"

ผู้ถาม : "ก็เป็นอันว่าทั้งสองอย่าง จะต้องร่วมกันแยกกันไม่ได้ ใช่ไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "ใช่ ถ้าจะเจริญวิปัสสนาญาณอย่างเดียว แต่ขาดสมถะ ก็ไปไม่รอด ท่านเปรียบไว้แบบนี้นะว่า สมถะ นี่ก็เหมือนกับคนที่เพาะกำลังกายให้แข็งแรง ส่วน วิปัสสนาญาณ ก็เหมือนกับอาวุธที่คมกล้า ถ้าคนไม่มีแรงหยิบอาวุธ จะฆ่าข้าศึกได้ไหม...?"

ผู้ถาม : "ไม่ได้แน่ ๆ ครับ"

หลวงพ่อ : "เพราะฉะนั้น ทั้งสมถะและวิปัสสนา ๒ อย่างนี้จะต้องคู่กัน นี่เป็นแบบของพระพุทธเจ้านะ"

ผู้ถาม : "การเจริญสมถะก็ดี เจริญวิปัสสนาญาณก็ดี จะต้องปฏิบัติในเรื่องศีลไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "คือการทำสมถะ หรือสมาธิก็ดี วิปัสสนาก็ดี ทั้งหมดนี้จะต้องประกอบด้วยเหตุ ๓ ประการร่วมกัน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์จิตก็ไม่เป็นสมาธิ ถ้าศีลบริสุทธิ์แล้วจิตจึงเกิดสมาธิ เมื่อจิตสงบจากอารมณ์ต่าง ๆ ปัญญามันจึงจะเกิด มันต้องร่วมกัน ๓ อย่าง"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ การนั่งวิปัสสนากรรมฐาน บางคนก็ว่าพุทโธ บางคนก็ สัมมาอรหัง บางคนก็ว่า เกศา โลมา นขา ทันตา ตโจ" ฯลฯ จะเอาอย่างไหนเป็นที่แน่นอนครับ...?"

หลวงพ่อ : "แน่นอนทุกอันน่ะโยม ใช้ได้หมด ไม่ผิดหรอก ยังมีมากกว่านี้ สุดแล้วแต่เขาจะใช้เพื่อความเหมาะสม"

ผู้ถาม : "บางคนก็บอกว่า ภาวนาแบบนี้ถูก แบบนั้นไม่ถูก"

หลวงพ่อ : "การศึกษาพระกรรมฐาน **ถ้าศึกษาไม่ครบ ๔๐ อย่าง** พอเขาทำไม่เหมือนกับตัว ก็หาว่าเขาผิด มันก็ใช้อะไรไม่ได้เลย จะต้องศึกษา ถ้าอย่างเป็นลูกศิษย์ก็ไม่เป็นไร ทีนี้อย่างพวกครูซิ ถ้าครูศึกษาไม่ครบ ๔๐ อย่าง ก็นั่งเถียงกันอยู่นั่นแหละ ถ้าศึกษาครบ ๔๐ อย่าง ก็ไม่มีอะไรจะเถียงกัน

คำภาวนานี่มันไม่แน่นอน เอาอะไรก็ได้ มัน**สำคัญที่อารมณ์ตั้งใจ** จะใช้อะไรก็ได้ อย่าง **พุทธานุสสติ** มีคำภาวนาตั้งเยอะแยะ **อิติปิ โส** บทต้นทั้งหมดนั่นแหละ ว่าไป ไม่ใช่ใช้คำว่าพุทโธอย่างเดียว อะไรที่ปรารภพระพุทธเจ้าใช้ได้เลย อย่าง **ธัมมานุสสติ** ไม่ใช่ภาวนาว่า **ธัมโม** อย่างเดียว อะไรที่ปรารภพระธรรมก็ใช้ได้ และอย่าง **สังฆานุสสติ** ก็ไม่ใช่ภาวนาว่า **สังโฆ** อย่างเดียว นี่มันต้องเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจ แกภาวนาไม่เหมือนข้า ของแกสู้ข้าไม่ได้ ก็ไม่ต้องไปไหนกันละ มันเป็น **มานะ** มานะตัวเลวเสียด้วย ไอ้มานะกิเลสตัวเลวนี่ มันดึงไปไหนไม่ได้เลย

ใน **อุทุมพริกสูตร** คนที่เจริญพระกรรมฐาน ทำจิตเพื่อละกิเลส พระพุทธเจ้าให้ทำจิตเบื้องต้นอย่างไร จิตเบื้องต้นท่านวางกฎไว้ประมาณ ๖๐ ข้อ ถ้าเราพิจารณากันจริง ๆ ก็มีอยู่ ๒ จุด

๑. จงอย่าสนใจในจริยาของคนอื่น เขาจะดีเขาจะเลวเป็นเรื่องของเขา ดูว่าเราทำถูกไหม

๒. อย่าทำเพื่ออวดเขา เท่านี้เอง สรุปแล้วได้ ๒ อย่าง แต่ท่านเรียงไว้ประมาณ ๖๐ กว่า ถ้าเราทำอารมณ์ได้เพียง ๒ อย่างเท่านี้ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า มันเป็น สะเก็ดความดี ของที่ท่านสอนเท่านั้นเอง

ทีนี้ถ้ายังนึกว่า เขาสู้เราไม่ได้ เราสู้เขาไม่ได้ ก็เลยไม่ถึงสะเก็ด อันนี้เป็นเรื่องจริง ๆ ท่านวางไว้ตามเกณฑ์ เราอย่าคิดว่าไอ้วัดนั้นสู้เราไม่ได้ วัดเราสู้วัดเขาไม่ได้ เอาอะไรไปเป็นเครื่องวัด ถ้าอารมณ์ยังมีอย่างนี้อยู่แสดงว่า จิตเลวมาก ถ้าจิตมันเลวจะดีอย่างไร

การปฏิบัติ อย่าชูงวงเข้าบ้าน คืออย่าโอ้อวดเขา อย่านั่งให้เขาเห็น การทำสมาธิเพื่ออวดคน นั่งปั๊บตรงนี้ คนเดินผ่านไปผ่านมามันจะได้เห็น นี่เป็น อุปกิเลส ไม่ได้อะไรเลย แทนที่จะได้นั่งไล่กิเลสได้ กลับนั่งดึงกิเลสเข้ามา ไอ้ตัวอวดน่ะมันเป็นกิเลส นี่อันนี้ท่านห้าม ถ้าหากรักษาความดีขนาดนี้ถือว่าเป็น สะเก็ดความดี ที่ท่านสอน

ส่วนเปลือก ท่านตรัสไว้ใน ยาม ๔ ท่านเทียบกับ ศีล ๕ คือ

๑. เราจะไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง ไม่ยุยงบุคคลอื่นให้ทำลายศีล ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว

๒. เราจะต้องเป็นผู้ไม่ตกเป็นทาสของนิวรณ์ ๕ คือ

-ไม่หลงรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ

-ไม่มีอารมณ์ความโกรธ ความพยาบาท ในขณะปฏิบัติ

-ไม่ยอมให้จิตฟุ้งซ่าน และรำคาญเสียงภายนอก

-ไม่ง่วงเหงาหาวนอนในขณะปฏิบัติ

-จะไม่สงสัยในผลการปฏิบัติ

๓. จิตจะต้องแผ่เมตตา คือมีความรักไปในจักรวาลทั้งปวง ถือว่าคนก็ดี สัตว์ก็ดี ทั้งโลก ไม่มีใครเป็นศัตรูกับเรา เขาจะประกาศเป็นศัตรูน่ะเรื่องของเขา แต่เราจะไม่เป็นศัตรูกับเขา

-เราจะไม่อิจฉาริษยาใคร เห็นคนอื่นได้ดี พลอยยินดีกับเขาด้วย ทำดีตามเขา

-ถ้าเหตุใดมันเกิดขึ้นกับเรา ถ้าเหตุเกินวิสัยที่เราจะช่วยได้ กับเราก็ดี กับบุคคลอื่นก็ดี เราจะวางเฉย ไม่ทำให้จิตขึ้นลง

ถ้าทำได้ครบถ้วนแบบนี้ แสดงว่าเราเข้าถึง **เปลือกความดี** ที่ท่านสอน แค่นี้ก็เป็นการ **ทรงฌาน** อย่างเต็มที่แล้ว คือว่าละนิวรณ์ ๕ นิวรณ์ ๕ นี่เป็นศัตรูกับ **ปฐมฌาน** แล้วก็ตัวท้ายก็คือพรหมวิหาร ๔ ตัวนี้เป็นตัวเลี้ยงทั้ง ศีล สมาธิ ปัญญา เลยนะ มีความสำคัญมาก อารมณ์ตอนนี้ก็เป็นอารมณ์ทรงฌานปกติ ถ้าทำได้แบบนี้นะ

ต่อไปถ้าทำอย่างนี้แล้ว สามารถทำ **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ให้เกิดขึ้น คือ ระลึกชาติได้ ตอนนี้ละเข้าถึง **กระพี้ความ**

ดี ที่ท่านสอน และหลังจากนั้น สามารถทำ **ทิพพจักขุญาณ** คือ **จุตูปปาตญาณ** ให้เกิดขึ้น พอเห็นหน้าคนปั๊บ ก็รู้ทันทีว่าคนนี้ก่อนเกิดมาจากไหน ได้ยินชื่อคนตายปั๊บเรารู้ได้ทันทีว่าตายแล้วไปไหน อันนี้ **เข้าถึงแก่นความดี** ที่พระพุทธเจ้าต้องการ

ถ้าทำได้ถึงขนาดนี้จนจิตคล่องดีแล้ว ถ้าฝึก วิปัสสนาญาณ ถ้ามี **บารมีแก่กล้า** คือมีกำลังเข้มข้น ก็จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ วัน ถ้ามี **กำลังจิตปานกลาง** จะเป็นอรหันต์ภายใน ๗ เดือน **ถ้าขี้เกียจที่สุด** เป็นอรหันต์ภายใน ๗ ปี"

ผู้ถาม : "ที่เขาว่า **สวรรค์ในอก นรกในใจ** เล่าครับ?"

หลวงพ่อ : "อันนี้เป็นคำพังเพย นรกจริง ๆ มี สวรรค์ในอก นรกในใจใช้ได้ แต่ว่ามันยังไกลเกินไปนะ พูดแบบนั้นก็พูดแบบคนไม่เคยเห็นสวรรค์ ไม่เห็นนรกก็ว่ากันไป แต่ว่า **หลักสูตรในพระพุทธศาสนาเขามีนี่คุณ** พระพุทธเจ้าทรงวางหลักสูตรไว้ให้หมดนะ เราจะไปสวรรค์ไปนรกได้ เราจะต้องปฏิบัติตัวแบบไหน เราจะไป **นิพพาน** เราจะปฏิบัติตัวแบบไหน อันนี้ในพระพุทธศาสนามีหลักสูตรสอนไว้โดยเฉพาะเลยคุณ ฉะนั้นจึงถือว่าเป็นหลักสูตรพิเศษ"

ผู้ถาม : "หลักสูตรที่หลวงพ่อว่ามีอะไรบ้างครับ?"

หลวงพ่อ : "หลักสูตรในพระพุทธศาสนามี ๔ อย่าง คือ

๑. สุกขวิปัสสโก ๒. เตวิชโช

๓. ฉฬภิญโญ ๔. ปฏิสัมภิทัปปัตโต

ที่นี้โดยมากที่พวกคุณฟังกันมานี่ พวกนี้เขาไม่ได้ปฏิบัติแม้ถึงขั้น สุกขวิปัสสโก คนที่เขียนตำราก็เขียนส่งเดช สวรรค์อยู่ในอกนรกอยู่ในใจ อันนี้ตีความหมายว่า ถ้าใจเป็นสุขก็เป็นสวรรค์ ถ้าใจเป็นทุกข์ก็เป็นนรก อันนี้มันก็ได้หรอก แต่มันไม่ถูกกับความเป็นจริงนะ"

ผู้ถาม : "สำหรับประเภท **สุกขวิปัสสโก** กับ **เตวิชโช** แตกต่างกันอย่างไรครับ?"

หลวงพ่อ : "ประเภทสุกขวิปัสสโกนี่ ไม่รู้อะไรหรอกคุณได้แต่สมาธิเฉย ๆ มีจิตเป็นสุข จิตมีกำลังตัดกิเลสได้ สำหรับ **วิชชาสาม** หรือ **เตวิชโช** สามารถรู้ได้ เพราะว่าการปฏิบัติขั้นวิชชาสามมี **ญาณ** ๘ อย่าง คือ

๑. **ทิพพจักขุญาณ** สามารถเห็นผี เห็นนรก เห็นสวรรค์ได้

๒. **จุตูปปาตญาณ** เราจะรู้ว่า คนที่เกิดมานี่ ก่อนจะเกิดนั้นมาจากไหน และเวลาตายแล้วไปไหน

๓. **เจโตปริยญาณ** สามารถจะเห็นจิตของคนได้ คนไหนจิตดี คนไหนจิตเลว

๔. **ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ** เราสามารถระลึกชาติได้โดยไม่จำกัด

๕. **อตีตังสญาณ** เราจะรู้เรื่องราวในอดีตได้

๖. **อนาคตังสญาณ** รู้เรื่องราวในอนาคตได้

๗. **ปัจจุปปันนังสญาณ** ปัจจุบันนี้ใครทำอะไรที่ไหนเรารู้ได้

๘. **ยถากรรมมุตาญาณ** คนที่เขามีความสุขความทุกข์เขาอาศัยกรรมอะไรเป็นปัจจัย

นี่ในด้านวิชชาสาม รู้ได้ ๘ อย่างเท่านี้

สำหรับ **ฉฬภิญโญ (อภิญญาหก)** แสดงฤทธิ์ได้ มีหูเป็นทิพย์ มีตาเป็นทิพย์ ฯลฯ

ปฏิสัมภิทัปปัตโต มีความสามารถคลุม **วิชชาสาม** และ **อภิญญาหก** มีความฉลาดกว่า

หมวดที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ไม่เหมือนกัน แต่วิธีปฏิบัติคล้ายคลึงกัน เอาใน **กรรมฐาน ๔๐** มาแยกปฏิบัติเป็นหมวดหมู่

ทีนี้สำหรับการปฏิบัติ ถ้าจะถามว่าอย่างไหนเข้าถึงมรรคผลง่ายกว่ากัน ก็ต้องเป็นไปตามอัธยาศัยของคน

สำหรับ **สุกขวิปัสสโก** พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับผู้ที่ต้องการเรียบ ๆ ไม่ต้องการฤทธิ์เดช ทำแบบสบาย ๆ จิตใจไม่ชอบจุกจิก

สำหรับ **เตวิชโช** นั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้สำหรับคนที่อยากรู้อยากเห็น ถ้ามีสิ่งปิดบังลี้ลับอยู่ ทนไม่ไหว ต้องหาให้พบ ค้นให้เห็น

สำหรับ **ฉฬภิญโญ** นั้น สำหรับคนที่ต้องการมีฤทธิ์เดช

พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนไว้

สำหรับ **ปฏิสัมภิทาญาณ** หรือ **ปฏิสัมภิทัปปัตโต** ท่านมีทั้งฤทธิ์ด้วย มีทั้งความเป็นทิพย์ของจิตด้วย มีความฉลาดด้วย สอนไว้เพื่อคนที่ต้องการรอบรู้ทุกอย่าง

ฉะนั้นการที่พระพุทธเจ้าทรงสอน จึงเป็นไปตามอัธยาศัยของคน"

ผู้ถาม : "กระผมอยากทราบว่า **พระโสดาบัน** กับ **พระอรหันต์** นั้น เขาใช้ เครื่องวัด อย่างไรครับ?"

หลวงพ่อ : "เขาใช้ **หลักกิโลเมตร** เป็นเครื่องวัด"

ผู้ถาม : (หัวเราะ)

หลวงพ่อ : "อ้าว...จริง ๆ คือว่า การปฏิบัติให้เป็นพระอริยะคือ ตั้งแต่พระโสดาบันถึงพระอรหันต์นี่นะ ถ้าเข้าถึงพระโสดาบัน มันยาว **๓ กิโลเมตร** ถ้าถึงพระอรหันต์ก็ ยาว ๑๐ **กิโลเมตร** เอ๊ะ...แย่ไหม คุณถามเครื่องวัดนี่ แต่ว่าเครื่องวัดในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าจะเอาเชือกไปวัด หรือว่าเอาอะไรเข้าไปวัด ต้องวัดด้วย **คุณธรรมที่ละ**

เครื่องวัดมีอย่างนี้ คือว่า พระโสดาบัน กับ พระสกิทาคามีจะต้องละความชั่ว ๓ อย่าง คือ **สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส**

สำหรับ **สักกายทิฏฐิ** พระโสดาบันกับพระสกิทาคามีจะมีความรู้สึกตัวอยู่เสมอว่า เราเกิดมาเพื่อตาย จะไม่มีความ

ประมาทในชีวิต จะคิดทำความดีอยู่เสมอ

วิจิกิจฉา ไม่สงสัยในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า โดยใช้ปัญญาพิจารณา

และประการที่ ๓ มี ศีล ๕ บริสุทธิ์ นี่เขาเรียกว่าพระโสดาบัน และ พระสกิทาคามี

สำหรับพระอรหันต์ ต้องละกิเลส ๑๐ ข้อ คือต่อไปอีก ๗ ข้อ ได้แก่

ละ **กามราคะ** คือไม่ยินดีใน รูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ

ละ **ปฏิฆะ** คือไม่มีความโกรธ ไม่มีความพยาบาท

ละ **รูปราคะ** ไม่ติดอยู่ในรูปฌาน

ละ **อรูปราคะ** ไม่ติดอยู่ในอรูปฌาน

ละ **มานะ** ไม่ถือตัวถือตน

ละ **อุทธัจจะ** ไม่มีอารมณ์ฟุ้งซ่าน

ละ **อวิชชา** ตัดความโง่ทิ้งไปให้หมด

รวมเป็น ๑๐ อย่าง ถ้าตัดได้ทั้ง ๑๐ อย่างนี้ เป็นพระอรหันต์ นี่เป็นเครื่องวัด”

ผู้ถาม : “อาจารย์บางคนเขาว่า **นิพพานสูญ** หมายถึงไม่มีแม้แต่สวรรค์ก็ไม่มี นรกก็ไม่มี”

หลวงพ่อ : “ไอ้นั่นของเขาว่า เราไปตามทางของพระพุทธเจ้าดีกว่า เขาจะเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า เขาจะเป็นจานเป็น

กะละมังก็ช่างเขาเถอะ ใช่ไหม ใน **พระไตรปิฎก** ก็ไม่มีคำว่า **นิพพานสูญ** บทพิสูจน์มีก็ไม่เรียนกันนี่

นิพพานนี่ไม่สูญ แต่คนที่จะไปนิพพานได้ กิเลสต้องสูญ เขาไม่ได้บอกนิพพานสูญ เขาแปลไม่หมดทุกตัว คำว่า สูญ เขาแปลว่า **ว่าง นิพพานเป็นธรรมว่างอย่างยิ่ง** หมายความว่า คนที่จิตว่างจากความชั่วทั้งหมดจึงจะเห็นนิพพานได้ในเวลานั้นนะ แต่คนที่จะไปอยู่นิพพานได้ ต้องไม่มีความชั่วอยู่ในจิตเลย ที่เขาเรียกว่า **กิเลส** นั่นแหละ กิเลสคือความชั่ว มันตัวเดียวกัน”

อานิสงส์อุปสมบทบรรพชา

ผู้ถาม : "ดิฉันขอเรียนถามว่า การอุปสมบทบรรพชา มีอานิสงส์อย่างไรบ้างคะ...?"

หลวงพ่อ : "การอุปสมบทบรรพชานี้ มีอานิสงส์พิเศษ ผิดกับอานิสงส์อย่างอื่น เช่นการสร้างวิหารทานก็ดี การถวายสังฆทานก็ดี การทอดผ้าป่า ทอดกฐินก็ดี อานิสงส์อย่างนี้บุคคลที่จะพึงได้ต้องโมทนาก่อน"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อช่วยกรุณาอธิบายเพิ่มเติมอีกหน่อยเถิดค่ะ"

หลวงพ่อ : "หมายความว่า ถ้าบุตรธิดาของตนบำเพ็ญกุศลให้แก่บิดามารดา แต่บิดามารดาไม่ได้โมทนาในกุศลนั้นย่อมไม่ได้ แต่ว่าการอุปสมบทบรรพชานี้แปลกกว่านั้น องค์สมเด็จพระทรงธรรม์บรมศาสดาทรงแสดงไว้ว่า

สมมติว่า บุตรชายของท่านผู้ใดออกจากครรภ์มารดา วันนั้นบิดามารดาก็จากกัน ลูกกับพ่อ ลูกกับแม่ ย่อมไม่รู้จักกัน เวลาที่บุตรชายอุปสมบทบรรพชา บิดามารดาก็ไม่ทราบ แต่ว่าบิดามารดาย่อมได้อานิสงส์โดยสมบูรณ์

คำว่า **อุปสมบท** หมายความว่า **บวชเป็นพระ** คำว่า **บรรพชา** หมายความว่า **บวชเป็นเณร** ท่านที่บวชเป็นพระด้วยตนเองจะมีอานิสงส์อยู่เป็น **เทวดา** หรือ **พรหม ๖๐ กัป**

สำหรับบิดามารดาจะได้อานิสงส์ **คนละ ๓๐ กัป**

สำหรับคนที่ไม่ใช่พ่อแม่ เป็นเจ้าภาพให้บวช จะได้อานิสงส์คนละ ๑๒ กัป ต่อ ๑ องค์

สำหรับท่านที่ได้ทำบุญอุปสมบท ช่วยเขาคนละบาทสองบาทหรือช่วยด้วยกำลังแรงอย่างนี้ มีอานิสงส์ **องค์ละ ๘ กัป**

สำหรับท่านผู้บวชเป็นเณร บวชแล้วมีความประพฤติดีปฏิบัติชอบตามระบอบพระธรรมวินัย เมื่อตายจากความเป็นคน ถ้า**จิตของตนเป็นกุศล** แต่ว่าไม่สามารถทรงจิตเป็นฌาน ท่านผู้นั้นจะเสวยความสุขบน **สวรรค์** ได้ถึง **๓๐ กัป** ถ้าหากว่าทำจิตของตนให้ได้ฌานสมาบัติ ก่อนตายจากความเป็นคน จะเกิดเป็น **พรหม** มีอายุถึง **๓๐ กัป** เช่นเดียวกัน สำหรับบิดามารดาได้คนละ **๑๕ กัป**"

ผู้ถาม : "เวลา **กัปหนึ่ง** เขานับกันอย่างไรคะ...?"

หลวงพ่อ : "คำว่ากัปหนึ่งนั้น มีปริมาณนับเป็นปีไม่ได้ พระพุทธเจ้าทรงเปรียบเทียบไว้ว่า

สมมติว่า มีภูเขาลูกหนึ่งเป็นหินล้วน ไม่มีดินเจือปน ถึงเวลา ๑๐๐ ปี เทวดาเอาผ้าเนื้ออ่อนเหมือนสำลี มาปัดยอดเขานั้นครั้งหนึ่ง ทำอย่างนี้ ๑๐๐ ปี ปัด ๑ ครั้ง จนกระทั่งหินนั้นหมดไป เหลือแต่ดินล้วน นั่นจึงจะมีอายุครบ ๑ กัป"

ผู้ถาม : "ถ้าลูกชายมีภรรยาแล้ว จะได้อานิสงส์ลดลงไหมคะ..?"

หลวงพ่อ : "ที่เขาลือกันว่า ถ้าลูกไปมีเมียเสียก่อนแล้วไปบวช พ่อแม่ได้อานิสงส์น้อยนั้นไม่จริงหรอกโยม บุญของพ่อของแม่ลดกันไม่ได้"

ผู้ถาม : "ถ้าหากว่าบวชไม่ครบพรรษา จะบวช ๑ เดือน หรือ ๒ เดือน ได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "จะบวช ๑ เดือน ๒ เดือน หรือ ๗ วันก็ได้ ถ้าหากปฏิบัติดี บวช ๒-๓ วันมันก็ดี ถ้าบวชเลวนานเท่าไรก็ยิ่งลงอเวจีลึกเท่านั้น ก็ไม่มีความหมาย

การบวชพระพุทธเจ้าทรงวางแบบไว้ แต่พระที่เขาถือว่ามีศักดิ์ศรีกลับปฏิบัติเลว เมื่อพระพุทธเจ้าทรงมอบอำนาจให้แก่สงฆ์ ทรงมีกฎไว้ว่า คนที่จะบวชจะต้องอยู่ ติตถิยปริวาส ๓ เดือนก่อน ในฐานะที่เป็นคนภายนอกจะต้องมาศึกษาพระธรรมวินัยและข้อวัตรปฏิบัติ ถ้า ๓ เดือน ยังไม่ดี ยังไม่ให้บวช ถ้าอยู่ต่อไปอีก ๓ เดือน ถ้ายังไม่ดี ก็ยังไม่ให้บวช ถ้าอยู่ต่อไปอีก ๓ เดือน ถ้า ๓ เดือน ๓ วาระยังไม่ดี ห้ามบวชตลอดชีวิต"

ผู้ถาม : "เดี๋ยวนี้ไม่เห็นเขาเข้าวัดกันเลยค่ะ เวลาขานนาคพระ

คู่สวดก็สอนเสียทั้งหมด"

หลวงพ่อ : "ถ้าเป็นที่วัดฉัน ไม่ให้บวชเลย"

ผู้ถาม : "คนเดี๋ยวนี้ต้องทำมาหากิน ถึงเวลาจะบวช ก็บวชไปตามประเพณี ไม่ได้มีเวลาศึกษาระเบียบวินัยข้อวัตรปฏิบัติเสียก่อน บวชอย่างนี้จะได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ได้...โยม ได้อเวจี บวชวันแรกก็หมดจากความเป็นพระแล้ว พระไม่ได้อยู่ที่ผ้าเหลือง และพระก็ไม่ได้อยู่ที่การโกนผม

คำว่า พระจริง ๆ อันดับแรก เป็นพระปลอมก่อนที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า **สมมติสงฆ์** นั่นก็คือ พระที่ปฏิบัติตามวินัยครบถ้วนทุกสิกขาบท พระพุทธเจ้ายังไม่เรียกพระนะ ทรงเรียกว่า **สมมติสงฆ์** พลาดนิดเดียวก็ไปนรก และการที่จะบวชเข้าไปถ้าในคณะสงฆ์ที่นั่งอยู่ในวงการอุปสมบท ถ้าเป็น **อาบัติปาราชิก** หรือ **สังฆาทิเสส** องค์หนึ่ง **สังฆกรรมนั้นเสีย** คนที่บวชนั้นไม่เป็นพระหรอกเป็นเณร เสร็จอีก ถ้าไปนั่งรวม ฉันร่วมกับพระก็บาปกินตลอด

แล้วก็มาอีกระดับหนึ่ง ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตามพระธรรมวินัย เขาเรียกว่า **สาธุภิกขุ** คือนักบวชชั้นดี ถ้าได้ฌานสมาบัติเป็นฌานโลกีย์ ก็ยังเรียกว่าสมมติสงฆ์ ถือว่าเป็นกัลยาณชน จะเป็นพระจริง ๆ ได้ก็ต่อเมื่อท่านผู้นั้นเป็น **พระโสดาบัน**"

ผู้ถาม : "การให้อยู่วัดก่อนบวช คือการท่องบ่นสวดมนต์แล้ว

ก็ปฏิบัติพระ ใช่ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "การอยู่วัดก่อนบวช เขาไม่ได้สวดมนต์เฉย ๆ เขาจะต้อง **เจริญพระกรรมฐาน** และต้องปฏิบัติให้อารมณ์จิตดีด้วย คือเข้าถึงธรรมพอไหม ถ้าไม่พอไม่ให้บวช พระพุทธเจ้าทรงสั่งไว้แบบนี้นะ

ถ้ารู้สึกว่ายาก ก็ตัดสินใจไม่ให้บวชเลยก็หมดเรื่อง ถ้าพิจารณาแล้วว่าควรจึงให้บวช ขึ้นชื่อว่าบวชนี่มีความหมายมากเหลือเกิน ใครมีลูกชายก็อยากจะให้บวช แต่ถ้าบวชแล้วไม่ประพฤติตามพระธรรมวินัยก็น่าหนักใจเหมือนกัน แทนที่จะได้บุญกุศลมหาศาล ก็จะพาลให้ลงนรก มันไม่คุ้มกันเลย

และอีกประการหนึ่ง การจะบวชลูกหลานเข้าไว้ในพระพุทธศาสนา ส่วนใหญ่ไม่ได้ตั้งใจจะเอาบุญ คือทำกันตามประเพณีเป็นสำคัญ พอเริ่มจัดงานก็มีการฆ่าไก่บ้าง ฆ่าปลาบ้าง ฆ่าหมูบ้าง ฆ่าวัว ฆ่าควายบ้าง เอาสุราเมรัยมาเลี้ยงกันบ้าง ถ้าท่านทั้งหลายจัดการอุปสมบทบรรพชา หรือว่า บำเพ็ญกุศลส่วนใดส่วนหนึ่งก็ดีทำกันตามประเพณีแบบนี้ ก็จะได้ชื่อว่าไม่มีอานิสงส์อะไรเลย ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะมีเจตนาชั่ว คือเริ่มต้นก็ทำบาปก่อนแล้ว พระพุทธเจ้าทรงกล่าวว่า

"ถ้าจิตเป็นอกุศล กุศลใด ๆ ที่ตนคิดว่าจะทำ มันก็ไม่ปรากฏ"

"ในกาลใด ถ้าเราจะบำเพ็ญกุศลบุญราศี ให้ปรากฏเป็นผลดี ก็ขอให้กาลนั้นเป็นการบำเพ็ญกุศลจริง ๆ"

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิง จงเว้นกรรมที่เป็นอกุศลเสียให้หมด งดสิ่งที่เป็นกรรมชั่วทุกประการ อย่าให้ปรากฏมีเวลาเริ่มงานขึ้นมาสักที กรรมใดที่เป็นอกุศล เช่น การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็ดี การเลี้ยงสุราก็ดี อย่างนี้จงงดไว้ ตั้งใจไว้เฉพาะบำเพ็ญกุศลอย่างนี้ จึงเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่อง

ทีนี้สมมติว่าลูกหลานที่เข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ยินดีในการปฏิบัติความดีในด้านพระธรรมวินัย ยินดีในการเจริญพระกรรมฐาน เกิดความชุ่มชื่นในการปฏิบัตินั้น อานิสงส์ย่อมเกิดแก่ผู้นั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปรียบไว้ว่า

"ท่านผู้ใดก็ดี อุปสมบทบรรพชาเข้ามาแล้วในพระพุทธศาสนา วันหนึ่งทำจิตให้ว่างจากกิเลส เพียงวันหนึ่งชั่วขณะจิตเดียว"

นี่ความหมายว่า วันหนึ่งมีเวลา ๒๔ ชั่วโมง เวลานอกนั้นจิตก็ฟุ้งซ่านไปตามอารมณ์ต่าง ๆ แต่ว่า ตอนปฏิบัติพยายามควบคุมกำลังใจ ไม่พลั้งพลาดจากพระธรรมวินัยหรือเวลาใดเวลาหนึ่งก็ตาม ในวันนั้นทำสมาธิจิตให้เกิดขึ้น จะเป็นทรงอารมณ์สมาธิก็ตาม หรือจิตผ่องใสทางด้านวิปัสสนาญาณก็ตาม วันหนึ่ง **เพียงชั่วขณะจิตเดียว** จิตโปร่งจริง ๆ ขณะนิดเดียว นาทีหนึ่งหรือสองนาทีก็ตาม แต่ว่าทำได้ทุกวัน ไม่จำกัดเวลา อย่างนี้พระพุทธเจ้ากล่าวว่า

"ท่านผู้นั้น บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา แม้แต่

เพียง ๑ วัน ก็ย่อมมีอานิสงส์ดีกว่าพระที่บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนาตั้ง ๑๐๐ ปีมีศีลบริสุทธิ์ไม่บกพร่อง แต่ก็ไม่ได้เคยเจริญสมาธิจิตเลย"

ท่านบอกว่า "**อานิสงส์อันนี้จะคูณด้วยกำลังของแสน**"

เพราะอาศัยอารมณ์ที่มีความชื่นบาน มีความผ่องใส มีความพอใจ มีธรรมปีติ อาศัยลูกชายของตนประพฤติดี ประพฤติชอบ ในระบอบพระธรรมวินัย ทุกคนจะมีอานิสงส์มากขึ้น หมายความว่า ถ้าเป็นเทวดาหรือพรหม ก็มีรัศมีกายผ่องใสขึ้น จะเพิ่มความสุขยิ่งขึ้น"

ผู้ถาม : "ดิฉันมีลูกชายอยู่คนหนึ่ง ก็อยากจะให้บวช แต่เมื่อฟังหลวงพ่อพูดถึงพระไปนรกกันเยอะ เลยคิดว่าไม่ต้องบวชก็ได้ เอาแค่เจริญพระกรรมฐานดีกว่า แต่อีกใจหนึ่งก็เสียดายที่ไม่ได้เป็นญาติของพระศาสนา"

หลวงพ่อ : "โอ้ย...อย่า อย่า ถ้าไม่ได้บวชเป็นญาติของพระศาสนาง่ายกว่า ถ้าบวชเป็นญาติกับนรกง่าย"

"คำว่า **บวช** บวชนี่มันหนัก พระพุทธเจ้าบอกว่า "**บรรพชาเป็นของหนัก**" พระโผล่ปุ๊บเข้ามาแล้ว อันดับแรก ศีล สมาธิ ปัญญา เริ่มต้นเลย จะไปรออีก ๓ วันน่ะ มันไม่ได้ เขาเรียกปูชนียบุคคล เป็นบุคคลที่ชาวบ้านต้องบูชาต้องกราบไหว้ ไอ้ลูกเวลาไม่ได้บวช ก็ไหว้พ่อไหว้แม่ ไหว้ปู่ ย่า ตา ยาย ใช่ไหม... พอบวชวันนั้น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย มาไหว้ทันที นี่มันจะตกนรก

กันก็ตรงนี้แหละ ที่หนักกว่ากันก็ตรงนี้แหละ เห็นชัด ๆ พระพุทธเจ้าเรียก "สามัญผล" ฉะนั้นนักบวชสมัยนี้ลงนรกง่ายกว่าสมัยก่อน

และอีกประการหนึ่ง พระนี่กินข้าวง่ายเมื่อไรล่ะ ต้องพิจารณา อาหาเรปฏิกูลสัญญา ก่อน ไม่กินเพื่อติดในรส ติดในกลิ่น ติดในสี จะไม่กินเพื่อความอ้วนพี จะไม่กินเพื่อความผ่องใส จะกินเพื่อทรงชีวิตอยู่เท่านั้นเอง ต้องปฏิบัติตามนี้นะ"

ผู้ถาม : "ถ้าพระทำแบบนี้กันมาก ๆ ก็ตกนรกเยอะซิคะ..."

หลวงพ่อ : "พระนี่ลงนรก ๙๙ เปอร์เซ็นต์ ท่านมีบุญมากกว่าฆราวาสโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาหาเรปฏิกูลสัญญา สมภารก็ไม่รู้ อุปัชฌาย์ก็ไม่รู้ ลูกศิษย์รู้มากก็ซวย ก็ลงด้วยกันทั้งนั้น"

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า **"ภิกษุผู้บริโภคอาหารอันมีผู้ถวายด้วยความเลื่อมใสแล้วไม่พิจารณาเสียก่อน เมาในรสอาหารนั้น สู้กินก้อนเหล็กที่เขาเผาแดงจนลุกโชนเสียดีกว่า เพราะกินถึงปากปากพัง ถึงคอก็คอพัง ถึงท้องก็ท้องพัง มันร้อนก็ตาย พอตายแล้วก็เลิกร้อน ส่วนภิกษุที่ฉันอาหารโดยไม่พิจารณาเป็นอาหาเรปฏิกูลสัญญาตายแล้วลงนรก มันร้อนนานแสนนานกว่า"**

การบวชนี่ไม่แน่นักว่าจะไปสวรรค์ ส่วนใหญ่ลงนรกหมด ดีไม่ดีชวนพ่อแม่ลงไปด้วย ถ้าปฏิบัติไม่ดีตามพระวินัย

ครูบาอาจารย์ตักเตือนเข้าก็โกรธ ไปบอกพ่อแม่พี่น้อง ไม่ได้เอาเรื่องที่ถูกทำโทษไปบอก เอาแต่ดีไปบอก พ่อแม่พี่น้องก็พากันโกรธว่าพระ ด่าพระ

อย่าง **พระกปิละ** บวชมาแล้วท่านทรงพระไตรปิฎก แต่ยังไม่ได้ **มันเสือกระดาษ** ก็มีลูกศิษย์ลูกหามาก ลาภสักการะก็เกิดมาก ความทนงตนก็เกิดขึ้น ต่อมาสอนไปสอนมาก็สอนคัดค้านคำสอนพระพุทธเจ้า เช่น **ตายแล้วสูญ นรกสวรรค์ไม่มี** เป็นต้น พระตักเตือนเข้าก็โกรธ ทีนี้แม่กับน้องสาวก็พลอยโกรธไปด้วย ตายแล้วต่างคนต่างลง**อเวจีมหานรก** เห็นไหม...

การบวชนี่กรรมหนักมากถ้าพลาดนิดเดียวอาบัติปาราชิก อาบัติปาราชิกมี ๔ สิกขาบท คือ

๑. เสพเมถุนกับสตรี

๒. ฆ่ามนุษย์ให้ตาย

๓. ลักทรัพย์ตั้งแต่ราคา ๑ บาทขึ้นไป

๔. อวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน

สิกขาบทที่ขาดง่ายที่สุดคือ **ลักของราคา ๑ บาทขึ้นไป** ขาดจากความเป็นพระทันที ข้อนี้ระวังให้มาก คนเขาทำบุญเรื่องนี้ แต่เอาไปให้อีกเรื่องหนึ่ง *เสร็จ*...

และอีกประการหนึ่ง **การแสดงอาบัติ** เขาต้องบอกเหตุว่าเราไปทำอะไรมา ไม่ใช่ว่ากันตามภาษาบาลีเลอะไป จริง ๆ แล้วในพุทธกาล เขาต้องบอกจุดที่เป็น คือเราไปละเมิดอะไรมาบ้าง

บอกพระด้วยกัน ถ้าอยู่ในคณะสงฆ์ ต้องบอกในคณะสงฆ์ ที่ทำกันทั่วไปเป็นภาษาบาลีนี่มันไม่ถูก ถ้าไม่ถูก การเปลื้องอาบัติก็ไม่สมประสงค์ และก็ลงท้ายว่า

"นะ ปุเนวัง กะริสสามิ" ผมจะไม่ทำอย่างนี้อีก
"นะ ปุเนวัง ภาสิสสามิ" ผมจะไม่พูดอย่างนี้อีก
"นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ" ผมจะไม่คิดอย่างนี้อีก

ทีนี้ เวลาที่เราแสดงอาบัติ ต้องตั้งใจจริงว่า ไอ้ความชั่วประเภทนี้ เราจะไม่ทำอีก เราจะไม่พูดอีก เราจะไม่คิดอย่างนี้อาบัติที่เป็นมันจึงจะยับยั้ง

การแสดงอาบัติ อย่าคิดว่าอาบัติหมดไปนะ แผลที่เป็นมันก็เป็นแผลตามเดิม ความชั่วแก้ไขไม่ได้ แต่ว่าถ้าเราไม่ทำ มันก็เป็นการยับยั้งความชั่ว ไม่กำเริบหรือมากกว่านั้น เราตั้งใจคิดว่า "เราจะไม่เป็นอาบัติดีกว่า"

อานิสงส์คาถาพระปัจเจกโพธิ์

พุทธะ มะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหมฯ

ในปัจจุบันนี้ภาวะทางด้านเศรษฐกิจย่ำแย่ ตามบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ต่างคนต่างก็บ่นกันพึมพำ ชาวบ้านหรือก็หนักใจ เมื่อพูดถึงเรื่องจนก็ทำให้นึกถึง **คาถาวิระทะโย**

คาถาบทนี้มีความสำคัญมาก พวกเราทุกคนควรจะทำให้ได้เป็นพื้นฐานไว้ก่อน คาถาบทนี้ถ้าทำขึ้นน้อย ๆ ถ้าเงินมันขาดมือจะชดใช้กันทัน ถ้าหากทำขึ้นเต็มอัตราเงินจะเหลือใช้ แต่ต้องทำเป็นสมาธินะ

การทำสมาธินี่ไม่ต้องนั่งก็ได้ ถ้าว่างตอนไหนก็นึกว่ามันเรื่อยไป ขายของอยู่ ทำงานอยู่พอว่างนิดก็ว่าไป เดินไปนึกขึ้นได้ก็ว่าไป **คาถาวิระทะโย** นี้ใครทำเป็นสมาธิได้ ถ้าทำถึงอุปจารสมาธิตอนนี้เงินไม่ขาดตัวแน่ ถ้ามีความจำเป็นมากจริง ๆ มักจะหาได้ทัน

ถ้าเข้าถึงปฐมฌานตอนนี้ละขังตัว ไม่ใช่พอใช้นะ เหลือใช้เลย แต่ต้องทำได้ตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไปนะ

คาถาบทนี้มีคนใช้ได้ผลมาเยอะแล้ว คนที่ใช้ได้ผลคนแรกสุดก็คือ **นายห้างขายยาตราโบโพธิ์** ที่ว่าเป็นคนแรกเพราะอะไร เพราะตอนนั้น **หลวงพ่อปาน** ท่านไปเรียนมาจาก **ครูผึ้ง** ซึ่งอยู่จังหวัดนครศรีธรรมราชได้มาจากพระธุดงค์องค์หนึ่ง และพระธุดงค์องค์นี้ท่านก็บอกว่าเป็นคาถาของ **พระปัจเจกพุทธเจ้า**

ตามปกติครูผึ้งท่านรักษาศีลอยู่แล้ว ก่อนที่พระธุดงค์จะไปท่านได้ให้คาถาบทนี้และบอกว่า

"ตอนเช้าทุกวันควรใส่บาตรทุกวัน ก่อนจะใส่บาตรก็ให้ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบ แล้ววิธีใส่บาตรมีอยู่ ๒ อย่าง ถ้าไม่มีพระจะมาให้ใช้ข้าวสารตักแทนก็ได้ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ เราใช้สตางค์ใส่บาตรแทนก็ได้ เงินนั้นให้ใช้เป็นค่าอาหารมากน้อยตามกำลัง ไม่จำเป็นต้องไปรอพระมา ถ้าเห็นว่ามันมากพอสมควรก็เอาไปถวายพระบอกท่านว่าเป็นค่าอาหารแล้วท่านจะนำไปใช้เป็นค่าอาหาร หรือเอาไปใช้ก่อสร้างก็เป็นเรื่องของท่าน แต่เรามีเจตนาเป็นค่าอาหารก็แล้วกันเท่านั้นก็พอ"

แล้วท่านก็บอกอีกว่า "ก่อนปลูกผัก ปลูกต้นไม้ หว่านข้าว ดำข้าว ก็ว่าคาถาบทนี้หนึ่งจบตามวิธีการของท่าน เวลาบูชาพระกลางคืนให้ว่า ๓ จบ หรือ ๕ จบ หรือ ๗ จบ หรือ ๙ จบก็ได้นอกจากนั้นก็ควรจะเจริญเป็นสมาธิ ถ้าเจริญเป็นสมาธิ แต่บูชา

พระกับว่าตอนใส่บาตร ท่านบอกว่ามีสภาพเป็นเบี้ยต่อไส้ หมายความว่าถ้าจะหมดตัวจริง ๆ ก็จะหาได้ทัน”

ฉันเคยโดนมาบ่อย ๆ ในระยะต้น ๆ โดนเองถึงรู้ แต่พอจวนตัวก็จะมีมาทุกครั้งไป ถ้าภาวนาให้จิตเป็นฌานจะมีผลมาก

และมีวิธีการปฏิบัติเพื่อเจริญอีกอย่างหนึ่ง แต่ว่าห้ามพูดนะถ้ารู้ว่าเงินเกิน เวลาที่เราบูชาพระด้วยคาถาบทนี้ก็จบ เวลาที่จะเก็บสตางค์ให้ถือสตางค์ไว้ แล้วยื่นลงไปในที่สำหรับเก็บ มือมันกำสตางค์อยู่ แล้วว่าคาถาบทนี้เท่านั้นจบ ว่าเสร็จแล้วปล่อยมือออกเป็นอันว่าใช้ได้

ทีนี้เวลาที่จะนำสตางค์ไปใช้ ท่านให้หยิบสตางค์อันนั้นแต่ว่าห้ามนับเงิน แล้วว่าคาถาตามจำนวนที่เราบูชาพระ ดึงเอาเงินนั้นออกมา ถ้าเกินกว่าจำนวนที่เราต้องการ เวลาที่เราจะเก็บเราก็ว่าคาถาแบบนี้เหมือนกัน ถ้าทำแบบนี้ท่านบอกว่าเงินจะขาดที่นั้นไม่ได้เลย

ถ้าบางครั้งปริมาณเงินที่เราเก็บไว้ สมมุติว่าเป็นเงิน ๑,๐๐๐ บาท มันเป็นปึก เราดึงมาทั้งปึก (๑,๐๐๐ บาท) แต่ปรากฏว่าเงินมันมีอีก ห้ามนำไปพูดกับคนอื่น ถ้าพูดเงินจะหดท่านห้ามอวด อันนี้นายห้างประยงค์ เคยไปเล่าให้ฟังเหมือนกันท่านทำได้ผลตามนี้ และทำได้เป็นคนแรก หลังจากขอเรียนจากหลวงพ่อปาน

(ต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ของผู้ที่ปฏิบัติตามคำแนะนำ

ของหลวงพ่อที่ได้รับผลในปัจจุบันนี้)

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ ผมก็คิดเรื่องการเรื่องงานเป็นประจำเลยครับ ทีนี้อยากถามว่ากรรมฐานบทไหนที่ทำให้ค้าขายดีครับ...?"

หลวงพ่อ : "อ๋อ...ก็บทค้าขายราคาถูกซิ เขาขายหนึ่งบาท เราขายห้าสิบสตางค์ รับรองพรึบเดียวหมด บทนี้ดีมาก เพราะเมตตาบารมีไงล่ะ"

ผู้ถาม : "โอ้โฮ...ตรงเปี๊ยบเลยหลวงพ่อ..."

หลวงพ่อ : "ยังมีอีกนะ ถ้าบทที่สองดีกว่านี้อีก จาคานุสสติ แจกดะเลย"

ผู้ถาม : (หัวเราะ) "โอ...บทนี้น่ากลัวจนแย่เลย"

หลวงพ่อ : "ไอ้เรื่องค้าขายดีมีคาถาตกอยู่บทหนึ่ง"

ผู้ถาม : "เดี๋ยวผมขอจดก่อนครับ"

หลวงพ่อ : "ไม่ต้องจดหรอก คาถามหาโต๊ะ มหาโต๊ะนี่สมัยนั้นบวชด้วยกัน มีโยมคนหนึ่งแกหาบข้าวแกงมาขาย หาบไปตั้งแต่เช้ากลับมาบ่ายมันก็ไม่หมด"

วันหนึ่งมหาโต๊ะยืนล้างหน้าอยู่ที่หน้าต่างแกก็บอก "ท่านมหา มีคาถาอะไรดี ๆ ทำน้ำมนต์ให้ทีเถอะจะได้ขายหมดเร็ว ๆ"

มหาโต๊ะแกไม่ใช่นักคาถาอาคมกะเขานี่ ก็นึกไม่ออก แต่ไอ้นี่น่าจะดีว่ะ "อนัตตา" แกนึกในใจนะ แกไม่ได้บอก แกก็เอา

น้ำล้างหน้าพรม ๆ ยายนั่นแกก็กลับไป พอสาย ๆ แกก็กลับปรากฏว่าหมด"

ผู้ถาม : "อะไรหมดครับ...?"

หลวงพ่อ : "ของหมด ข้าวแกงหมด แต่หม้อยังอยู่ หาบยังอยู่และคนหาบก็ยังอยู่ แหม...นี่ต้องให้อธิบายให้ละเอียดเลยนะ"

ผู้ถาม : (หัวเราะ) "คือสงสัยครับ"

หลวงพ่อ : "ก็เป็นอันว่าวันต่อมา โยมคนนั้นแกก็มาหาเรื่อย ๆ แกก็สังเกตมหาโต๊ะ ในที่สุดมหาโต๊ะต้องทำน้ำมนต์ด้วยคาถาบทนี้เอาไว้ที่บูชา แกก็ไปขายหมดทุกวัน ก็แปลกเหมือนกันเพราะจิตตรงใช่ไหม...อนัตตา นี่เขาแปลว่าสลายตัวไงล่ะ"

ผู้ถาม : "ลูกหลานเอาไปใช้ได้ไหมครับหลวงพ่อ...?"

หลวงพ่อ : "ปู่ย่าตายายก็ใช้ได้"

ผู้ถาม : (หัวเราะ) "แล้ว **คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า** ใช้ได้ไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "ความจริงคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้าของเขาก็ดี เขาขายของแล้วก็พรมตั้งแต่ตอนเช้า ถ้าตั้งร้านก็พรมหน้าร้านตั้งแต่เช้าตรู่ ตอนล้างหน้านั่นแหละ ทำตอนนั้น เอาน้ำล้างเสกด้วยคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า เสกแล้วพอล้างหน้าเสร็จก็พรมตอนพรมก็ว่าไปด้วยนะ"

ผู้ถาม : "บางคนก็บอกว่า ถ้าว่าคาถา **มหาปุญโญ มหาลาโภ ภวันตุ เม ฯ** ก็จะมีลาภมาก...?"

หลวงพ่อ : "มหาปุญโญ เป็นคาถาเสกพระวัดพนัญเชิง เจ้าอาวาสวัดนั้นรูปร่างผอมดำ นั่งเสกด้วยคาถาบทนี้ ๓ ปี ฉะนั้นวัดนั้นจึงมาลาภมาก

แล้วต่อมาสมเด็จหรือใครก็ไม่ทราบ ถามว่าเสกด้วยคาถาอะไร ท่านบอกว่า เสกด้วยคาถา **มหาปุญโญ มหาลาโภ ภวันตุ เม ฯ** แล้วท่านก็บอกให้ต่อด้วยคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า"

มีอยู่รายหนึ่งชื่อ **นายแจ่ม เปาเล้ง** บ้านอยู่อำเภอดำเนินสะดวก แกเป็นคนจน ทำสวนอยู่ที่บางช้าง ปลูกพริกขายเป็นอาชีพ เพราะอาศัยความจนของแก จึงได้เป็นหนี้เป็นสินเขาอยู่ตั้ง ๒ หมื่น (นี่พูดถึงเงินในสมัยนั้นนะ เดี๋ยวนี้เป็นเงินเท่าไรก็คิดกันดู) ตาแจ่มจึงมาขอเรียนคาถาพระปัจเจกโพธิ์ เมื่อได้ไปแล้ววัน ๆ ไม่ได้ทำอะไรนอกจากท่องแต่คาถาอย่างเดียว นั่งทำอยู่ทั้งวันทั้งคืน

ข้างฝ่ายลูกเมียของตาแจ่มก็ดีแสนดี ไม่ยอมให้แกทำอะไรเหมือนกัน นอกจากท่องคาถา

"คาถาบทนี้ เขาทำแล้วรวยนี่ ต้องให้มันรวยให้ได้" ลูกเมียแกว่าอย่างนั้น ตาแจ่มแกคิดจะเอาอย่าง **นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร** นั่นแหละ?

ทีนี้ พอพริกออกดอกออกผลขึ้นมาจริง ๆ ตาแจ่มก็คิดจะขายพริกละ ไอ้พริกของคนอื่นนะ งามสะพรั่งมีพริกเยอะแยะมองดูหนาทึบไปหมด ส่วนพริกของตาแจ่มพิเศษกว่าเขา มียอด

หงุก ๆ หงิก ๆ เม็ดก็บางตา มองดูโปร่ง ๆ ดูท่าทางแล้วเห็นจะขายได้ไม่กี่สตางค์

อีตอนเก็บนี่ซิ คนอื่นเก็บพริกได้กองใหญ่เท่าไร ตาแจ่มก็เก็บได้กองโตเท่านั้น เห็นพริกบาง ๆ ยอดหงุกหงิก ๆ นั่นแหละ เขาเก็บได้เท่าไร ตาแจ่มก็เก็บได้เท่านั้น

มาถึงตอนขาย เจ๊กชั่งของคนอื่นได้ ๑ หาบ พอมาของตาแจ่มกลับเป็น ๒ หาบ ทั้ง ๆ ที่กองก็โตเท่ากัน เจ๊กหาว่าตาแจ่มโกง คิดว่าเอาทรายใส่เข้าไปในกองพริกเป็นการถ่วงน้ำหนัก เลยเอะอะโวยวายใหญ่ ปรากฏว่าเม็ดดินเม็ดทรายที่เจ๊กว่านั้นหาไม่ได้เลย เล่นเอาเจ๊กแปลกใจ แต่ก็ต้องซื้อไปตามนั้น

พริกของคนอื่นเขาเก็บกัน ๒-๓ ครั้ง ก็หมดแล้ว ครั้งแรกมาก ครั้งที่สองได้มากหน่อย พอครั้งที่สาม เก็บได้อีกเพียงเล็กน้อยเป็นอันว่าหมดกัน ต้องถอนต้นพริกทิ้งแล้วปลูกกันใหม่ ส่วนพริกของตาแจ่มไม่เป็นอย่างนั้น ต้องลงมือเก็บกัน ๖ ครั้งถึงได้หมด พริกที่ได้แต่ละครั้งก็มีปริมาณเท่า ๆ กัน นี่ไอ้พริกใบหงุกหงิก ๆ นั่นแหละ เก็บกันซะ ๖ คราว

ผลที่สุด พริกของตาแจ่มก็กลายเป็นของอัศจรรย์ แถมเจ๊กยังตีราคาให้สูงกว่าพริกของคนอื่นเสียอีก เพราะว่า "เมื่อส่งไปแล้วเป็นพริกที่มีค่า ทางโน้นเขาให้ราคาสูง" ปีนั้นจึงใช้หนี้สองหมื่นหลุดหมด แถมยังมีเงินเหลืออีกตั้งสองหมื่น

(นี่เห็นไหม... ถ้าหากว่าท่านภาวนาคาถาบทนี้อยู่เสมอ

ท่านอาจจะรวยกว่านายแจ่มก็ได้นะ)

ต่อมามีผู้นำคาถา **อนัตตา** ไปปฏิบัติหลังจากที่หลวงพ่อแนะนำไปแล้ว เขาผู้นั้นได้เข้ามารายงานกับหลวงพ่อว่า

"หลวงพ่อครับ **อนัตตา** แจ๋วเลยครับ อัศจรรย์มาก ตอนบ่ายวันนี้ฟลุ๊คมาก ของที่ผมขายฝรั่งซื้อคนเดียว ๑,๖๐๐ บาท ไม่เคยมีปรากฏเลยครับ"

หลวงพ่อ : "อาจารย์ทำยังไงล่ะ... อาจารย์ใช้แบบไหน จึงมีผลตามลำดับ... จะได้แจกจ่ายคนอื่นเขาบ้าง"

อาจารย์ : "อันดับแรกตักน้ำใส่แก้ว แล้วนำไปไว้หน้าพระพุทธรูปที่โต๊ะหมู่บูชาแล้วชุมนุมเทวดาไหว้พระบูชาพระตามหลวงพ่อกล่าวนำมีมนต์อะไรก็สวดไป ของผมสวดยาวหน่อย

เมื่อสวดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็อาราธนาบารมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย แล้วก็มาหลวงปู่ปาน แล้วมาหลวงพ่อ

เสร็จแล้วเช้าตื่นมาก็กราบแก้วน้ำ ๕ ครั้ง แล้วก็เอามาที่ห้องน้ำ แบ่งครึ่ง ครึ่งหนึ่งใส่ขันสำหรับล้างหน้า ก่อนจะแบ่งก็ตั้งจิตให้ดี ว่านะโม ๓ จบ แล้วก็ว่า คาถานี้อีกครั้งหนึ่งเท่าที่ใช้ก็ใช้คาถา **มหาปุญโญ มหาลาโภ ภวันตุ เม ฯ** แล้วก็มาว่า **คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า** เมื่อว่าเสร็จแล้วก็บอก "**อนัตตา ขายเกลี้ยง**"

อีกครึ่งหนึ่งเราแบ่งมาแล้วก็ว่า **คาถาวิระทะโย** ไปแล้ว

ก็พรมตู้อะไรต่าง ๆ แล้วก็ลงท้าย "อนัตตา ขายเกลี้ยง ๆ ๆ" แม้แต่หน้าร้านก็พรมออกไปเลย ถ้าใครเดินมาถูกน้ำมนต์ปุ๊บอยู่ไม่ได้ ต้องมาซื้อ อันนี้ได้ผลดีครับ"

หลวงพ่อ : "อ้าว... จำได้ไหมล่ะ อันนี้ก็ดีมีประโยชน์นะ ควรจะนำไปใช้ทุก ๆ คนนะ ฉันบอกให้อาจารย์เขาไปทำ ท่านทำแล้วผลมันเกิดขึ้นทุกวัน"

อาจารย์ : "แล้วถ้าฟลุ๊คอะไรเป็นพิเศษละก็อ เวลาจุดธูปเทียนหรือพรมน้ำมนต์ มันจะมีขนลุกซู่ซ่า ถ้าซู่มากละมาแน่"

หลวงพ่อ : "อ้อ... กำลังปีติสูง ใช่ เพราะซู่ซ่านี่เจ้าของมาแสดงให้ปรากฏ ถ้านึกถึงท่านจริงท่านเข้ามาช่วยจริงก็ถือว่าเป็นอาการของปีติ เมื่อสัมผัสแล้วทางจิตใจก็เกิดปีติความอิ่มใจเกิดขึ้น ขนลุกซู่ซ่ามาก การแสดงออกตามอาจารย์พูดน่ะถูก ถ้าหากว่าสัมผัสน้อยก็มีผลน้อยหน่อย แต่ก็ดีกว่าปกติ สัมผัสมากก็มีผลมากหน่อย ปัจจุบันทันด่วน อันนี้ถูกต้อง ถ้าทำขึ้น หนักจริง ๆ นะ ถ้าขายของเป็นน้ำหนัก น้ำหนักจะสูงขึ้น แล้วก็ไม่สูงแต่ของเราเอาไปขายคนอื่นต่อก็สูง นี่เขาทำมาแล้วนะ

คนที่ไทรย้อยแกขายข้าว ไปซื้อข้าวมาวันนี้ พรุ่งนี้จะเอาไปขึ้นโรงสี แกก็พรมน้ำมนต์ก่อน พอถึงบ้านก็พรมน้ำมนต์หน่อยพอขึ้นโรงสีปรากฏว่าน้ำหนักสูง

ถ้าหากว่าของที่เก็บไว้ในปีบในถุงในอะไรก็ตาม จะมีปริมาณสูง

เมื่อก่อนหลวงพ่อปานท่านบอก เอาข้าวใส่ยุ้งฉางให้เรียบร้อย ตวงให้ดี แล้วนับให้ดี ทำมาจนกว่าจะถึงฤดูออกมาใช้มาขายแล้วตวงมันจะมากทุกคราว

จำเอาไว้นะ ถ้าปฏิบัติทุกคนจะไม่จน ฉันอยากให้ทุกคนรวย ฉันจะได้รวยด้วย พระแช่งให้ชาวบ้านจนก็ซวย พระไม่มีกินน่ะซิ"

คาถาเงินล้าน

(ตั้ง นะโม ๓ จบ)

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะรายันติ (คาถาปัดอุปสรรค)

พรหมา จะ มหาเทวา อภิลาภา ภะวันตุ เม (คาถาเงินแสน)

มหาปุญโญ มหาลาโภ ภะวันตุ เม (คาถาลาภไม่ขาดสาย)

มิเตพาหุหะติ (คาถาเงินล้าน)

พุทธะมะอะอุ นะโมพุทธายะ วิระทะโย วิระโคนายัง

วิระหิงสา วิระทาสี วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ

มานีมามะ พุทธัสสะ สวาโหม (คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า)

สัมปะติจฉามิ (คาถาเร่งลาภให้ได้เร็วขึ้น)

เพ็ง ๆ พา ๆ หา ๆ ฤา ๆ

(บูชา ๙ จบ ตัวคาถาต้องว่าทั้งหมด)

พระราชพรหมยาน

วัดท่าซุง จ.อุทัยธานี

การอุทิศส่วนกุศล

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ ลูกทำสังฆทานให้สัมภเวสี ถ้ากลับไปแล้วจะ **กรวดน้ำ** ให้ได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "การอุทิศส่วนกุศล ในพระพุทธศาสนานี่ไม่มีน้ำ แต่ว่าที่พระเจ้าพิมพิสารทำเป็นองค์แรก เพราะว่าศาสนาพราหมณ์ เขาถือว่า ถ้าจะให้อะไรกับใคร ต้องให้คนนั้นแบมือแล้วเอาน้ำราดลงไป และตอนที่พระเจ้าพิมพิสารทำ พระพุทธเจ้าท่านก็ไม่ได้ห้าม เพราะเป็นประเพณีนิยม

เวลาที่พระเจ้าพิมพิสารอุทิศส่วนกุศลต้องใช้น้ำ เพราะว่าท่านเพิ่งพบพระพุทธเจ้า ประเพณีของพราหมณ์ยังชินอยู่ แต่ว่าใจท่านตั้งตรง เวลาอุทิศส่วนกุศลจริง ๆ ในพระพุทธศาสนาไม่ต้องใช้น้ำ ผีกับเปรตต้องรีบวิ่งกลับ เพราะไม่ได้กินแน่ เพราะฉันเคย

พบมาแล้วแต่ไม่มีน้ำน่ะว่า "อิมินา" เพลินไป ยังไม่ถึงครึ่งก็มีคน ๒ คนถือโซ่มาคล้องคอปั๊บลากไปเลย"

ผู้ถาม : "มีบางคนเขาบอกว่า **"กรวดน้ำแบบแห้ง"** ตายไปชาติหน้าจะแห้งแล้งเพราะไม่มีน้ำ โบราณพูดอย่างนี้จะจริงหรือเปล่าคะ...?"

หลวงพ่อ : "เขาพูดได้ยินหรือเปล่า คนที่พูดมาได้ยินหรือเปล่า... คนโบราณพูดอย่างนี้ คนโบราณพูดหรือเปล่า...ถ้าได้ยินแสดงว่าเขาพูดจริง แต่ก็ไม่ได้แห้งแล้งจริง การอุทิศส่วนกุศลพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ใช้น้ำ ฉันใช้น้ำวันเดียว วันบวช ว่าไม่ถูกเลย ต้องระวังน้ำหยดอีก ผีไม่ได้กินน้ำ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาฉันไม่เคยใช้น้ำเลย ก็เห็นผีได้รับ แต่ชาติหน้าถ้าจะทำอย่างนั้น ถ้าฉันยังไม่ตายก็ไม่ได้เหมือนกัน แต่ไม่เป็นไรนะกินน้ำเกลือเผื่ออยู่แล้วเผื่อชาติหน้าจะอด"

ผู้ถาม : "อ้อ...มิน่าล่ะ หลวงพ่อถึงให้น้ำเกลือบ่อย ๆ"

หลวงพ่อ :"ใช่ มีทั้งน้ำสะอาด น้ำเกลือ น้ำหวาน เผื่อไว้ตลอดรวมความว่า เวลาจะอุทิศส่วนกุศล ให้ใช้ภาษาไทยสั้น ๆ อย่างทำบุญสังฆทาน เราก็ตั้งใจว่า

"การบำเพ็ญกุศลในวันนี้ ผลนี้จะมีแก่ข้าพเจ้าเพียงใด ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่... (บอกชื่อ)...ขอให้มาโมทนารับผลเช่นเดียวกับข้าพเจ้า"

และตอนที่พระสงฆ์ให้พรนี่ ก็ขอเจ้าภาพและทุกท่านที่

บำเพ็ญกุศลแล้ว ตั้งจิตปรารถนาเอาตามประสงค์ สมมติว่าท่านทั้งหลายตั้งใจเพื่อ **พระนิพพาน** อันนี้ก็ต้องเผื่อไว้ด้วยว่าหากสมมติว่าเราตายจากชาตินี้แล้วยังไม่ถึงซึ่งพระนิพพานเพียงไร สมมติว่าเราตาย ถ้าเราไม่เผื่อไว้ละก้อมันจะขลุกขลัก ฉะนั้นการอธิษฐานจิต คือตั้งอธิษฐานเขาเรียกว่า **อธิษฐานบารมี** เจริญพระกรรมฐานก็ดี ถวายสังฆทานก็ดี อธิษฐานว่า

"ขอผลบุญนี้จงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ แต่ทว่าถ้าหากข้าพเจ้ายังเข้าไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด จะเกิดใหม่ไปในชาติใดก็ตาม **ขอคำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า**"

"ถ้าเราต้องการอะไรให้มันมีทุกอย่าง จะไม่รวยมากก็ช่างเท่านี้ก็พอแล้ว"

ผู้ถาม : "เมื่อทำบุญแล้ว ถ้าจะอุทิศส่วนกุศลภายหลังจะได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "การทำบุญไปแล้วครั้งหนึ่งสักกี่ปี ๆ บุญก็ยังมีอยู่ถ้าทำไปแล้วสัก ๓๐ ปี ก็ยังอุทิศส่วนกุศลได้ บุญมันไม่หาย ไม่ใช่เราทำบุญแล้วเดี๋ยวเดียวมันหายไป ไม่ใช่อย่างนั้นนะ"

ผู้ถาม : "แล้วถ้าเผื่อทำบุญแล้ว ไม่ได้อุทิศส่วนกุศลจะได้บุญเต็มที่ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ก็ได้เต็มที่อยู่แล้ว เราเป็นผู้ได้สมบูรณ์แบบ แต่อยู่ที่ว่าเราจะให้เขาหรือไม่ให้ การอุทิศส่วนกุศลนี่นะถ้าเราไม่

ให้ เราก็กินคนเดียว ใช่ไหม... ทีนี้ถ้าเราให้เขา ของเราก็ไม่หมดอีก ส่วนที่เราให้ไปไม่ได้ยุบไปจากของเดิม

อย่างเรื่องของ **พระอนุรุทธ** สมัยที่ท่านเกิดเป็นคนเกี่ยวหญ้าช้างของมหาเศรษฐี เวลาที่ท่านทำบุญแล้ว เจ้านายขอแบ่งบุญ ท่านก็สงสัยว่าการแบ่งบุญน่ะจะแบ่งได้ไหม จึงไปถามพระปัจเจกพุทธเจ้า ที่ท่านรับบาตรนะ ท่านก็เปรียบเทียบให้ฟังว่า

"สมมติว่าโยมมีคบ แล้วก็มีไฟด้วย คนอื่นเขามีแต่คบไม่มีไฟ ทุกคนต้องการแสงสว่าง ก็มาขอต่อไฟที่คบของโยมแล้วคบทุกคนก็สว่างไสวหมดอยากทราบว่าไฟของคุณโยมจะยุบไปไหม.?"

ท่านอนุรุทธก็บอกว่า ไม่ยุบ แล้วท่านก็บอกว่า **"การอุทิศส่วนกุศลก็เหมือนกัน ให้เขา เขาโมทนา แต่บุญของเราเต็ม ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์"**

ผู้ถาม : "การแผ่ส่วนกุศลไปให้แก่บิดามารดา ท่านจะได้รับผลไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "การได้รับส่วนกุศลนี่ ถ้าหากท่านมีโอกาสโมทนาท่านก็ได้รับ ถ้าท่านไม่มีโอกาสโมทนาก็ไม่ได้รับ เหมือนเราเอาสิ่งของไปให้แต่ผู้รับเขาไม่รับ เขาจะได้ไหม... ถ้าพวกเขาอยู่ในนรก ไฟไหม้ทั้งวัน ถูกสรรพาวุธสับฟันทั้งวัน ถ้าเราเอาขนมไปให้กิน เขากินได้ไหม..."

ผู้ถาม : "ไม่ได้ค่ะ"

หลวงพ่อ : "อยู่ในแดนเปรต ๑๑ จำพวก ไม่ได้รับ แต่ถ้าเป็นพวก

ที่ ๑๒ คือ ปรทัตตูปชีวีเปรต พวกนี้มีโอกาสโมทนา"

ผู้ถาม : "แล้วผู้สร้างจะได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ไม่แน่ ถ้าสร้างดีก็ได้บุญ ถ้าสร้างไม่ดีก็ได้บาป"

ผู้ถาม : "เป็นไงคะ...?"

หลวงพ่อ : "คือก่อนทำบุญ ก็กินเหล้ากันก่อน พอพระไปก็กินเหล้ากันแล้ว ถ้าหากมีเจตนาบริสุทธิ์ ไม่มีบาป มีแต่บุญผู้สร้างได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ คือบุญนี่จะได้แก่ผู้สร้างก่อนแล้วผู้สร้างอุทิศส่วนกุศลให้ผู้อื่น ถ้าเขามีโอกาสโมทนาก็ได้รับ"

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ คำว่า **เจ้ากรรมนายเวร** นี่หมายถึงใครบ้างครับ...?"

หลวงพ่อ : "เจ้ากรรมนายเวรนี่ตัวตนมันไม่มีหรอก มันเป็นเรื่องของกรรมที่เป็น **อกุศลกรรม** ถ้าบอกว่าเจ้ากรรมนายเวรก็หมายถึงบาปที่เป็นอกุศลที่เราทำไว้ ตัวจริงที่เราเคยทำเขาไม่มายุ่งกับเราหรอก อย่างเราฆ่าปลาตาย ปลาเขาก็ไม่มายุ่งกับเรา แต่ว่ากฎของกรรมมันเล่นงานเรา ถ้าปลามานั่งจองเวรคอยลงโทษเรา แกก็ไม่ต้องไปเกิดละ

คำว่า**เจ้ากรรมนายเวรนี่**นะ ถ้าพูดตามส่วนจะว่าไม่มีก็ไม่ได้ ถ้าหากเราปฏิบัติถึงขั้น **สุกขวิปัสสโก** เราจะบอกว่าไม่มีตัวเพราะไม่เคยเห็น แต่ว่าตั้งแต่ **เตวิชโช** ขึ้นไปเขาเห็น ต้องพูดตามขั้นนะ ถ้าเราว่ากันตามหนังสือก็คิดว่าจะไม่มี"

ผู้ถาม : "แล้วถ้าเราอุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรเขาจะ

ได้รับไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "คือว่าอุทิศไปให้เขาจะได้รับหรือไม่ได้รับก็ตามบุญที่เราทำเป็นผลให้เกิดความสุข ไอ้กรรมต่าง ๆ ที่เป็นอกุศลที่เราทำไปแล้ว เราไปยั้งมันไม่ได้ แต่ทว่าถ้าเราทำกรรมดีมีกำลังเหนือมันก็กวดไม่ทันเหมือนกัน

สำหรับคำอุทิศส่วนกุศลที่ใช้อยู่เดี๋ยวนี้ก็ยาวเหมือนกัน แต่ยาวตามท่านบอก บทอุทิศส่วนกุศลท่อนแรก ให้แก่ เจ้ากรรมนายเวร นั่นหลวงปู่โตมาบอก แล้วก็บทอุทิศส่วนกุศลอีก ๓ ท่อน พระยายมราชมาบอก

สำหรับตอนที่สองที่ให้เทวดาโมทนา ท่านบอกว่า

"เวลาอุทิศส่วนกุศลน่ะ ขอบอกให้ผมเป็นพยานด้วย" ท่านบอกว่า "ลูกหลานของท่านก็คือลูกหลานของผม และมันก็ไม่แน่นักหรอก บางทีไปอยู่สำนักผมมันอาจจะลืมก็ได้ เขาอาจจะนึกถึงบุญไม่ออก ถ้านึกถึงบุญไม่ออก ผมก็จะได้บอกว่า เขาสั่งให้เป็นพยาน"

"มันเป็นธรรมดา ถ้าทำทั้งบุญทั้งบาปบางทีกรรมบางอย่างมันปกปิด เวลาถามเรื่องบุญนี่มันนึกไม่ออก ถ้านึกไม่ออกก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องปล่อยให้ตกนรก หากว่าถาม ๓ เที่ยวนึกไม่ออก ผมจะได้ประกาศว่า นี่เขาเคยบอกฉันไว้ เวลาทำบุญเขาบอกให้ฉันเป็นพยาน แล้วก็ประกาศกุศลนั้น ก็ได้ไปสวรรค์"

ผู้ถาม : "ทีนี้การอุทิศส่วนกุศลแก่บุคคลต่าง ๆ ที่ตายไปแล้ว

จำเป็นไหมครับว่าจะต้องออกชื่อ รู้สึกว่ามีมากเหลือเกิน"

หลวงพ่อ : "ถ้านึกได้ก็ออกชื่อเขาก็ได้ ถ้าออกชื่อน่ะดีอยู่อย่างถ้ากรรมหนาอยู่นิด ถ้าออกชื่อเจาะจงเขาได้เลยนะ ถ้านึกไม่ออกก็ว่ารวม ๆ *"ญาติก็ดี ไม่ใช่ญาติก็ดี"* เอายังงี้ดีกว่าถ้าขืนไปไล่ชื่อน่ากลัวจะไม่จบ

มันมีอยู่คราวหนึ่ง นานแล้ว ไปเทศน์กัน ๓ องค์ บังเอิญที่ไปก็มีอารมณ์จิตคล้ายคลึงกัน เวลาเพลเขาก็ถวายอาหารก็มีพระอื่นด้วยรวมแล้ว ๕ องค์

ทีนี้ตาทายกเขานำอุทิศส่วนกุศลในวันนั้น แกก็ออกชื่อคนตาย แล้วก็บรรดาญาติทั้งหลายที่ตายไปแล้ว บอกเท่านั้นแหละพวกผีก็เข้ามาเป็นหมื่นล้อมรอบศาลาอยู่ ไอ้คนที่เป็นญาติรับโมทนาแล้วผิวพรรณดีขึ้น ไอ้พวกที่มิใช่ญาติก็เดินร้องไห้กลับ

พอเขานิมนต์ขึ้นไปเทศน์ ตอนลงท้ายเขาถามกันถึงว่าการอุทิศส่วนกุศลทำยังไง องค์ที่มีปากร้ายอยู่สักหน่อยบอกว่า

"ญาติโยมที่นำอุทิศส่วนกุศล อย่าให้ใจแคบเกินไปนักซิ อย่าลืมว่าการทำบุญแต่ละคราวพวกปรทัตตูปชีวีเปรตก็ดี พวกสัมภเวสีก็ดี จะมายืนล้อมรอบ อย่างสวดบท **"อยัญจะโข"** น่ะพวกบรรดาผีทั้งหลายทั่วบริเวณจะคอยโมทนา แต่ถ้าเราให้แต่ญาติญาติก็จะได้ แต่บุคคลอื่นไม่ใช่ญาติจะไม่ได้ ฉะนั้นก็ควรจะให้ต่อ ๆ กันไปคือว่าให้ทั้งหมด **"ทั้งญาติและไม่ใช่ญาติ"**

ของฝากจากพระยายม

(เรื่อง **การอุทิศส่วนกุศล** ท่านพระยายม (ลุงพุฒิ) ท่านมาสั่งให้หลวงพ่อบอกลูกหลาน เมื่อวันปวารณาออกพรรษาปี ๒๕๓๑ ซึ่งหลวงพ่อได้เล่าให้ฟังดังนี้)

หลวงพ่อ : "พระยายมกับท่านลุง (นายบัญชี) มาเที่ยววันออกพรรษา บอกว่า "คนที่ผมจะช่วยได้ ต้องเฉพาะคนที่ผ่านสำนักผมเท่านั้นนะ" ถามท่านว่า "ลุงมีข่าวอะไรส่งข่าวบ้างล่ะ" ท่านบอก "ไม่มี ผมหยุดนรกการ ๓ วัน"

รู้จักไหม... ชาวบ้านเขาหยุดราชการ ใช่ไหม...ท่านหยุดนรกการ ๓ วัน เมื่อวานนี้ (ออกพรรษา), วันนี้ (ปวารณา), และพรุ่งนี้ ถามทำไม ท่านบอก "วันสำคัญนี่ วันมหาปวารณาผมไม่สอบสวน" เลยถามว่า "ถ้าเวลาที่ลุงไม่สอบสวน พวกที่คอยการสอบสวนเขามีอิสระใช่ไหม..." ท่านบอกว่า "ตามปกติเขาก็มีอิสระอยู่แล้ว ไอ้ที่ไปยืนที่นั่นเขายืนรอคนไม่ให้ลงนรกเท่านั้นเอง"

คือว่าท่านมีหน้าที่ไม่ให้ลงนรก แต่ก็ต้องไปตามกฎของกรรม ถ้ารู้กฎของบุญนิดหนึ่งท่านให้ไปสวรรค์ก่อนเลย ท่านจัดอย่างนั้น เลยถามท่านว่า "ถ้าเขามีอิสระอย่างนี้เขาไปได้ไหม" ท่านบอกว่า "เขาไปไหนก็ได้ ถึงเวลาสอบสวนเขาก็มาเอง กฎของกรรมมันบังคับ"

หมายความว่าเขาจะต้องถูกสอบสวน ไม่งั้นเขาจะลงนรกทันที ถ้าเขามาที่นั่นยังมีโอกาสพ้นหรือไม่พ้น ยังไม่แน่ เลย

ถามว่า "ถ้าบรรดาญาติเขาอุทิศส่วนกุศลให้ เขาจะมีโอกาสได้รับไหม...?" ท่านบอกว่า "ถ้าญาติฉลาด ได้รับทุกคน"

ญาติฉลาด หมายความว่า ทำบุญแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ตรงให้คนเดียว อย่าให้คนอื่น แต่ต้องออกชื่อนะ เพราะเวลานั้นยังเป็นเวลาปลอดอยู่ มีสภาพคล้ายสัมภเวสี ก็ถามท่านว่า "ทำบุญอย่างไหนพวกนี้จึงจะไปสวรรค์ชั้นสูง มีความสุขมาก มีความสุขน้อยหรือไม่ได้รับเลย" ท่านบอกว่า "**แดนใดที่ไม่มีบุญ ทำแล้วก็ไม่ได้รับเหมือนกัน**"

หมายความว่าพระเรานี่ละ เป็นพระแต่หัวแต่ผ้าเหลืองมีไหม... นี่แหละทำไปเท่าไรเจ๊งหมด ขาดทุน ท่านบอกว่าอย่างนี้ทำเท่าไรก็ไม่มีผล อุทิศส่วนกุศลให้แก่พวกนั้นเขาก็ไม่ได้รับ เพราะรับไม่ไหว ถ้าทำบุญที่เขตมีบุญน้อย เขาก็มีอานิสงส์น้อย เขาก็มีความสุขน้อย นี่เราไม่ต้องพูดกัน ทำบุญที่มีอานิสงส์ใหญ่ที่เป็นบุญมาก ก็ได้รับผลมาก ก็ถามถึงบุญ ท่านบอก **สังฆทาน** นี่ดีที่สุด

แล้วท่านก็บอกว่า "ไปบอกชาวบ้านเขานะว่า คนที่ผมจะช่วยได้จริง ๆ ต้องเฉพาะคนที่ผ่านสำนักผมเท่านั้นนะ"

อย่างสัมภเวสี เปรต อสุรกาย ไม่ผ่านท่าน ท่านช่วยไม่ได้ แล้วคนที่ลงนรกทันทีทันใดก็ช่วยไม่ได้ เพราะไม่ได้ผ่านสำนักท่าน คนที่ต้องผ่านสำนักท่าน เมื่อผ่านสำนักท่านก็ต้องไปคอยอยู่เลยถามท่านว่า "ทำอย่างไรถึงความแน่นอนจึงจะปรากฏ ลุงจะช่วยได้"

ท่านก็เลยบอกว่า "เอาอย่างนี้ เวลาเขาทำบุญเสร็จ

อุทิศส่วนกุศลให้แก่คนตาย ถ้ายังไม่มั่นใจให้บอกว่า

"ถ้าบุคคลนี้ยังไม่มีโอกาสโมทนาเพียงใด ขอพระยายมเป็นพยานด้วย ถ้าหากว่าพบเธอเมื่อใด ขอให้บอกเธอโมทนาเมื่อนั้น"

ท่านบอกว่า "เพียงแค่เท่านี้แหละ ผมก็ไม่ต้องสอบสวน มันโผล่หน้าเข้าไป ผมก็บอกว่า เฮ้ย! ข้าทำบุญอย่างโน้นมึงโมทนาเว้ย... มันก็ไปสวรรค์เลย แค่นี้ละผมก็ไม่ต้องเหนื่อย"

(แล้วหลวงพ่อก็จบการสนทนาระหว่างท่านกับพระยายมเพียงแค่นี้ และขอนำเรื่อง **พยานบาป-พยานบุญ** ที่หลวงพ่อได้เล่าไว้ในหนังสืออ่านเล่น เล่ม ๑ มาเสริมเพื่อให้เรื่องการอุทิศส่วนกุศลนี้สมบูรณ์ขึ้น)

พยานบาป

หลวงพ่อ : "ท่านลุงชวนเดินต่อไป ผ่านอาคารสอบสวนไปทางทิศตะวันออก มองเห็น ไก่ เป็ด หมู วัว ควาย และสัตว์ต่าง ๆ ที่มนุษย์กินอยู่กันเป็นกลุ่มใหญ่ ถามไก่ว่า มีเท่าไร ไก่บอกว่านับแสน ถามเป็ด เป็ดก็บอกว่านับแสนเหมือนกัน หมู วัว ควายก็เป็นแสนเหมือนกัน ถามพวกเธอว่า มารวมกันทำไมมากมายอย่างนี้ พวกเธอบอกว่า มาเป็นพยานให้พระยายม เมื่อท่านเรียกผู้ฆ่าสัตว์มาสอบสวน เธอจะเข้าไปรายงานก่อนว่า คนนี้ฆ่า เชือด จับให้เชือด หรือ สั่งให้ฆ่า เป็นต้น

เป็นอันว่าวันที่ วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๓๑ เป็นวัน

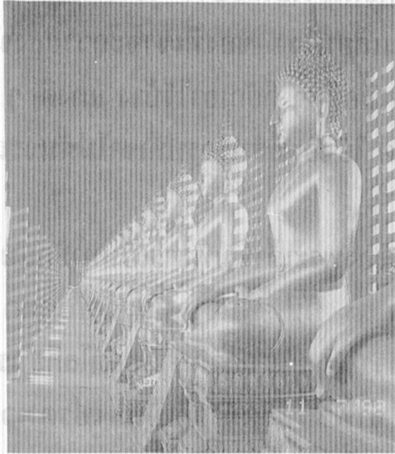
สาร์ทจีนของคนจีนพอดี เลยทำให้คิดว่า สาร์ทจีนทั่วโลกต้องฆ่าสัตว์นับล้าน ก็น่าคิด”

พยานบุญ

หลวงพ่อ : “เมื่อเดินเลยไปอีกก็มีคน สัตว์ อีกจำนวนมาก แต่ไม่มากเท่าพยานบาป เมื่อถามเธอ เธอบอกว่ามาเป็นพยานบุญที่เขาช่วยเหลือไว้ เมื่อพระยายมถามถึงบุญที่เขาทำ ถ้าเขานึกไม่ออก เธอจะเข้าไปรายงานพระยายมว่าเขาเคยช่วยชีวิตไว้ เมื่อพระยายมรับฟังแล้ว จะให้เขาไปสวรรค์ก่อน ชมมาถึงแค่นี้ใกล้เวลาจะเพลจึงกลับ”

(จึงขอให้ท่านระลึกอยู่เสมอว่า จะทำดีหรือทำชั่วมีพยานคอยเราอยู่แล้ว ที่สำนักพระยายม)

การชำระหนี้สงฆ์

ผู้ถาม : "ทำกรรมอะไรถึงลงอเวจีคะ...?"

หลวงพ่อ : "อเวจีนี่ทำกรรมหนักมากมันจึงจะลง ก็มี อนันตริยกรรม อาจิณกรรม ขโมยของสงฆ์ ของสงฆ์นี่แตะนิดเดียวลงอเวจีเลยนะ แม้แต่เศษเล็ก ๆ"

(เรื่อง อนันตริยกรรม เช่น ฆ่าพ่อแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ยุให้สงฆ์แตกกัน เป็นต้น พระยายมมาบอกหลวงพ่อว่า "ทุกคนอย่าได้ทำเด็ดขาด ท่านช่วยไม่ได้เลย" ส่วน อาจิณกรรม เช่น แม่ครัวทุบหัวปลาแกงเป็นประจำ เป็นต้น สำหรับ ขโมยของสงฆ์ หลวงพ่อได้ยกตัวอย่างให้ฟังดังนี้)

ผู้ถาม : "มีญาติพระเจ้าพิมพิสารเป็นทายก ในตอนต้นก็ดีซื่อตรงต่อการบุญการกุศล แต่มาตอนกลาง ๆ มือถึงท้าย

มือไม่ค่อยดี เริ่มหยิบแล้ว ทีแรกเป็น ทายก ต่อมาก็เลยเป็น ทายัก ของอะไรดี ๆ ก็ยักเอาไปเสียบ้าง เอาไว้ให้ลูกเมีย เอาไว้เป็นประโยชน์ส่วนตนเสียบ้าง ของที่เขาจะถวายสงฆ์เขาตั้งใจจะทำอาหารถวายสงฆ์ เนื้อดี ๆ ก็ยักเอาไว้บ้าง แกงดี ๆ ก็ยักเอาไว้บ้าง บางทีไม่ยักของสด ไอ้ของที่สำเร็จรูปที่เขาไม่ทันจะถวายพระ ก็ยักเอาไว้เสียบ้าง

ญาติของพระเจ้าพิมพิสารเป็นทายักแบบนี้ ตายแล้วลงนรกสิ้นระยะเวลา ๑ กัป พ้นจากนั้นแล้วก็มาตก **ยมโลกียนรก** คือผ่าน **นรกบริวาร ๔ ขุม** แล้วก็มาตกยมโลกียนรกตามลำดับ มาเป็นเปรต **๑๑ จำพวก** สุดท้ายก็เป็น **เปรตพวกที่ ๑๒** สมัยพระพุทธเจ้าของเรานี่

และอีกเรื่องหนึ่ง **กากะเปรต** สมัยที่เกิดเป็น กาแย่งข้าวในขันที่จะนำไปจะถวายพระข้าวสุกนั้นเขานำไปยังไม่ถึงพระ ยังไม่ใช่ของสงฆ์ จะถือว่าเป็นของชาวบ้านก็ไม่ได้ เพราะเขาตั้งใจถวายสงฆ์แล้ว กรรมเล็กน้อยเพียงเท่านี้ ตายแล้วไปลง **อเวจี** แล้วแถมมาเกิดเป็นเปรต”

ผู้ถาม : “หลวงพ่อครับ **คนที่กินข้าวที่พระอนุญาตแล้ว** ทำไมถึงตกนรก และพระที่ให้ก็ต้องตกนรกด้วยครับ...?”

หลวงพ่อ : “ถ้าอาหารที่พระให้ต้องเป็นของที่ญาติโยมถวายเฉพาะองค์นั้น ไม่มีโทษแน่ แต่ที่เป็นอย่างนี้ต้องเป็นอาหารที่เขาถวายเป็นส่วนกลาง **คือเป็นของสงฆ์** ของสงฆ์นั้นพระองค์ได้

องค์หนึ่งไม่มีสิทธิ์ให้ นอกจากสงฆ์จะประชุมตกลงให้พระองค์นั้นเป็นผู้จ่ายแทนสงฆ์ ตัวอย่างของสงฆ์เช่น **อาหารวันพระ** ที่มีข้าวใส่บาตรเหลือมาก ๆ แล้วทายกใส่ถ้วยเอาไปบ้าน โดยที่คณะสงฆ์ไม่มีส่วนรู้เห็น อย่างนี้แม้แต่เจ้าอาวาสเองยังไม่มีสิทธิ์ให้ตามลำพัง

บางทีกินอาหารที่พระฉันเหลือ ถ้าพระอนุญาตแล้วไม่มีโทษ (สำหรับญาติโยมที่ไปในงาน ทางวัดเขาตั้งใจเลี้ยงก็ไม่เป็นไร) แต่บางท่านก็หยิบของที่พระฉันแล้วเอามาเฉย ๆ บางท่านก็ขอเอาดื้อ ๆ ให้หรือไม่ให้ก็ตาม ออกปากขอแล้วยกไปเลย **พระยังไม่ทันอนุญาต** ท่านทายกประเภทนี้ ท่านช่วยยกคนที่กินกับท่านลงอเวจีแบบสะดวก เมื่อจะขอต้องดูว่าอาหารมากไหม ถ้ามากจนเหลือเฟือ ก็ขอให้พระท่านให้ตามความพอใจของท่าน เพราะท่านอาจจะมีกังวลนำอาหารไปให้ใครก็ได้ ที่ท่านมีภาระต้องเลี้ยง ถ้าถือเอาตามความพอใจก็ต้องถือว่าแย่งอาหารจากพระมีโทษ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

และ **อาหารถวายพระพุทธรูปก็เหมือนกัน** อาหารประเภทนี้ดูเหมือนจะเป็นเหยื่อล่อให้ทายกลงอเวจีสะดวกสบายมาก อาหารที่เขานำมาวัด **เขาตั้งใจถวายพระสงฆ์** การนำไปถวายพระพุทธรูปนั้นเป็นความดี เพราะเป็นพุทธานุสสติด้วย เป็นพุทธ-บูชาด้วย แต่อาหารประเภทนี้ไม่จำเป็นต้องใช้มาก เพราะพระพุทธรูปไม่ได้ฉัน ท่านจะฉันหรือไม่ฉันก็ตาม อาตมาคิดว่าทายกทายิกาไม่มีสิทธิ์จะกิน หลายวัดหรือส่วนใหญ่ ทายกมักจะเอาอาหารดี ๆ และมาก ๆ ไปทุ่มเทถวายพระพุทธรูป

เมื่อพระฉันเสร็จแล้ว ต่างก็ยกเอามากิน ตอนนี้ไม่ถูกด้วยประการทั้งปวง **ต้องเอาไว้ถวายพระตอนเพลจึงจะถูก** ทายกทายิกาจะกินได้เฉพาะอาหารที่เหลือเป็นเดนจากพระฉันเท่านั้น ไม่มีสิทธิ์สถาปนาตนเองเป็น **"ลูกศิษย์พระพุทธรูป"** แต่ประการใด

รวมความว่า **ของที่ถือว่าเป็นของสงฆ์นั้น** คือของในวัดทุกประเภทที่เขาถวายเป็นของสงฆ์แล้วแม้แต่ดอกไม้ผลไม้ในวัด เศษไม้ที่คิดว่าทำอะไรไม่ได้แล้ว เอามาทำฟืนบ้าง ทำอย่างอื่นเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้าง จงอย่าคิดว่าไม่บาป **แม้แต่เศษกระเบื้องที่ทิ้งแล้ว** ก็เป็นของสงฆ์ มีผลเสมอกัน เว้นไว้แต่ดอกไม้ผลไม้ที่พระหรือท่านผู้ใดปลูกในวัด ถ้าท่านเจ้าของยังอยู่ในเขตวัดนั้นและท่านอนุญาตอย่างนี้เอามาได้ไม่บาป ด้วยท่านเจ้าของมีสิทธิ์สมบูรณ์ให้ได้ รับมาได้ไม่มีโทษ ถ้าท่านผู้ปลูกออกไปจากวัดนั้นหรือตายไปแล้ว ของนั้นเป็นของสงฆ์โดยตรงไปเอามามีโทษตามกำลังบาป **ขโมยของสงฆ์**

และอีกประการหนึ่ง วัดร้างที่ไม่มีพระอยู่ แต่มีสภาพเป็นวัด กับที่ของสงฆ์ที่เป็นไร่นาไปแล้ว ไม่มีสภาพเป็นวัด ถ้าเราไปนำมานิดเดียวแม้แต่หญ้าต้นเดียว เขาถือว่า**เป็นหนี้สงฆ์** อันนี้อันตรายมาก **สมัยหลวงพ่อปาน** ท่านก็แนะนำให้คน**ชำระหนี้สงฆ์** บาทสองบาท สลึงสองสลึง บางคนไม่มีเงินเอามาทำงานแทน ทำอะไรก็ได้ไม่บังคับ คือดายหญ้าก็ตามไม่เอาค่าแรง"

(ใครก็ตามได้รู้อย่างนี้ก็ใจเสียแล้ว เวลาไปเอามาไม่รู้เท่าไหร่ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่ก็มีคนหัวดี กล้าถามหลวง

พ่อว่าถ้าจะชำระหนี้สงฆ์ทั้งหมดตั้งแต่ที่เคยทำมาตั้งแต่ต้นจนปัจจุบันนี้จะทำอย่างไร เราจึงได้รู้เรื่องการสร้างพระชำระหนี้สงฆ์ขึ้นมา)

การสร้างพระชำระหนี้สงฆ์

ผู้ถาม : "แล้วเรื่องพระชำระหนี้สงฆ์มีความเป็นมาอย่างไรครับ...?"

หลวงพ่อ : "เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ฉันไปที่ศรีราชา ญาติโยมเขาถามเรื่องชำระหนี้สงฆ์ ถ้าหลาย ๆ ชาติเราไม่รู้เอาอะไรมาบ้าง ถามว่าจะทำอย่างไร ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน พอตอบไม่รู้ก็เห็นพระท่านลอยมาท่านบอก

"ถ้าจะชำระให้ครบถ้วน เป็นเงินเท่าไรก็ไม่พอ ให้สร้างพระพุทธรูปหน้าตัก ๔ ศอก"

พระหน้าตัก ๔ ศอก ถือว่าเป็นพระประธานมาตรฐาน ท่านบอกว่า **"พระพุทธรูปนี้ไม่มีใครตีราคาได้ ใช้ในการชำระหนี้สงฆ์ หนี้สงฆ์ที่แล้ว ๆ มาถือเป็นการหมดกันไป"**

ฉันพูดแล้วก็กลับมาวัด ต่อมาพวกนั้นก็มาถามใหม่ว่า "สร้างพระองค์เดียวได้คนเดียวหรือกี่คน" ฉันก็ไม่รู้อีกซิ ก็นึกถึงท่าน ท่านก็มาใหม่ ท่านก็บอกว่า

"ถ้าไม่ปิดทองได้คนเดียว ถ้าปิดทองครบถ้วนได้ทั้งคณะ" คำว่า **"คณะ"** หมายความว่าบุคคลหลายคนก็ได้ ตัดบาปเก่า

ถ้าสร้างใหม่เอาอีกนะ สร้างหนี้ใหม่ต่อเป็นหนี้ใหม่เหมือนกันนะ”

ผู้ถาม : “ถ้าหากว่าเรามีสตางค์น้อย ๆ แล้วถวายพระจะได้ไหมครับ...?”

หลวงพ่อ : “ถ้าเรามีสตางค์น้อย ๆ ก็ใส่ซองเขียนหน้าซองว่า “**ชำระหนี้สงฆ์**” คือว่าไม่ได้จำกัด ทำไปเรื่อย ๆ ให้ใจสบาย บาทสองบาทตามกำลังที่จะพึงทำได้ เขาไม่ได้เกณฑ์ว่าจะสร้างพระ หลวงพ่อปานท่านทำอย่างนี้มาก่อน เรื่องสร้างพระนี่เขาถามก็บอก ท่านมาบอกอัตรานี้โละกันเลยนะ คือไม่ใช่จะเกณฑ์ให้ไปสร้างพระเพราะทุนไม่พอใช่ไหม เราก็ทำไปเรื่อยใจสบาย

มีสตางค์รับเงินเดือนมาทีทำ ๕ บาท ใส่ซองถวายพระบอก “**ขอชำระหนี้สงฆ์**” ท่านไม่รู้ท่านใช้ผิด ท่านลงนรกเอง ไม่ต้องห่วง ถ้าไปกินเป็นส่วนตัวละเรียบร้อย **เงินชำระหนี้สงฆ์มันมีค่ากว่าเงินสังฆทานและวิหารทาน** ถ้าไปใช้เป็นส่วนตัวไม่ได้ต้องใช้เป็นส่วนกลาง อันตรายกับพระ แต่ช่างท่านเถอะ ถ้าบวชแล้วอยากโง่ให้ลงนรกไป ใช่ไหม...”

ผู้ถาม : “ถ้ามีญาติโยมเอาเงินไปถวายพระ แต่ก็เอาเงินไปปลูกบ้านบ้าง ให้ญาติโยมไปออกดอกออกช่อบ้าง อยากทราบว่าผลบุญที่ลูกได้ทำแล้ว จะมีอานิสงส์สมบูรณ์หรือไม่เจ้าคะ...?”

หลวงพ่อ : “เขาถวายเป็นของสงฆ์ใช่ไหม เขาถวายเข้าไปในวัดใช่ไหม แล้ววัดไม่ได้ทำอะไร แต่คนในวัดเอาไปปลูกบ้านเงินนั้นไปที่อื่นใช่ไหม เขาถวายอานิสงส์มันได้ตั้งแต่ถวาย มี

อานิสงส์ครบถ้วน นั่นเขาครบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เลยนะ คนอื่นเอาไปใช้ไหม อย่าไปยุ่งกับเขาเลยนะ

อานิสงส์มันได้ตั้งแต่เริ่มให้ ยิ่งให้ก็ยิ่งอานิสงส์หนักขึ้น เวลาให้ต้องให้ด้วยตนเองใช่ไหม ขณะที่พระรับก็เกิดธรรมปีติอิ่มใจ อานิสงส์มันเพิ่ม **แต่ว่าคนที่นำเอาไปใช้พิเศษนั้นลงอเวจีแน่**"

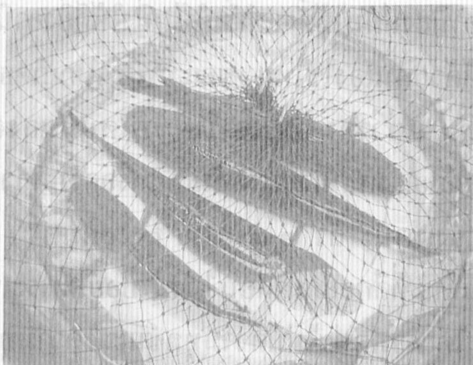
ผู้ถาม : "โอ้โฮ...หนักถึงขนาดนั้นเลยหรือครับหลวงพ่อ...?"

หลวงพ่อ : "ยังเบานะ ถ้า ๒-๓ คราว ลงโลกันต์"

ผู้ถาม :"นี่ดีนะที่สึกออกมาก่อน ไม่งั้นไปอยู่ใต้พระเทวทัตแน่ ๆ"

หลวงพ่อ : "ใต้เทวทัตน่ะไม่มีความทุกข์นะ ความทุกข์มันอยู่แค่อเวจี ต่ำกว่าอเวจีก็ไม่ถึงโลกันต์"

อุปฆาตกรรม

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ **อุปฆาตกรรม** หมายความว่าอย่างไรคะ...?"

หลวงพ่อ : "คำว่า อุปฆาตกรรม หมายถึงว่า **กรรมที่มาตัดรอนระหว่างชีวิต** คือมันยังไม่หมดอายุขัยก็ตายเสียก่อน แทนที่จะมีอายุครบ ๖๐ ปี ตามอายุขัย แต่อายุ ๓๐-๔๐ ปี กรรมที่เป็นอกุศลกรรม คือที่เราทำบาปไว้แต่ชาติก่อน ด้วยจากปาณาติบาต มาตัดชีวิตเสียก่อน"

ผู้ถาม : "มีวิธีที่จะพ้นกรรมประเภทนี้ไหมคะ อย่างเช่นถ้าเราปล่อยปลา หรือ สะเดาะเคราะห์ อะไรพวกนี้แหละค่ะ...?"

หลวงพ่อ : "ปล่อยปลานี่เขาถือว่าตัดอุปฆาตกรรมได้ เราปล่อยสัตว์ให้รอดนี่มันจะกันได้แต่ที่ให้หมอดูไปสะเดาะเคราะห์ หมอบอกว่าต้องเสียเท่านั้นเท่านี้ พอสะเดาะเคราะห์เสร็จ หมอ

หมดเคราะห์ไป ๓-๔ หมื่น คนที่สะเดาะเคราะห์เพิ่มเคราะห์ไป ๓-๔ หมื่น เป็นไง...เราก็เอาแบบของเรานั่นแหละ ได้ผลแน่นอนกว่า"

ผู้ถาม : "ปล่อยปลาอะไรดีคะ...?"

หลวงพ่อ : "เขาไม่จำกัดว่าปลาอะไร แต่ว่าปลานั้นจะมันต้องตาย ต้องเป็นปลาที่มีชีวิต"

ผู้ถาม : "บางคนเขาก็บอกว่า ปลาที่เราปล่อยแล้วจะทานไม่ได้ ใช่ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้าปลานั้นมันจะต้องตาย เราก็เอาไปปล่อยเพื่อเป็น การช่วยชีวิต จะเป็นปลาอะไรก็ตาม สัตว์อะไรก็ตาม เราปล่อยให้มันรอดชีวิต เป็นเมตตาจิตใช่ไหม จะต้องไปนั่งเลือกทำไม บางคนเลือกปล่อยปลานั่น ปลานี่ บางทีไอ้ปลาไม่ค่อยจะตายก็ปล่อย"

ผู้ถาม : "แล้วเราจะปล่อยแทนคนอื่นได้ไหม...?"

หลวงพ่อ : "ได้...แต่ว่าเขาไม่มีผลนะ"

ผู้ถาม : "ถ้าเราปล่อยแล้ว เราอุทิศส่วนกุศลได้ไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้าเขายังไม่ตายไปอุทิศส่วนกุศลเขาจะได้รับยังไงล่ะ เราเอาแบบนี้ซิ เราก็เอาปลาไปให้เขาซิ บอกว่าตั้งใจ ปล่อยปลานะ ฉันหาปลามาปล่อย ให้ปลามันรอดชีวิตเท่านั้นแหละ ถ้าเขาอนุโมทนา คือยินดีด้วยความเต็มใจ เป็นอันว่าเราปล่อยสัตว์ ด้วยมีจิตเมตตา คิดจะช่วยให้รอดพ้นจากการถูกขังก็ดี เห็นว่ามัน จะต้องตายก็ดี อันนี้เป็นของดี เป็นการช่วยชีวิตเขา และเราก็รอด พ้นจากอุปฆาตกรรมด้วย"

ปัญหาการบริโภคเนื้อสัตว์

ผู้ถาม : "เรื่องการถวายอาหารพระนะครับหลวงพ่อ เวลาอุบาสิกานำอาหารไปถวายพระ แล้วก็เอา **อาหารพวกเนื้อสัตว์**ไปถวาย จะบาปไหมครับ...?"

หลวงพ่อ : "ถามไม่ละเอียดนี่ อาตมาตอบไม่บาปเลยก็ได้ คือเนื้อสัตว์ที่เขาฆ่าแล้วและไปซื้อมา เราไปบังคับให้เขาฆ่าเมื่อไรล่ะ ใช่ไหม...?"

ผู้ถาม : "ถ้าเราไม่กินเขาก็ไม่ฆ่า"

หลวงพ่อ : "ถ้าเขาไม่ฆ่าเราก็ไม่ซื้อ เราไม่ซื้อเขาก็ฆ่าเราไม่ซื้อคนอื่นซื้อ เขาก็ซื้อ ถ้าเราสั่งให้เขาฆ่าซิ "วันนี้ไก่ ๓ ตัวนะ" "วันนี้ขอหมูให้ฉัน ๑ ขานะ" "พรุ่งนี้จะแต่งลูกสาว เอาวัว ๓ ตัว หมู ๓ ตัวนะ" อย่างนี้บาป ตั้งแต่เริ่มสั่งพระยายมบันทึกแล้ว บันทึก

ตั้งแต่สั่งแล้ว ถ้าตายไปก่อนรับวัวรับหมูนะ ลงเลย"

ผู้ถาม : "ก็หมายความว่าบาปเฉพาะ คนสั่งฆ่า กับ คนฆ่า...!"

หลวงพ่อ : "คนไหนฆ่าสัตว์คนนั้นก็บาป คนไหนสั่งคนนั้นก็บาป

เราซื้อที่เขาฆ่ามาขาย กินเท่าไรเราก็ไม่บาป เพราะไม่เป็นบาปพระพุทธเจ้าจึงไม่ห้าม ที่ไม่ห้ามเพราะว่าเขาฆ่าเป็นปกติอยู่แล้ว"

คำว่า **บาป** นี้แปลว่า **ชั่ว บุญ** แปลว่า **ดี** ทำชั่วแปลว่าบาป ทำดีเรียกว่าบุญ ทีนี้ชีวิตเขามีอยู่เราไปฆ่าเขา ชีวิตของเรา เราก็ไม่ต้องการให้คนอื่นเขาฆ่า ถ้าเราไปฆ่าเขาเราก็เป็นคนชั่ว

ฉะนั้นถ้าเขาไปฆ่ามาแล้ว เราไปซื้อกิน อันนี้ไม่ชั่ว เพราะไม่ได้สั่งให้เขาฆ่า แต่ว่าถ้าเอาเนื้อมาแล้วบอก

"เฮ้ย พรุ่งนี้เพิ่มหน่อยซิเว้ย" ทีนี้เอาแน่ ต้องว่ากันอย่างนี้นะ"

ผู้ถาม : "มีคนเขาบอกว่า การฆ่าสัตว์ คนฆ่าไม่บาปเท่าไรแต่คนกินบาป และเขายังบอกอีกว่า ถ้าไม่กินแล้วใครจะฆ่า"

หลวงพ่อ : "คิดเอาเองมากกว่า คนกินเขาไม่ได้สั่งให้ฆ่า นี่เขาฆ่าขาย ถ้ามีขายเขาก็ซื้อกิน จะไปโทษคนกินเขาไม่ได้หรอก ถ้าคนกินสั่งให้เขาฆ่าอันนี้จึงบาป **ไม่งั้นพระพุทธเจ้าคงจะห้ามพระฉันเนื้อสัตว์** นี่เขาว่ากันเอาเอง ไม่ถูกหลักเกณฑ์อะไรหรอก พระพุทธเจ้าตรัสว่า

"เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ"

"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราถือเจตนาเป็นตัวกรรม"

เจตนาแปลว่าตั้งใจ ถ้าตั้งใจคิดจะฆ่าแล้วลงมือฆ่าอันนี้บาปแน่"

ผู้ถาม : "ถ้ารับประทาน **อาหารมังสวิรัติ** จะตัดกิเลสได้ หรือเปล่าคะ...?"

หลวงพ่อ : "ถ้าตัดได้จริง พระพุทธเจ้าคงยอมตามที่ **พระเทวทัต ขอพร** แล้ว ฉันลองมา ๓ ปี เมื่อบวชใหม่ ๆ ฉันไม่กินเนื้อสัตว์ด้วย แล้วฉันหนเดียวด้วย และฉันไม่บอกชาวบ้านด้วย ถ้าบอกชาวบ้านก็ต้องทำอาหารลำบาก ก็ไปบิณฑบาตธรรมดา แต่เนื้อสัตว์เราไม่กิน บางวันไม่มีอะไรมาให้เลย ก็กินเกลือกับหัวหอม กินผักเป็นอาหาร ลองมา ๓ ปี ไม่เห็นกิเลสมันลดเลย แต่ว่าถ้าไม่กินได้นี่ดีนะ ฉันสรรเสริญถ้าเป็นฆราวาสนะ เพราะว่าจะได้ไม่กังวลเรื่องเนื้อสัตว์ จิตของเราก็ตัดบาปไปจุดหนึ่ง ใช่ไหม...

ในปฐมบัญญัติ ของสิกขาบท **สังฆาทิเสส ข้อที่ ๑๐** มีเรื่องเล่าว่า **พระเทวทัต** เข้าไปหา **พระโกกาลิกะ** โอ้โฮ...นี่อยู่อเวจีทั้งคู่ ใครไปอเวจีไปมอง ๆ ดูนะ พระเทวทัตยืนกางแขนกางขา โกกาลิกะนั่งชันเข่า หอกเสียบสบาย ๆ แล้วก็พระกฏโมรกติสสกสะ พระที่เป็นบุตรของนางขัณฑเทวี และ **พระสมุทททัต** ชักชวนให้พระสงฆ์แตกกัน ใครบ้างล่ะ...พระเทวทัต เป็นหัวหน้าโจก โกกาลิกะรองประธาน พระกฏโมรกติสสกสะ และ พระสมุทททัต

ชักชวนให้สงฆ์แตกกัน พร้อมทั้งบอกแผนการที่จะเสนอแผนการให้เคร่งครัดยิ่งขึ้น มี ๕ ข้อ ซึ่งเข้าใจว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงไม่อนุญาต และตนจะนำข้อเสนอขึ้นประกาศแก่มหาชน

ข้อเสนอ ๕ ข้อนั้นคือ อันนี้ฟังให้ดีนะ ข้อนี้ดีมาก เวลานี้คนที่ปฏิบัติผิดมีเยอะ ไปหลงผิดว่าไอ้ที่เราทำนี่ดีนี่หว่า ข้อเสนอของพระเทวทัต ๕ ข้อ เวลานี้พระสาวกของพระเทวทัตก็มีเยอะเหมือนกัน ถือว่า ๕ ข้อ ที่พระเทวทัตขออนุญาตนี้ นึกว่าเป็นของดีกันนัก สงสารชาวบ้าน ข้อเสนอของเทวทัต ๕ ข้อ คือ

๑. ภิกษุพึงอยู่ป่าตลอดชีวิต เข้าละแวกบ้าน ต้องมีโทษ หมายความว่า พระทุกองค์ที่บวชแล้ว ห้ามเข้าหมู่บ้านโดยเด็ดขาดต้องอยู่เฉพาะในป่า ห้ามโผล่หน้าเข้ามาในบ้าน

๒. ภิกษุถือบิณฑบาตเป็นวัตรตลอดชีวิต เป็นวัตรหมายถึงปฏิบัติ ต้องบิณฑบาตตลอดชีวิต ผู้ใดรับนิมนต์ไปฉันตามบ้านต้องมีโทษ นี่เป็นความต้องการของพระเทวทัต รู้แล้วว่าทำไม่ได้ แต่แกล้งขอ

๓. ภิกษุพึงใช้ผ้าบังสุกุล หมายความว่าผ้าเปื้อนฝุ่น ผ้าเศษผ้าที่เขาทิ้งตามกองขยะบ้าง ตามที่ต่าง ๆ บ้าง ตามที่เขาพันผีไว้บ้าง นำมาซัก นำมาย้อม มาปะติดปะต่อเป็นจีวรจนตลอดชีวิต ผู้ใดรับจีวรที่ชาวบ้านถวาย ต้องมีโทษ

๔. ภิกษุพึงอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ผู้ใดเข้าที่มุงที่บังที่มีหลังคาต้องมีโทษ

๕. ภิกษุไม่พึงฉันเนื้อสัตว์ ผู้ใดฉันต้องมีโทษ

เห็นไหม...การขอนี่เขาขอเพื่อเป็นการลบล้างไม่ใช่ทำได้ ภิกษุเหล่านั้นเห็นมีทางชนะร่วมด้วยว่า พระพุทธเจ้าแพ้แหงๆ พระเทวทัตต้องชนะการเสนอญัตติแบบนี้ พระเทวทัตจึงได้เข้าไปเฝ้าสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า กราบทูลข้อเสนอ ๕ ประการนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า

"ดูก่อน เทวทัต ผู้ใดปรารถนาจะอยู่ป่า ก็จงอยู่ป่า

ผู้ใดปรารถนาจะอยู่ในละแวกบ้าน ก็จงอยู่ในละแวกบ้าน

ผู้ใดปรารถนาจะเที่ยวบิณฑบาต ก็จงเที่ยวบิณฑบาต

ผู้ใดปรารถนาจะใช้ผ้าบังสุกุล ก็จงใช้ผ้าบังสุกุล

ผู้ใดปรารถนาจะใช้ผ้าไตรจีวรจากฆราวาสถวาย ก็จงรับได้

เราอนุญาต ที่นอนที่นั่ง ณ โคนไม้ตลอด ๘ เดือน หมายความว่าที่ไม่ใช่ฤดูฝน เป็นฤดูหนาว หรือฤดูแล้ง ถ้าจะไปยังงั้นก็ได้

เราอนุญาตเนื้อสัตว์ที่บริสุทธิ์ โดย ๓ ส่วน คือ

๑. ไม่ได้เห็นเขาฆ่า

๒. ไม่ได้ยินเขาฆ่าเพื่อถวายพระ

๓. ไม่ได้รังเกียจคิดว่าเนื้อสัตว์นี้น่ากลัวเขาฆ่าเพื่อเรา เช่นเขาฆ่าเจาะจงเพื่อจะให้ภิกษุบริโภค

พระเทวทัตดีใจที่พระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ยอมรับสมเจตนาจึงได้เที่ยวประกาศให้เห็นว่า พระพุทธเจ้าไม่ยอมอนุญาตข้อเสนอที่ดีของตน ทำให้คนที่มีปัญญาทราม คนไร้ปัญญาบางคนเห็นว่า **พระสมณโคดมเป็นผู้มักมาก**

โอ้โฮ... ดีจริง ๆ นะ พระผู้มีพระภาคเจ้ามักมากแล้วใครจะมักน้อยอีก แต่คนที่เข้าใจเรื่องดี กลับติเตียนพระเทวทัตเอาแล้วซิ... นี่พระไม่ดีทำให้ชาวบ้านแตกกัน ความทราบถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงได้เรียกประชุมสงฆ์ ไต่สวนพระเทวทัตเป็นสัตย์แล้ว จึงได้ทรงติเตียนและทรงบัญญัติสิกขาบท ว่า

"ห้ามภิกษุพากเพียรเพื่อทำลายสงฆ์ให้แตกกัน เมื่อภิกษุอื่นห้ามไม่ฟัง ภิกษุทั้งหลายพึงสวดประกาศเป็นการสงฆ์เพื่อเลิกข้อประพฤตินั้นเสีย ถ้าสวดถึง ๓ วาระยังไม่เลิก ต้องอาบัติสังฆาทิเสส"

จำไว้ให้ดีนะ นี่บท ๕ ข้อนี้ ทวนเสียอีกทีนะ

๑. ภิกษุพึงอยู่ป่าตลอดชีวิต เข้าละแวกบ้านต้องมีโทษใครเขาจะทำ

๒. ภิกษุพึงถือบิณฑบาตเป็นวัตรตลอดชีวิต ถูกรับนิมนต์ฉันตามบ้านต้องมีโทษ

๓. ภิกษุพึงใช้ผ้าบังสุกุล คือผ้าเปื้อนฝุ่น ผ้าเศษผ้าที่เขากองทิ้งไว้ หรือผ้าห่อผีห่อคนตายตลอดชีวิต ถ้ารับผ้าที่เขาถวายต้องมีโทษ

๔. ภิกษุต้องอยู่โคนไม้ตลอดชีวิต ตลอดฤดูน้ำฤดูฝนไม่รู้ ถ้าเข้าบ้านที่มีหลังคาต้องมีโทษ

๕. ภิกษุไม่ฉันเนื้อสัตว์ ผู้ใดฉันมีโทษ

ทั้ง ๕ ข้อนี้พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตนะ เมื่อเห็นคนด้วยเมื่อเจอะพระเขาทำอย่างนี้นะละก็ญาติโยม อย่าถือว่าเขาเป็นคนเคร่งครัดนะ ต้องถือว่าเขาเป็นคนละเมิดพระดำรัสสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แล้วกัน...”

ผู้ถาม : “กระผมเป็นฆราวาส **กินอาหารมื้อเดียว** ทำอย่างนี้โดยตลอด ไม่ทราบว่าจะมีอานิสงส์เป็นไปข้างหน้าอย่างไรครับ...?”

หลวงพ่อ : “อานิสงส์ปัจจุบัน คือ

๑. เปลืองอาหารน้อย เพราะกินเวลาเดียว

๒. มีเวลาทำงานมากขึ้น ข้างหน้าต่อไปอานิสงส์ใหญ่คือตาย...ก็แค่กินเวลาเดียวยังวัดฐานะอะไรไม่ได้เลย อย่าไปนึกว่ามันดีเด่นกับใครเขานะ กินเวลาเดียว กิน ๒ เวลา กิน ๓ เวลามีความหมายเสมอกัน สำคัญว่า “**ใจตัดกิเลสได้หรือเปล่า**” เขาเอากันตรงนั้น ถ้าถือแค่กินนี่มันเป็น **มานะทิฏฐิ** เป็นกิเลสหยาบมากอีกอย่างหนึ่งตายเร็วมาก อย่าไปนึกว่าดีนะ และถ้านั่งคุยว่านี่ฉันกินเวลาเดียว เสร็จเลย โอ้อวด นี่เป็น **มานะกิเลส** พังเลย”

ผู้ถาม : “อย่างนี้แทนที่จะไปดี ก็เลยไป...”

หลวงพ่อ : “ก็ไปดี หมายความว่าก่อนจะไปก็เปลืองน้อย เพราะ

ฉะนั้นอย่าถือเป็นเรื่องสำคัญนะ ไอ้กินเวลาเดียว ๒ เวลา กินเนื้อสัตว์ ไม่กินเนื้อสัตว์ นี่อย่านะ อย่าถือเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าคนที่ไม่กินเนื้อสัตว์ต้องตอบอย่าง **หลวงปู่แหวน** เคยมีคนมาเล่าให้ฟัง มีคนหนึ่งแกบอกหลวงปู่แหวนว่า

"เวลานี้ผมถือมังสวิรัติครับ ไม่กินเนื้อสัตว์"

หลวงปู่แหวนท่านบอก

"ไอ้วัวควายกินหญ้าตั้งนาน ไม่เห็นเป็นพระอรหันต์ซักตัว"

ตอบนำสมัย ไม่ใช่ทันสมัย ถ้าเรื่องเป็นความจริงตามนั้น แต่การกินไม่มีความหมายในการปฏิบัติ แต่ปฏิบัติจริง ๆ มันอยู่กับ

๑. เข้าถึงสะเก็ดพระศาสนาแล้วหรือยัง

๒. เข้าถึงเปลือก เข้าถึงกระพี้ เข้าถึงแก่นแล้วหรือยัง เข้าถึงแก่นนี่ยังใช้ไม่ได้นะ ยังเป็นเหยื่อของอบายภูมิ จะต้องเข้าถึงพระโสดาบันเป็นอย่างต่ำ เขาวัดกันตรงนี้ อย่าไปวัดกันแค่กิน"

ผู้ถาม : "คนทำบุญให้ทานที่กินเนื้อสัตว์ กับคนทำบุญให้ทานที่ไม่กินเนื้อสัตว์ อันไหนจะได้อานิสงส์มากกว่ากันคะ...?"

หลวงพ่อ : "อานิสงส์แบบไหนล่ะ อานิสงส์ไปนรก หรืออานิสงส์ไปสวรรค์ อานิสงส์มันมี ๒ อย่าง ทำบาปก็มีอานิสงส์จะลงขุมไหนแน่ ถ้าทำบุญก็มีอานิสงส์ อย่างเลวก็ไปสวรรค์ อย่างกลางไปพรหม อย่างดีที่สุดไปนิพพาน คนที่ไม่ทำบุญเลย

แม้ไม่กินเนื้อสัตว์ก็มีสิทธิ์ไปอยู่กับเทวทัตได้ มีไหมคนไม่ทำบุญเลย คนที่ทำบุญไม่กินเนื้อสัตว์ อย่าลืมว่าพระพุทธเจ้าฉันเนื้อสัตว์นะ พระที่ฉันเนื้อสัตว์ไปนิพพานนับไม่ถ้วน เขาไม่ได้กินสัตว์เป็น เขาซื้อมากินไม่มีบาป”

ผู้ถาม : “ที่ไม่กินเนื้อสัตว์ก็เพราะว่าไปมองเห็นเนื้อสัตว์แล้วมีเลือดมีคาว เลยกินไม่ได้เจ้าค่ะ”

หลวงพ่อ : “อย่างนี้ไม่เป็นไร ถ้าเห็นว่าสกปรกเป็น **อาหาเรปฏิกูลสัญญา** อันนี้เป็นปัจจัยให้บรรลุพระอนาคามีหรือพระอรหันต์ นี่เป็นพื้นฐานใหญ่นะ ถ้าเห็นแบบนั้นเกิด**นิพพิทาญาณ**แล้ว นิพพิทาญาณเป็นปัจจัยให้ได้พระอนาคามี ต่อไปถ้าเว้นจริงเป็น**สังขารุเปกขาญาณ** เป็นอรหันต์ คนที่จะเป็นอรหันต์ได้ ถ้าไม่คล่องในบทนี้เป็นไม่ได้ มี **กายคตานุสสติ** กับ **อสุภกรรมฐาน** เป็นพื้นฐาน”

พระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ในสมัยพุทธกาล ไม่เสวยและฉันเนื้อสัตว์ เป็นต้น

๑. ต้องไม่ฉันเนื้อสัตว์ ๑๐ ประการมีเนื้อมนุษย์เป็นต้น

๒. เนื้อนั้นจะต้องเป็นปวัตตมังสะ คือที่เขาขายแกงกินกันตามปกติของเขา โดยพระไม่ได้เห็น ไม่ได้ยิน ไม่ได้รังเกียจสงสัยว่าเขาฆ่าเนื้อเจาะจงถวายตน

๓. ก่อนการฉันอาหารเนื้อทุกคราว จะต้องพิจารณาเสียก่อนเพื่อป้องกันไม่ให้ฉันเนื้อต้องห้ามข้างต้น

ปัญหาการเข้าทรง

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะ อยากจะกราบเรียนถามว่า ผีที่มาเข้าทรง มันมาเข้าทางไหนคะ?"

หลวงพ่อ : "คุณให้เข้าทางไหนล่ะ ฉันไม่เคยเห็นเข้าใครเลยนี่ ถ้าเข้าไปเหม็นขี้ตาย"

ผู้ถาม : (หัวเราะ)

หลวงพ่อ : "นั่นเขาไม่ได้เข้า เราใช้ศัพท์ผิดเองต่างหาก เขาอยู่ข้างนอก **แต่เขาใช้กำลังจิตบังคับคน** ฉันเคยเห็นเขาอยู่ข้างนอก อย่างเป็นผีเข้าก็ดี เจ้าทรงก็ดี เขาอยู่ข้างนอก ถ้าเป็นเทวดาเขาอยู่สูงกว่า เขาใช้กำลังจิตบังคับ คือกำลังจิตคนนั้นสู้ไม่ได้

คุณจะเห็นว่าคนที่ผีเข้าก็ดี คนที่เข้าทรงก็ดี พวกนี้ตกใจง่าย จิตใจอ่อน ถ้าไม่ตกใจง่าย จิตใจอ่อน ไม่มีทางเข้าได้ เราใช้ศัพท์ว่าเข้า แต่ความจริงเขาไม่ได้เข้า"

ผู้ถาม : "แล้วทำไม จะต้องมีวิญญาณอื่นเข้ามาแทรกแซง ขอให้เป็นร่างทรง ทำไมต้องเป็นแบบนี้...?"

หลวงพ่อ : "ถามว่าทำไมจะต้องมาทรง ฉันไม่ได้เป็นคนนั้น ฉัน

ไม่รู้นะ ต้องให้ตายเสียก่อน แต่ว่าการทรงนี่เราต้องสังเกตนะ ที่เขามาเข้าทรงเราอย่าไปตำหนิว่าเขาไม่ดี หรือว่าเขาทรงเราอย่าเพิ่งชมเขาว่าดี ต้องดูเหตุผล คือว่าเหตุผลที่เขาพูดออกมา เขาสั่งออกมาจะมีผลตามที่เขาพูดไหม เพราะว่าพวกที่เข้ามาทรงเป็นคนหลายชั้นถ้าเป็น **อสุรกาย** หรือ **สัมภเวสี** นี่เขาก็มีความสามารถตามที่เขาสามารถ เขารู้ได้แต่ว่ามันระยะสั้น ๆ และถ้าเป็น **อากาศเทวดา** เขาจะมีความสามารถสูงกว่านั้น และถ้าเป็น **พรหม** ก็มีความสามารถสูงกว่า

เราจะสังเกตได้ว่าถ้าเป็นพรหม เขาจะมาเฉพาะวัน ถ้ามาวันนี้เขาจะบอกวันไหนเขาจะมาอีก แต่เขาไม่มาทุกวันและใช้เวลาน้อย เขาพูดน้อย

สมมุติว่าเขาจะมารักษาโรค เขาจะบอกเลยว่า วันนั้นจะมีคนเป็นโรคอะไรมา เขาจะเตรียมยาไว้เลย แล้วก็วันที่เขาบอกไม่มา อย่าไปเชิญเขานะ เขาไม่มา

ทีนี้คนทรงที่มีเทวดาและพรหมมาทรง อันนี้ก็มีแทรกได้เหมือนกัน เราก็ไม่โทษคนทรง เพราะคนทรงเป็นคนใจอ่อนคือใครเข้าก็ได้ง่าย ๆ บางทีพอเริ่มเชิญเทวดาประจำหรือพรหมประจำตัวแทรกมันมาก่อน เคยถามเหมือนกันว่าทำไมปล่อยเขาเข้ามาเขาเข้าไปแล้วนี่ เขาก็เคารพกันอยู่แล้ว เขาเกรงใจเหมือนกัน แต่ตัวแทรกนี่เขาก็มีความสามารถ ป่วยไข้ไม่สบายเขาก็รักษาได้ ถามอะไรเขาก็บอกได้ เขามีสภาพเป็นทิพย์เหมือนกัน”

ปัญหาเครื่องรางของขลัง
และพระบรมสารีริกธาตุ

ปัญหาเรื่องนี้ได้นำคำตอบของหลวงพ่อ มาเพื่อความกระจ่าง ของความหมายที่อยู่ในความรู้สึกของท่านพุทธศาสนิกชนบางท่าน ที่ยังเข้าใจไม่ครบถ้วนในความหมายของคำว่า "เครื่องรางของขลัง" ซึ่งในปัจจุบันนี้บางท่านมีความเข้าใจไปว่า พระที่ชอบแจกเครื่องรางของขลังจะทำให้คนติดอยู่ในวัตถุว่าหลงใหลงมงาย

ปัญหานี้โดยเฉพาะนักเรียนนักศึกษา นำมาถามกันอยู่เสมอซึ่งหลวงพ่อท่านได้กรุณาอธิบายว่า

"ความมุ่งหมายในการใช้พระคล้องคอ โดยมากพวกเรามักจะเข้าใจผิดกัน ที่พระท่านทำพระไว้ให้คล้องคอ ก็หมายถึงว่าบุคคลใดที่มีใจเคารพในพระพุทธเจ้า มีใจเคารพในพระธรรม มีใจเคารพในพระอริยสงฆ์ แต่ทว่ามีกำลังใจที่เข้าถึงพระรัตนตรัยทั้ง ๓ ประการ ยังอ่อนอยู่ ฉะนั้นจึงได้ทำรูปเปรียบของพระพุทธเจ้าก็ดี รูปเปรียบของพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่งก็ดี ที่เป็นที่เคารพนับถือห้อยคอไว้ ถ้าหากว่าเรานึกถึงพระท่านไม่ออกจะได้นำพระขึ้นมาดู

รูปนี้เป็นรูปองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ทรงแนะนำให้เราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามระบอบแห่งความดีที่เรียกกันว่า "พระธรรมวินัย"

นี่ความจริง เป็นความมุ่งหมายของผู้ทำ ต้องการอย่างนี้ หมายความว่า คนที่มีพระห้อยคอ ควรจะทำใจอย่างพระหรือมิฉะนั้นคนที่มีพระห้อยคอ ก็ควรจะทำตามที่พระแนะนำให้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ แต่ว่าพวกเราก็กลับมาพลิกแพลงเสีย เอาพระไปตีกับชาวบ้านเขา ไปยุให้พระตีกัน

พระที่นำมาห้อยคอนี่ พระท่านทำขึ้นมาก็ด้วยอาศัยอำนาจของพระพุทธานุภาพนะ อำนาจของพระพุทธานุภาพนี่สามารถที่จะช่วยคนที่ไม่ถึงอายุขัยให้พ้นจากอันตรายได้

ที่เรียกว่า "**พระเครื่อง**" อันนี้ใช้ได้ แต่ถ้าหากจะเรียก "**เครื่องรางของขลัง**" อันนี้ใช้ไม่ได้ พระทุกองค์ท่านทำมาไม่ใช่ของขลัง ท่านทำมาด้วยวิชาที่เขาเรียกว่า "**พุทธศาสตร์**" ไม่ใช่ "**ไสยศาสตร์**" พุทธศาสตร์กับไสยศาสตร์มีค่าต่างกัน พวกของขลังนี่เป็นไสยศาสตร์ เขาทำมาเพื่อทำลาย สำหรับพุทธศาสตร์เขาทำเพื่อการสงเคราะห์ เพื่อให้บุคคลที่มีพระประเภทนี้ไว้ถ้ามีจิตใจเคารพในคุณพระรัตนตรัย ถ้าไม่ถึงอายุขัย ถ้าอันตรายของชีวิตถึงจะเกิดขึ้นก็สามารถปลอดภัยจากอันตรายนั้นได้"

(ต่อไปนี้เป็นคำตอบปัญหาของหลวงพ่อในเรื่องนี้)

ผู้ถาม : "หลวงพ่อคะอ่านประวัติหลวงพ่อปานแล้วมีความรู้สึกว่า

ถ้าเรามีวัตถุมงคลที่มีพลังสูง เช่น **ยันต์เกราะเพชร** ก็ดีนะคะ ตอนที่ลาว ปล่อยของมาแล้ว ของอื่นแตกหมด แต่ยันต์เกราะเพชรนี้อยู่ไม่เป็นไร ทำให้นึกอยากได้ของที่แจ๋ว ๆ อย่างนั้นค่ะ"

หลวงพ่อ : "จะเอาเพชรสีอะไรล่ะ สีน้ำมันก๊าด? จะไปยากอะไร

ยันต์เกราะเพชรบทเสกกับบทเขียนก็มี **พระพุทธคุณ** คือ อิติปิ โส บทต้น แล้วก็ทุกวันต้องบูชาด้วย อิติปิ โส ๑ จบ มีพระองค์ไหนก็เหมือนกัน หรือ มีพระคล้องคอ เวลาสวด อิติปิ โส ก็นึกถึง **บารมีของพระพุทธเจ้า** ห้องที่สองนึกถึง **บารมีพระธรรม** ห้องที่สามนึกถึง **บารมีพระอรหันต์ทั้งหลาย** พวกบูชายันต์เกราะเพชรก็ต้องใช้บทนี้เป็นประจำ ถ้าไม่ใช้ประจำฉันก็ไม่แน่ใจว่าจะคุ้มครองได้นะ"

ผู้ถาม : "ก็แสดงว่ายังมีวัตถุมงคลที่มีพลังสูงจริง"

หลวงพ่อ : "มันอยู่ที่เราด้วย ทำมาให้ดีแล้ว เราดีเท่าของหรือเปล่า

ถ้าเรามีความเข้มแข็งแล้วเราก็ดีเท่าของ อย่างเขาเอา

รถยนต์มาให้เรา เราใช้ไม่เป็น รถยนต์ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยใช่ไหม...เขาให้มาแล้วเราก็ใช้ให้ถูกทางด้วย ก่อนที่จะใช้ก็ต้องหาน้ำมันเครื่อง น้ำมันเกียร์ น้ำมันเผาอะไรพวกนี้ใช่ไหม...ก็เหมือนกัน เมื่อได้พระมาแล้ว นึกน้อมความดีของพระ นึกถึงความดีของพระ ไม่มีอะไรมาก อิติปิ โส บทเดียวพอ ทุก ๆ วัน ตอนเช้าตื่นขึ้นมานึกถึงบารมี นึกถึงพระที่เรามีอยู่"

ผู้ถาม : "บางคนห้อยพระราคาเป็นแสนก็ตาย"

หลวงพ่อ : "ถ้าถึงวาระก็ต้องตาย ความจริงที่ให้มีพระคล้องคอท่านมีความหมาย **ให้ทำใจให้เป็นพระ** ว่าเราเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าทรงสอนในหลักใหญ่ ๓ ประการ

๑. **สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง** พวกเธอทั้งหลายจงอย่าทำความชั่วทุกอย่าง

๒. **กุสะลัสสูปะสัมปะทา** จะสร้างแต่ความดี

๓. **สะจิตตะปริโยทะปะนัง** จงทำจิตให้ผ่องใสจากกิเลส แล้วก็ลงท้ายว่า

เอตัง พุทธานะสาสะนัง เราขอยืนยันว่าพระพุทธเจ้าทุกองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมด

นี่ท่านต้องการทำจิตให้เป็นพระ ไม่ใช่เอาพระไปตีกับชาวบ้าน บางทีพาพระไปขโมยเขาเสียอีก พระขโมยของตั้งแต่ ๑ บาทขึ้นไป ศีลขาดหมดแล้ว พาพระไปกินเหล้าเป็นปาจิตตีย์ พาพระไปเล่นการพนัน พระก็ถูกสึก ไม่ไหว ใช่ไหมคุณ"

(และปัญหาข้อสุดท้ายเรื่อง **พระบรมสารีริกธาตุ**)

ผู้ถาม : "หลวงพ่อครับ กระผมมี **พระธาตุ** อยู่องค์หนึ่ง เราจะมีวิธีดูยังไงครับ จึงจะรู้ว่าเป็นของพระองค์จริง...?"

หลวงพ่อ : "ฉันไม่ดูเลย ฉันคิดว่าจะบูชาอะไรก็ตาม ถ้าใจเรา**นึกถึงพระพุทธเจ้าก็ใช้ได้หมด** จะมัวไปนั่งติดธาตุอยู่ทำไม เราหาองค์ท่านไม่ดีรึ ใช่ไหม...เรามีพระบรมสารีริกธาตุอยู่

แต่ไม่นึกถึงท่านเลยจะเกิดประโยชน์อะไร

ประโยชน์จริง ๆ ก็คือว่า ถ้าเราเคารพพระพุทธเจ้าเพียงใด นั่นผลจึงจะเกิด ถ้าเรามีอยู่เราไม่เคารพ ก็ไม่มีความหมาย ดีไม่ดีจะเกิดเป็น **การปรามาส** เข้าอีกจะซวยใหญ่ ใช่ไหม...ว่าตรงไปตรงมานะ

แต่ว่าถ้าเรามีอยู่จริง เราเคารพจริงก็เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวดีเหมือนกัน ไม่ใช่ไม่ดี เอาอย่างนี้ดีกว่า จริงหรือไม่จริงเราก็ไหว้เรานึกถึงพระพุทธเจ้าก็หมดเรื่อง ยังไง ๆ ก็ถึงพระพุทธเจ้าแน่"

ผู้ถาม : "ถ้าหากว่าบ้านมี ๒ ชั้น แล้วเอาพระพุทธรูปไว้ข้างล่าง ถ้ามีคนเดินผ่านชั้นบนจะเป็นไรไหมคะ ถือว่าเป็นการข้ามพระพุทธรูปไหมคะ...?"

หลวงพ่อ : "ไม่เป็นไรหรอก เพราะเราไม่ได้ตั้งใจปรามาส ก่อนขึ้นก็ไหว้ ขอขมาอภัยท่าน"

ผู้ถาม : "แต่ถ้าหากเป็นพระธาตุนี่เอาไว้ชั้นล่างไม่ได้ใช่ไหมคะ?"

หลวงพ่อ : "มันก็ครือกัน แล้วแต่ถ้าหากว่าไม่มีความจำเป็นอะไรก็เอาไว้ชั้นบนก็ดี ใจจะได้สบาย พระพุทธรูปก็เหมือนกัน แต่ถ้าเป็นกรณีพิเศษเราเดินขึ้นไปโดยไม่มีใจปรามาสก็ไม่เป็นไรนะ"

บุญถวายสังฆทาน

เรื่องเผาตามประเพณีจีน (กงเต๊ก) มีหมอที่จังหวัดพิจิตร หมอผู้หญิงนะ แกเคยไปเจริญพระกรรมฐานที่วัดฯ พ่อเป็นจีน เวลาพ่อแกตาย แกทำบุญเต็มที่ทั้งประเพณีไทยและประเพณีจีน

ปรากฏว่าวันหนึ่งแกนั่งเจริญพระกรรมฐานอยู่ เตี่ยก็มาบอกแกว่า

"อีหนู ตึกขี้เถ้า รถยนต์หรือแบงค์ขี้เถ้าที่มึงเผาไปกูไม่ได้รับเลย ผีเขาไม่ใช้ขี้เถ้า"

แกก็ถามว่า "จะให้ทำยังไงล่ะ?"

เตี่ยบอกว่า "ถวายสังฆทานให้กูก็แล้วกัน ที่เอ็งทำบุญไปครั้งนั้น เตี่ยไม่ได้รับเลย และเอ็งก็ไม่ได้บุญด้วย แต่ที่เตี่ยไม่ตกนรกเพราะเตี่ยนึกถึงพระพุทธเจ้าอยู่"

ลูกสาวถามว่า "จะเอาอะไรบ้าง"

เตี่ยบอกว่า "ถ้ามีพระพุทธรูปหน้าตักกว้าง ๕ นิ้วขึ้นไปเตี่ยจะมีรัศมีกายสว่างมาก เพราะเทวดาหรือพรหมเขาถือความสว่างของร่างกาย ไม่ได้ดูที่เครื่องแต่งตัว ถ้ามีผ้าจีวรด้วย เครื่องประดับของเตี่ยจะสวยขึ้นกว่าเดิม และถ้ามีอาหารด้วย ความเป็นทิพย์ของร่างกายจะดีกว่าเก่า"

แล้วแกขึ้นรถมาที่นี่มาขอถวายสังฆทาน ก็บอกแกว่าจะถวายสังฆทานที่ไหนก็ได้ แกก็ไม่ยอม ถามว่าทำไมไม่ถวายวัดใกล้ ๆ แกตอบว่าไม่ไว้ใจ กลัวเขาจะเอาพระพุทธรูปไปขายก็เลยมาถวายที่นี่ แกถามว่า เตี่ยดีขึ้นหรือไม่ ก็ตอบว่าเป็นเรื่องของคุณต้องสัมผัสกันเอง เวลาทำสมาธิให้ทำใจปกติอย่าไปนึกถึงเตี่ย จิตฟุ้งซ่านมันจะไม่เห็น แกก็พยายามทำใจแบบนั้น

ตอนเช้าแกก็มาบอกว่า แกดีใจนอนไม่หลับ เตี่ยแกมาแพรวสวยระยับกว่าเก่า และเห็นตัวเองว่าออกไปคุยกับเตี่ยก็สวยคล้ายเตี่ย เพราะว่าการถวายสังฆทานให้คนตายนั้น เราเองก็ต้องได้เต็ม ๑๐๐ % และผีต้องโมทนาจึงจะได้ บุญก็ยังอยู่ที่เราเต็มที่

ในเมื่อแกทำเองอานิสงส์สูง **เพราะกังวลน้อยบุญมาก กังวลมากบุญน้อย** ถ้าจัดงานเป็นพิเศษจะไม่ได้บุญเลย งานยิ่งใหญ่เท่าไร บุญยิ่งหดมากเท่านั้น พอเริ่มงานก็ฆ่าปลา ฆ่าเป็ด ฆ่าไก่ บาปเข้ามาก่อน บุญมันเข้าไม่ได้มันไม่ถูกกัน บุญเหมือนแสงสว่าง บาปเหมือนกับความมืด ที่ไหนมืดที่นั้นต้องไม่มีสว่าง ถ้ามีสว่างมัน

จะมีดหรือ ถ้าเขาฆ่าไว้เยอะแยะแล้ว เราไม่ได้สั่งมันไม่มีอะไร มันจำเป็นนักหรือว่าเวลาทำบุญต้องเลี้ยงเหล้ากันด้วย จะต้องฆ่าสัตว์พระองค์ไหนเขาสั่ง ลงทุนทำบุญทำศพหมดไป ๕-๖ หมื่น พระได้ไม่กี่สตางค์ ค่าอาหารพระกินไปสักกี่ช้อน มันเป็นหมื่นหรือเปล่า ไอ้เงินหมื่นจ่ายอะไรกันแน่ บางทีหมดค่าเหล้าไปกี่พันก็ไม่รู้ หมดค่าเชือดไก่เชือดปลาเท่าไร อันนี้ตัวบาปทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องบุญ แล้วอ้างว่าทำบุญ ใช่ไหม...?

การถวายสังฆทานนี่ดีที่สุด สังฆทานนี่บุญใหญ่ด้วย กังวลน้อยด้วย ไปซื้อพระพุทธรูปมาองค์หนึ่ง ซื้อไม่ต้องโมโห อย่าไปต่อขอลดเขามากนักก็แล้วกัน และก็มีอะไร เขาไม่จำกัด ข้าวถ้วยแกงถ้วยขนมถ้วยน้ำสักแก้ว เขาก็ไม่ว่าอะไร เราคนเดียวทำได้เลยเรียบร้อย ไอ้นี่บาปนิดเดียวก็ไม่มี ตัวกังวลก็ไม่มี บุญก็บริสุทธิ์

และบุญสังฆทานเป็นบุญใหญ่มาก ที่พระพุทธเจ้าบอกว่าทำบุญกับท่าน ๑๐๐ ครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทาน ๑ ครั้ง แล้วลงทุนก็ไม่มาก กังวลก็ไม่มี

ส่วนการอุทิศส่วนกุศล เคยถามพระยายมท่านว่าแม้แต่พระที่อยู่นิพพานยังทราบการทำบุญของคน คนทำความดีนี่พระนิพพานทราบแล้วท่านก็โมทนา นิพพานอยู่อันดับสูงสุดมาก ก็ไอ้นรกนี่แค่ตูดหมาจะโมทนาไม่ได้หรือพระยายมบอกว่า

จะเปรียบเทียบให้ฟัง สมมติว่าตัวท่านนี่นะ ผมเอาไฟเผาด้วย เอาหอกดาบขวานมาฟันมาแทงด้วย เจ็บอยู่แบบนั้น ร้อน

ก็ร้อน ใครเขาส่งขนมให้กิน ท่านจะกินได้ไหม...?

ท่านเปรียบเทียบง่ายจริง ๆ กินไม่ได้ ร้อน ท่านก็บอกว่า ทุกข์เวทนามันมาก ไม่มีโอกาสโมทนา นรกมี ๒ อันดับ ขุมใหญ่กับบริวาร กับยมโลกียนรก ถ้ายมโลกียนรกต้องแบ่งขั้น ถ้าหนักเกินไปก็ไม่มีสิทธิ์โมทนา ถ้าปานกลางไม่หนักมากอาจจะโมทนาได้ แต่ไม่มีส่วนหลุด แต่โทษเบาลง ถ้าเบามากก็อาจจะโมทนาได้เลย โดยเฉพาะถ้าเป็นบุญสังฆทานเห็นจะสู้ไม่ไหว ถ้าถามว่าสังฆทานดึงคนตกนรกได้ไหม ควรจะตอบว่ายังดึงไม่ได้ดีกว่า...!

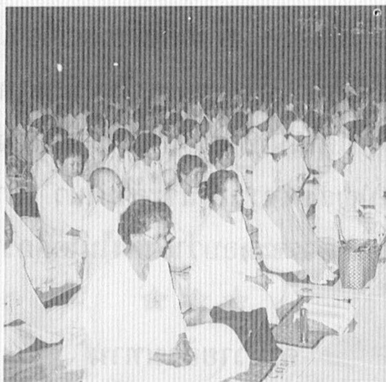
คำถวายสังฆทาน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(ว่าพร้อมกัน ๓ จบ)

(หลวงพ่อกล่าวนำ) ข้าแต่พระสงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายพระพุทธปฏิมากร ผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ แด่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับพระพุทธปฏิมากร ผ้าไตรจีวร พร้อมด้วยของที่เป็นบริวารทั้งหลายเหล่านี้ ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ

บุญพระกรรมฐาน

เมื่อปี ๒๕๐๔ อาตมาไปเทศน์ที่อำเภอสรรค์บุรี จังหวัดชัยนาท มีตาอะไรหรือ อีตานี่เมื่อก่อนมาอยู่กรุงเทพฯ ขึ้นไปแกก็มาเฝ้าอยู่ตลอด ถ้ายังไม่กลับเพียงใดแกก็ยังไม่กลับบ้าน ให้ลูกสาวเอาข้าวต้มมาถวายเช้า ตอนเพลเอาข้าวสวยมาถวาย ตัวแกเองต้องมาอยู่ตลอดเวลา

พอแกตายไปแล้ว ลูกสาวก็มาหาที่กรุงเทพฯ บอกว่าอยากจะทำศพพ่อและบวชน้องชายในวันเดียวกัน อยากจะให้หลวงน้าเป็นประธาน ก็เลยบอกว่า

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ข้าเป็นประธานก็ได้ แต่ว่าถ้างานเอ็งจะมีบาปแม้แต่นิดเดียวก็ไม่ได้นะ แม้แต่ไข่ลูกหนึ่งก็ห้ามทุบ ถึงเขาบอกว่าไข่ไม่มีตัวก็ไม่ได้ ใจมันไม่สบาย

ประการที่ ๒ เวลาจัดงานศพ ควรตั้งคนรับรองแขกให้แทนตัวเอง ใจจะได้ไม่กังวล เวลาพระให้ศีลต้องรับศีลให้จบและตั้งใจรับศีลด้วยความเคารพ เวลาพระสวดก็ต้องตั้งใจฟังพระสวดจนจบด้วยความเคารพ เวลาถวายทานก็เหมือนกันให้ตั้งใจถวายทานด้วยความเคารพ เวลาพระเทศน์ฟังเทศน์ด้วยความเคารพและอย่าให้มีสุรายาเมาเข้ามาเจือปน

ประการที่ ๓ มหรสพอย่ามีแม้แต่ปี่พาทย์ จงอย่ามีปี่พาทย์กลองยาว มันกินเหล้ากัน

แกก็เอาตามนั้นจริง ๆ งานเรียบร้อย ตอนเช้าบวชน้องชาย ตอนสายก็ชักศพขึ้นศาลา ตอนเพลเลี้ยงพระตั้ง ๓๐ กว่าองค์ มันเลยสังฆทานไปแล้ว และก็เป็นสังฆทานเต็มอัตรา ถวายผ้าสบง ผ้าไตรจีวร เขาให้ประธานเทศน์ด้วย แต่ว่าเทศน์ ๒ องค์ กับเจ้าคุณภาวนาภิรามเถระฯ

เจ้าคุณภาวนานี้แกเป็นคนพูดยาว พอเราว่าอารัมภบทไปแล้ว ๑๐ นาที แกไปว่าเดินเรื่องต่อเกือบชั่วโมงและเราก็รำคาญ ความจริงไม่รำคาญอยากว่าก็ว่าไป เวลาเขาว่าไปเราทำใจให้สบาย จิตเป็นสมาธิ ก็เลยนึกขึ้นได้ถึงตากิ่ม เอะ...ตากิ่มมันไปไหน มองแล้วไม่เห็นมา มองดูรอบ ๆ พวกผีเปรตมายืนเต็มรอบศาลาไปหมดเป็นแสน

เราสงสัยตากิ่มจะเป็นอันตราย ปกติเรามาแกก็ทำบุญเต็มอัตรามาเฝ้าอยู่ตลอด อาหารก็ถวายเช้าถวายเพล เหล้ายาปลา

ปิ้งแกก็ไม่กิน เราไม่รู้อดีตของแก ปัจจุบันเขาดี แกก็ดีมาประมาณ ๑๐ ปี ไม่ใช่เบาหรอกไปย้อนถามประวัติเก่าน่าดู เรียกว่าโจรกลับใจก็แล้วกัน ทีนี้ยังมองดูไม่เห็น องค์นั้นก็ยังเทศน์ไม่จบ ก็นึกถึงท้าวมหาราช ถามว่า

"เวลานี้นายกิ่มอยู่ที่ไหน ถ้าอยู่ในช่วงเสวยทุกข์เวทนาอยู่ ขออนุญาตครู่หนึ่ง เวลานี้เขาทำบุญใหญ่ให้นำมา"

ถ้าเราไปเรียกเขาเฉย ๆ ไม่ได้ เราไม่มีสิทธิ์เลย ท้าวมหาราชเลยใช้ลูกน้อง ๒ คนไปบอกเจ้าหน้าที่แล้วจึงนำมา ตอนนำมาแกไม่ได้เดินนำมาจูงโซ่สองข้างคนละเส้น นายกิ่มมากลางหน้าตาเศร้ามีความทุกข์ มานั่งข้างธรรมาสน์ เรียกอย่างไรก็ไม่เงยนั่งเฉย

จึงถามคนที่คุมมา ๒ คนว่า "ทำไมเป็นอย่างนี้"

เขาบอกว่า "กรรมมันหนักครับ"

ถามว่า "คนนี้เขาตัดสินแล้วหรือยังล่ะ?"

"ยังครับ ยังรอการตัดสินอยู่"

ถ้าตัดสินแล้วเราไม่มีสิทธิ์เหมือนกัน ถ้าลงขุมไปแล้วไม่มีสิทธิ์ รอการตัดสินนะในเมืองนั้น ๕๐ ปีของเรา เป็น ๑ วันของเขา แกตายไปไม่นานยังไม่ได้ตัดสิน เดิมแกชั่วจริง แต่ปลายมือแกดี ชั่วกับดีมันก้ำกึ่งกัน จะลงนรกเลยทีเดียวหรือขึ้นสวรรค์เลยทีเดียวก็ไม่ได้ ต้องสอบสวนก่อน

ไอ้สองคนคุมมาถามว่า "วันนี้ลูกสาวทำอะไรบ้าง"

ก็เลยบอกว่า "วันนี้บวชน้องชาย ถวายสังฆทาน เลี้ยงพระ บังสุกุลเสร็จเรียบร้อย บุญใหญ่ทั้งหมด ทำไมจึงโมทนาไม่ได้"

เขาตอบว่า "ไม่มีสิทธิ์โมทนา กรรมหนัก"

จึงถามเขาว่า "บุญอะไรล่ะเขาถึงจะได้"

เขาชี้มาที่ฉัน เขาบอกว่า "บุญพระกรรมฐานของท่านช่วยได้"

งั้นก็ดีเลย ไม่ต้องลงทุน ถามว่า "บุญที่เขาทำมาก่อนกับบุญเวลานี้จะรวมตัวหรือไม่?"

เขาตอบว่า "รวมตัวครับ"

ก็เลยตั้งใจอธิษฐานว่า

"เอา...นายกิ่มตั้งใจฟัง **บุญใดที่ฉันเคยบำเพ็ญมาแล้วตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ผลบุญทั้งหมดที่ฉันทำมาจะให้ประโยชน์แก่ฉันเพียงใด ขอเธอจงโมทนารับผลบุญเช่นเดียวกับฉันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป**"

พอเท่านี้โซ่หลุดเลย ไม่ได้ปลด โซ่มันหลุดเอง คลายจากคอเลย แกก้มลงกราบ พอกราบครั้งที่ ๓ ลุกขึ้นมาสวยอร่ามเป็นเทวดา มีความสวยผิดปกติ เพราะบุญที่ลูกทำกับบุญเก่าอันก่อนมันเข้ามารวมตัวกัน พอได้บุญอย่างใดอย่างหนึ่ง บุญก็รวมตัวกันหมด

แล้วอีตา ๒ คน เห็นตากิ่มแกสบาย ก็บอกว่า

"ท่านครับผมก็อยากได้เหมือนกัน"

"เอ้า...แกเป็นผู้คุมเขานี่หว่า แกสบายแล้ว"

"ผมไม่สบายหรอกครับ ต้องทำงานไม่มีวันหยุด เหน็ด-เหนื่อยเรื่อย ๆ"

"พระยายมไม่เล่นงานข้าหรือ...?"

เขาตอบ "ไม่หรอกครับ ผมมีสิทธิ์ครับ"

ถ้ามีสิทธิ์ก็เอา ตั้งใจอนุโมทนา แกก็เป็นเทวดาบ้าง อาตมาไม่ได้ลงทุนอะไร ก็ตั้งจิตอธิษฐานแบบเดียวกันกับที่ให้นายกิ่ม

ผลที่สุดตากิ่มแกก็ไปจับลูก ทักคนโน้นคนนี้ จับคอเขย่าไม่มีใครเขาเหลียวดูหรอก แกเป็นผีจับเขาไม่รู้เรื่อง

นี่เป็นอันว่า อานิสงส์แห่งการเจริญพระกรรมฐาน ถ้าเราจะทำบุญให้แก่คนตาย อันนี้มีประโยชน์มาก ประโยชน์ที่จะได้แก่คนตายก็หมายถึงว่า ประโยชน์นั้นมันจะต้องถึงเราก่อน ไม่ใช่คนตายจะมีโอกาสมาโมทนาเฉย ๆ เราต้องเป็นผู้ให้เขาจึงจะได้รับ นี่แหละเรื่องของบุญ...

"สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ"

"การให้ธรรมเป็นทาน ชนะทานทั้งปวง"